

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 84
12 de novembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 44, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre la reversió de l'Ordre BSF/130/2014 (tram. 310-00396/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el procés de privatització i adjudicació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00397/10) p. 5

Pregunta

al Govern a respondre sobre el clúster químic de Tarragona (tram. 310-00401/10) p. 6

Pregunta

al Govern el nivell de qualitat dels hospitals (tram. 310-00402/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el millorament de la carretera C-35 al pas per Sant Celoni (Vallès Oriental) (tram. 310-00403/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el 9 de novembre (tram. 310-00404/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures viàries de la Catalunya central (tram. 310-00398/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre l'impacte social de les retallades en els serveis públics del 2010 ençà (tram. 310-00405/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures viàries del Bages (tram. 310-00399/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la sentència del Tribunal Suprem amb relació a l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00400/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la lluita contra la pobresa energètica (tram. 310-00406/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les bases de dades utilitzades per al 9 de novembre (tram. 310-00407/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el significat de la sobirania i la independència al segle XXI (tram. 317-00232/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00233/10) p. 19

Pregunta

al president a de la Generalitat sobre les propostes del Govern en matèria de pobresa energètica, habitatge i garantia alimentària (tram. 317-00235/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat de governar per a tots els catalans i sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 317-00238/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les intencions del Govern per al que resta de legislatura (tram. 317-00236/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la desconnexió dels ciutadans respecte a l'Estat espanyol (tram. 317-00234/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les iniciatives legislatives relatives al Servei d'Ocupació de Catalunya i a la formació professional (tram. 317-00237/10) p. 24

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 25

Projecte de llei

d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00029/10) p. 26

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de les polítiques públiques en matèria d'economia col·laborativa (tram. 252-00018/10) p. 44

Projecte de llei

de formació i qualificació professional de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00027/10) p. 48

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003 per a introduir la revocació dels drets i l'estatut dels expresidents i expresidentes de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00065/10) p. 61

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00067/10) p. 63

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00068/10) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de plans d'atenció a les persones (tram. 300-00233/10) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa i la desigualtat (tram. 300-00232/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre l'atenció primària de salut (tram. 300-00230/10) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer (tram. 300-00237/10) p. 88

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 44.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Projecte de Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 200-00029/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 391, 65).
4. Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 200-00027/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 391, 13).
5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2003 per a introduir la revocació dels drets i l'estatut dels expresidents i expresidentes de la Generalitat (tram. 202-00065/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 385, 16).
6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00067/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 385, 22).
7. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat. (tram. 202-00068/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 385, 23).
8. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial, i de la Llei 50/1981, per la qual es regula l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal (tram. 270-00005/10). Comissió de Justícia i Drets Humans. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 408, 59).
9. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de les polítiques públiques en matèria d'economia col·laborativa (tram. 252-00018/10). Tots els grups parlamentaris. Debat i votació (text presentat: BOPC 425, 30).
10. Interpel·lació al Govern sobre l'acord de finançament de l'Autoritat del Transport Metropolità (tram. 300-00234/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de plans d'atenció a les persones (tram. 300-00233/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la pobresa i la desigualtat (tram. 300-00232/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa

per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'atenció primària de salut (tram. 300-00230/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer (tram. 300-00237/10). Dionís Guiteras i Rubio, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat (tram. 300-00231/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 300-00235/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 300-00236/10). Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015 (tram. 302-00214/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 302-00215/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 302-00216/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari (tram. 302-00217/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent (tram. 302-00219/10). Grup Mixt. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions polítiques i judicials per a no pagar el deute amb el projecte Castor (tram. 302-00218/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions productives (tram. 302-00220/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

Els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària les diputades Begonya Montalban i Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, el senyor Jordi Turull.

Pregunta

al Govern sobre la reversió de l'Ordre BSF/130/2014 (tram. 310-00396/10)

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

La primera pregunta és sobre la reversió de l'Ordre BSF/130/2014. La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Avui els volem parlar de noms, els volem parlar d'en Carles, d'en Bienvenido, de l'Emilio, de l'Anna Maria, de la Teresa, d'en Xavier..., de persones que probablement avui ens estan seguint des de la residència de grans discapacitats físics de Sant Salvador, un barri de Tarragona, i que porten una vida al màxim d'autònoma possible: persones que es desplacen diàriament al centre cívic del seu barri, que van al centre de la població de Tarragona a participar d'activitats i que, per tant, intenten tenir una vida al màxim d'autònoma possible.

Però ara ells estan angoixats, i nosaltres estem angoixats amb ells. Per què estan angoixats? Doncs, estan angoixats perquè des de fa alguns mesos el Govern va promoure una ordre de copagament, el 22 d'abril concretament, que té unes conseqüències funestes per al que és la seva vida autònoma. Per posar-los-en un exemple, significa que persones –i estem parlant de mitjanes– que fins avui tenien disponibilitat a nivell de recursos d'uns 300 euros, 320 euros al mes, passaran a tenir-ne 132.

Quines conseqüències té això? Doncs, té conseqüències no només per portar una vida autònoma, no només per poder-se desplaçar, no només per anar a fer teatre, no només per anar a participar de les activitats de la seva població, sinó també fins i tot per poder mantenir el que és la seva vida quotidiana, per poder-se renovar els audiòfons, per poder renovar les ulleres, per poder mantenir la seva cadira de rodes...

Per tant, és comprensible que tinguin angoixa, nosaltres la compartim i voldríem saber, consellera, si vostè comparteix aquesta angoixa i si està disposada a fer alguna cosa per intentar apaivagar-la.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família
(Neus Munté i Fernández)

Bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè fa referència a l'ordre de copagament vigent des del passat mes de maig, que, com vostè sap, és un desplegament de la Llei de la dependència estatal, una llei que incorpora el principi de copagament, com també ho fa la nostra Llei de serveis socials, i que incorpora també el concepte de patrimoni. I precisament aquesta és la principal novetat de l'ordre: que es calcula, es té en compte el patrimoni de les persones a l'hora de calcular la seva capacitat econòmica; això sí, ponderat en funció de la seva edat i a partir de tota una sèrie de reduccions. Ho dic, això, com a primer element per rebaixar una mica aquesta angoixa, perquè li asseguro que la nostra voluntat no és afegir-ne, sinó tot al contrari –tot al contrari.

Però crec que el que és més important és destacar quin és l'objectiu d'aquesta ordre, que, hi insisteixo..., desplegament de la Llei de dependència estatal. L'objectiu és que cadascú aporti en funció de la seva capacitat econòmica real. Això és fer efectiu el principi de justícia social, perquè d'aquesta manera puguem garantir que les persones amb menys recursos puguin continuar accedint als serveis no gratuïts de la nostra cartera de serveis socials i del sistema de la dependència amb les mateixes condicions que la resta de persones.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable consellera. Miri, consellera, nosaltres vam tenir l'oportunitat i han tingut també l'oportunitat altres diputats d'altres grups parlamentaris de visitar la residència, de parlar amb ells, fins i tot d'aconseguir dades i, per tant, de veure de quina forma els afectava. Li haig de dir que només dels trenta residents que hi han i de deu persones de dia, només dues persones tenen patrimoni, i tots ells, si fan el còmput, veuen una minva considerable d'allò que perceben a final de mes. I, per tant, ho repeteixo, té unes conseqüències funestes, no només per mantenir una qualitat de vida digna, sinó també per poder fer una vida autònoma.

Nosaltres el que li demanem és que deixi al damunt de la taula aquesta ordre, li demanem sincerament que deixi aquesta ordre, que intentem reprendre el diàleg i que comprovem quins efectes té per intentar redreçar la situació. Li ho demanem sincerament, esperem que el Govern reflexioni, que redreci aquesta situació, perquè, ho repeteixo, les conseqüències són funestes, amb un col·lectiu especialment vulnerable i el qual tots plegats hauríem d'aspirar que pogués tenir la màxima autonomia possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Bosch, el diàleg no és que l'hàgim de reprendre; és que no l'hem deixat mai. De fet, estem en diàleg permanent amb el sector, en aquest cas amb el sector de discapacitats físics.

Una mica perquè tothom ens pugui entendre: vostè està parlant dels diners de butxaca, efectivament, que és una garantia d'ingressos mínims per a les despeses més bàsiques i més personals. Estem parlant de persones usuàries de serveis residencials; per tant, les seves necessitats, diguem-ne, diàries estan cobertes. I amb aquest diner de butxaca què pretenem? Doncs, pretenem, efectivament, el que vostè també ara destacava, i hi estic plenament d'acord, que és donar suport a la seva vida autònoma, a la seva màxima autonomia. La norma estatal estableix que els diners de butxaca es refereixen en un 19 per cent de l'IPREM, com vostè sap. A Catalunya aquest percentatge és major, ens basem en un 20 per cent del nostre índex propi de suficiència, de l'IRSC; per tant, un 30 per cent més del que disposen altres persones, altres usuaris en altres territoris de l'Estat.

Però per desangoixar-lo i per desangoixar a totes aquestes persones que vostè mencionava, no només estem oberts al diàleg, sinó que..., analitzant l'impacte d'aquest diner de butxaca sobre allò que ens interessa: la vida autònoma, i, per tant, disposats, en la mesura de les nostres possibilitats, a millorar aquesta situació.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el procés de privatització i adjudicació d'Aigües Ter Llobregat.

Pregunta

al Govern sobre el procés de privatització i adjudicació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00397/10)

La formula l'il·lustre senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, en data de 29 d'octubre, és a dir, fa uns quinze dies, aproximadament, el Tribunal Suprem va dictar sentència sobre l'incident de suspensió de la resolució de l'OARCC, en el qual, doncs, ja tenim una primera resolució ferma en aquest contenciós, que hi ha diversos recursos interposats.

Des d'Esquerra Republicana sempre hem manifestat la perplexitat i la preocupació per com es va dur a terme aquesta adjudicació. Només cal recordar que l'adjudicació es va dur a terme un 6 de novembre, tot just a l'inici d'una campanya electoral, i que, en tot cas, els incidents es van anar succeint i els recursos a dintre de la mateixa Administració es van anar succeint durant la interinitat, sense l'existència d'un parlament constituït i, per tant, sense cap fórmula de control.

És evident que, doncs, el recurs que es va interposar, i amb la mateixa resolució després, amb posterioritat de l'OARCC, es va generar una situació d'inseguretat jurídica brutal. Davant d'aquesta primera resolució judicial, nosaltres ens hem mantingut durant aquest temps a l'espera de qualsevol resolució judicial, no hem volgut fer sang, no hem volgut fer cap tipus de políqueria en aquest tema, però sí que volem preguntar al Govern què pensa fer a partir d'aquesta primera resolució.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies; molt bon dia, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, en primer lloc, ser una mica més precís en la descripció dels fets. Efectivament, aquest és un contracte que es troba en litigi i on hi ha, legítimament, unes empreses que han pres la decisió de recórrer als tribunals plantejant diversos recursos de cassació, eh?, per fer possible l'aplicació o no d'una resolució de l'OARCC. Nota a peu de pàgina, senyor diputat: fixi's vostè si no hi va haver cap període d'interinitat en aquests mesos que vostè descriu, o de falta d'instruments de control, que el mateix OARCC va poder emetre la seva resolució, un fet que honora les institucions del Govern de Catalunya.

Bé, a banda d'això, però, de costat a aquests legítims interessos empresarials que estan en qüestió i sobre la taula en aquests moments, també hi ha la defensa de l'interès públic, de l'interès general, que és el que des de la més absoluta neutralitat i transparència estem procurant garantir el Govern de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, en tot cas, conseller, aplicaran vostès la resolució? Vostè ha fet simplement..., o ha marxat per les branques, si em permet, i en tot cas no m'ho ha concretat. Hi ha aquesta primera resolució..., i, en tot cas, si vostès han quantificat els perjudicis econòmics que això pot arribar a representar.

Miri, sabem que aquesta situació és complicada i això acabarà segurament amb unes indemnitzacions cap a les empreses... Primer, hem de garantir el servei, i esperar..., de moment està garantit aquest servei, i això és el que ens interessa abans de tot. Però ens interessa també que en tot cas..., i defensem i pensem des d'Esquerra Republicana que la gestió de l'aigua ha de ser a través d'una empresa pública, i esperem que ben aviat puguem tornar a ser..., que la gestió de l'aigua pugui

ser a través d'una empresa pública i gestionada directament per l'Administració.

Però, en tot cas, el que volem saber és si vostès han fet aquest càlcul d'aquest perjudici que es pot arribar a produir. Vostès aplicaven..., i vostè ahir mateix deia que a vegades l'Administració actua amb irresponsabilitat, i esperem que aquest cas d'Aigües Ter Llobregat no acabi amb una altra irresponsabilitat que costi molts diners al contribuent.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, fixi's que en aquests moments estem analitzant i els nostres serveis jurídics del Departament d'Economia, del Departament de Territori, analitzen la resolució que acaba d'emprendre, la sentència que acaba d'emprendre el Tribunal Suprem sobre mesures cautelars. Però el fons de la qüestió correspon de ser tractat per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per tant, els propers dies i les properes setmanes prendrem una decisió definitiva sobre si és més convenient, més oportú per a l'interès general esperar que s'entri en el fons de la qüestió o si, efectivament, ens veiem obligats, com vostè insinua, a prendre les decisions que es desprenguin d'aquesta resolució, que en aquests moments afecta unes mesures sol·licitades per Aigües de Catalunya. Encara no coneixem què opinen des del punt de vista del recurs de cassació que va presentar el mateix Govern de Catalunya. Per tant, això és important de precisar-ho: sabem què opina el Tribunal Suprem amb relació a la petició d'Aigües de Catalunya, però no sabem encara què opina el Tribunal Suprem amb relació a les mesures que va sol·licitar el Govern de Catalunya. I el fons de la qüestió queda obert, el fons de la qüestió està en aquests moments pendent de ser vist definitivament pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

En tot cas, és absolutament rellevant que el Govern de Catalunya garantirem la continuïtat en la prestació del servei, i no només això: també estic en condicions d'assegurar-li que el balanç que fem de la prestació d'aquest servei aquest bienni que queda enrere és francament positiu per l'interès general i per la qualitat del servei que estem prestant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el clúster químic de Tarragona.

Pregunta

al Govern a respondre sobre el clúster químic de Tarragona (tram. 310-00401/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Joan Maria Sardà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Maria Sardà i Padrell

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, els habitants de Tarragona convivim des de fa més de quaranta anys amb el polígon petroquímic més gran del sud d'Europa, integrat per dues àrees, el nord i el sud, que configura un espai gairebé de 1.200 hectàrees que acull una trentena d'empreses. La seva activitat genera uns 10.000 llocs de treball directes i 30.000 d'indirectes; un total de 40.000 persones estan laboralment vinculades amb la indústria química de Tarragona. Aquestes empreses produeixen 20 milions de tones anuals; d'aquestes, un terç és consumida internament. Hi ha, doncs, un elevat grau d'interconnexió, partint de la refineria de Repsol i les plantes d'olefines de Repsol i Dow Chemical, productors de les matèries primeres bàsiques, i seguint amb la resta d'empreses al llarg de la cadena de producció.

Aquests 20 milions de tones anuals representen el 25 per cent del total de la indústria química espanyola, el 50 per cent de la catalana i prop d'un 1 per cent de la producció mundial. I, a més, a Tarragona hi ha una especialització: es produeix el 44 per cent dels plàstics creats a l'Estat espanyol. I una xifra més encara: el 60 per cent dels moviments del Port de Tarragona corresponen a la indústria química; precisament la sinergia entre el port i la indústria, units a un sistema d'R+D+I, i molt centrat en la química, va permetre, el passat mes de març, la constitució de ChemMed Tarragona, el clúster industrial, logístic, acadèmic i científic de la química de les comarques de Tarragona. Representa, a més, 11.000 llocs de treball directes i uns 40.000 d'indirectes; prop de 50.000 persones hi estan dedicades. És un motor econòmic capaç de generar una inversió en R+D de més de 800 milions d'euros anuals, i a més exporta el 60 per cent de la xifra de negoci total.

Totes aquestes dades ens indiquen que estem davant d'un instrument útil per al territori. En aquest sentit, conseller, li voldria preguntar: quin és el capteniment del Govern pel que fa al clúster químic de Tarragona?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, deixi'm que comenci agraint l'oportunitat d'aquesta pregunta, perquè des d'una perspectiva simbòlica i institucional el Govern valora molt positivament la creació d'aquest clúster, i tant és així que el mateix president de la Gene-

ralitat, el mes de març, va estar a l'acte de presentació pública d'aquesta nova iniciativa d'un sector industrial molt important per al nostre país. Aquesta nova figura, aquest clúster, vindrà a reforçar aquesta visió de cooperació, de compromís amb el territori, d'articulació de sinergies entre el món industrial, el món universitari, el món econòmic del territori, i també, evidentment, a encara facilitar més la seva projecció internacional i un diàleg encara més fluid amb l'Administració i amb el Govern.

Som fermes partidaris d'aquests clústers i d'aquesta figura, que permet guanyar dimensió i que, al mateix temps, permet aprendre encara cada vegada més. I aquest és un sector que, sobretot en el pol de Tarragona, ja ho fa: col·laborar competint, cooperar des de la competència i la rivalitat industrial i empresarial, que és lògic que existeixi.

De totes maneres, i sense negar aquest salt endavant que representa aquesta nova iniciativa, el ChemMed, aquest nou clúster, deixin-me que li digui que de sempre el Govern de la Generalitat i els governs de Convergència i Unió han tingut un especial interès per la indústria química del camp de Tarragona, manifestat i articulat a través de l'AEQT, de l'Associació d'Empreses Químiques de Tarragona, també amb les relacions amb Feique i ara amb aquest nou clúster. Deixin-me que li afegeixi algunes dades amb relació a les que vostè donava: la química a Tarragona representa el 3,1 per cent del total de la facturació del sector químic a tota la Unió Europea i el 2 per cent de les exportacions químiques de la Unió Europea i és el complex químic més important del sud d'Europa, que concentra el 50 per cent de la producció química catalana.

Tot i això, hi han dues amenaces que planen sobre aquest sector –i la seva pregunta em permet recordar-les–: en primer lloc, l'elevat cost energètic, que impacta d'una manera molt, molt significativa en la competitivitat de les indústries químiques; i les mancances, encara, amb les vies de comunicació, les ferroviàries, i els retards amb el corredor del Mediterrani. Des d'aquesta perspectiva, el Govern, en la seva estratègia industrial, celebra aquesta nova figura del clúster i, al mateix temps, continuarà treballant perquè els incompliments o les males reformes del Govern central impactin en menor mesura en una indústria molt important i molt estratègica per al nostre país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el nivell de qualitat dels hospitals.

Pregunta

al Govern el nivell de qualitat dels hospitals (tram. 310-00402/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Vila, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pere Vila i Fulcarà

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Honorable conseller de Salut, li formulo una pregunta sobre la qualitat dels hospitals catalans, tenint en compte que en els darrers dies hem tingut coneixement de diversos reconeixements i de diversos premis que han estat donats per organitzacions estatals que desenvolupen la seva activitat en el camp de la sanitat a diversos centres hospitalaris del país.

Concretament, s'han rebut els premis Best in Class, organitzat per *Gaceta Médica* i la Càtedra d'Innovació i Gestió Sanitària de la Universitat Rey Juan Carlos, alhora que també els premis en el Programa Hospitals Top 20, que convoca l'empresa Iasist, premis que versen sobre el reconeixement als millors centres hospitalaris, també, alhora, als centres de salut de tot l'Estat. Per tant, es busca l'excel·lència, per tant, es busca una millora constant en l'atenció al pacient. Alhora, també, aquests premis als diversos hospitals han tingut en compte la recerca, la innovació en la millor unitat de psoriasi, en la unitat de transplantaments, als serveis d'urgència, en la unitat d'esclerosi múltiple i també, finalment, com a responsabilitat social corporativa. Alhora, varen rebre premis el CatSalut i també l'Hospital de Santa Creu i de Sant Pau.

Doncs, bé, aquests reconeixements, senyor conseller, que s'emmarquen en la superació constant i en aquesta millora dels centres, sobretot, i ho sabem tots, té la implicació del personal sanitari. El teixit sanitari i el seu model –tots ho sabem– són un patrimoni essencial del país, i prova d'això és que els indicadors anuals cada vegada milloren. L'enfortiment i la preservació del sistema sanitari enforteixen la percepció i també la confiança del pacient, que aquesta és la feina primordial que tenim tots encomanada malgrat les dificultats que tots sabem que existeixen. Però hi ha una feina per consolidar i faltar els models hospitalaris catalans, perquè, senyor conseller, una sanitat d'avantguarda requereix uns centres punters.

Per tot això, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem conèixer amb més detall la valoració que fa el Govern sobre el nivell de qualitat dels hospitals catalans.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, miri, la sanitat catalana es va trobar l'any 2010 i el 2011 amb una crisi

sense precedents des del punt de vista econòmic i financer, amb una repercussió clara en la disponibilitat de recursos públics. Això ens va obligar a prendre una sèrie de mesures amb una única finalitat, que era mantenir la totalitat de la cartera pública de serveis als ciutadans del país i les garanties de qualitat oportunes en la resolució dels seus problemes.

D'això n'hem anat retent compte periòdicament en aquest cambra, com vostè sap molt bé, i, a més a més, ho hem fet públicament, amb un instrument que és únic a l'Estat espanyol i únic a molts estats europeus, que és la nostra central de resultats, que, per cert, aquest proper divendres 14 farem pública, respecte als centres hospitalaris, els centres sociosanitaris, els centres de salut mental i els centres d'atenció primària.

És bo que, com vostè diu, hi hagi un reconeixement extern –aquest reconeixement que s'ha donat aquestes darreres setmanes– a les excel·lències del nostre sistema sanitari, especialment aquells reconeixements darrere dels quals hi han universitats o societats científiques. És important destacar que en el rànking d'hospitals, aquest que vostè mencionava, Top 20, ens hem trobat que, de cinquanta-tres guardons, els hospitals catalans se n'han emportat vint-i-quatre, i que dels quaranta hospitals premiats, divuit eren catalans. I si tenim en compte que la comunitat autònoma que ens seguia només tenia vuit hospitals guardonats, crec que el nostre avantatge sobre les altres és força important, malgrat el desavantatge sobre tots aquests en termes de disponibilitats pressupostàries.

Dit això, nosaltres creiem que darrere de tots aquests reconeixements i xifres hi han persones beneficiades, hi han malalts, ciutadans d'aquest país que s'han beneficiat d'aquests resultats. No són els hospitals els premiats, sinó que és el benefici que aquests hospitals donen als malalts que necessiten atenció sanitària, però, sobretot, hi ha un reconeixement evident de l'alta capacitat dels nostres professionals i sobretot del sobre esforç que estan fent en aquesta situació difícil.

Però, permeti'm que li digui que hem fet més amb menys, però no podem fer ja més amb menys. I crec que Catalunya i el seu sistema sanitari es mereixen un finançament raonable, proporcional a la seva riquesa, per dignitat de país, per dignitat dels seus ciutadans i per dignitat dels seus professionals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el millorament de la carretera C-35 al pas per Sant Celoni.

Pregunta

al Govern sobre el millorament de la carretera C-35 al pas per Sant Celoni (Vallès Oriental) (tram. 310-00403/10)

La formula l'illustre senyor Xavier Cima, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Cima Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Vila, un dels objectius del Departament de Territori i Sostenibilitat és dotar el país d'una xarxa viària ben integrada, segura, sostenible, equilibrada territorialment i viable econòmicament. Aquesta xarxa viària ha de garantir l'accessibilitat de tot el territori i la connexió efectiva i eficaç amb les xarxes de la resta de països europeus, singularment amb les regions veïnes, d'acord amb criteris de qualitat de servei, seguretat i qualitat ambiental.

En l'àmbit de la seguretat viària, l'objectiu estratègic és l'anomenada visió zero de víctimes mortals i víctimes greus amb seqüeles per a tota la vida, que la Unió Europea apunta com a fita per a l'any 2050. Es tracta d'un objectiu molt ambiciós, que implica que mai cap govern podrà estar completament satisfet en matèria de seguretat viària mentre continuïn existint accidents en què es perden vides o es provoquin víctimes amb seqüeles greus.

En aquest sentit, i podem constatar que és així, una altra de les tasques prioritàries del seu departament està sent, doncs, incrementar el grau de seguretat viària procurant eliminar aquella part de sinistralitat o accidents atribuïbles a característiques de la infraestructura viària i, sobretot, actuant de manera prioritària en els anomenats trams de concentració d'accidents. Un cas concret el trobem en el tram comprès entre els punts 57 i 57,900 de la carretera C-35, al seu pas per Sant Celoni.

La C-35 a Sant Celoni dona servei als polígons industrials de la zona i presenta una intensitat mitjana diària propera als 21.500 vehicles, en tractar-se d'una carretera urbana. La feina feta pel seu departament ha estat bona, com demostra l'evolució de l'accidentalitat en els darrers anys en aquest tram, on s'observa una reducció del nombre d'accidents, tant mortals com greus i lleus, passant d'una punta total de deu accidents l'any 2010 a dos l'any 2013. També s'ha observat, però, que en aquest any 2014 hi ha hagut un repunt dels accidents lleus, deu en total fins a dia d'avui, sense que s'hi hagin registrat víctimes greus ni mortals.

És per això, conseller, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem demanar-li quines són les principals mesures que està impulsant el Govern per tal de millorar les condicions de seguretat en aquest tram de la carretera C-35.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, en primer lloc agrair-li la sensibilitat, la preocupació per una qüestió que ha generat certes mobilitzacions ciutadanes aquestes darreres setmanes, aquests darrers mesos, la preocupació del consistori, a Sant Celoni. De fet, al conjunt del Vallès aquest és un tema que preocupa moltíssim des de fa temps.

Fer-li notar que en la incidència sobre la seguretat viària hi ha tres factors, sempre: en primer lloc, l'estat de les carreteres, efectivament, el que ocupa el Departament de Territori; en segon lloc, el comportament dels conductors, i en tercer lloc, sobretot, la conservació, la renovació, la modernització del parc de vehicles. Aquestes són les tres variables que ens condicionen a l'hora de descriure quines actuacions s'han de fer i quines no i a l'hora d'aconseguir aquest objectiu que vostè, jo crec que encertadament, ens recordava, que és l'objectiu del conjunt de la Unió Europea, que és aconseguir la sinistralitat greu, o mortal, fins i tot, zero.

Bé, jo crec que en els darrers anys en termes generals hem millorat. Aquest darrer bienni, el Govern i el Departament de Territori ens hem concentrat, sobretot, a reduir la sinistralitat. Les xifres són raonablement positives. El darrer accident amb resultat de mort en aquest tram va ser just l'any 11. Però, efectivament, com vostè descriu, doncs, hem tingut accidents lleus que ens confirmen que aquí hi ha un gir a l'esquerra sobre el qual cal actuar. En aquest sentit, fer-li notar que el Govern de Catalunya actuarà, però just en el pitjor moment, just quan hi ha menys recursos disponibles i, per tant, hi ha una primera lliçó que val la pena tenir en compte, no?, i és que a vegades l'excés de motivació fa baixar el rendiment, perquè s'havien vist, per part de diversos governs i per part d'aquest Parlament, diversos projectes –el 2007, un amb més de 6 milions de pressupost; el 2011 un altre amb 19 milions de pressupost–, i la veritat és que van acabar movent papers i poca cosa més.

Avui estic en condicions d'anunciar-li que hem redactat un projecte que entenem que tindrà una incidència decisiva ja per a la solució d'aquest problema: una rotonda a nivell. Ja està inclosa en el PEF, per tant, es podrà dur a terme durant l'any 15. Té un pressupost d'1,2 milions d'euros. Al desembre tindrem definitivament aprovat el projecte i la previsió és que durant el primer semestre del 2015 aquesta obra es pugui licitar. És una obra que tindrà una durada d'uns set mesos, aproximadament, i, per tant, crec que pot anunciar, sense por a equivocar-se, que aquest serà un tema definitivament resolt en el curs de l'any 2015.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el 9 de novembre.

Pregunta

al Govern sobre el 9 de novembre
(tram. 310-00404/10)

I la formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, passem de l'«Ara és l'hora» a l'«I ara què». Ara què fem. Ara que vostès han acabat de recomptar-se a si mateixos i els seus vots; ara que ja saben que el 70 per cent dels catalans els han donat l'esquena a aquesta gegantina campanya de propaganda per salvar el crèdit polític del president de la Generalitat i per tapar aquesta mala gestió que vostès han fet, perquè Catalunya continua arruïnada i desprestigiada; ara que sabem que aquesta gegantina campanya ha servit per arraconar els seus socis republicans i enviar-los al racó de pensar i deixar el senyor Junqueras recomptant paperetes i endreçant urnes de cartró; ara que vostès busquen nous socis i estenen la mà al senyor Iceta i es fan petons i abraçades amb el president de les CUP, amb el senyor Fernández, i ara que sabem que l'estat de dret, a Catalunya, està de vacances, i avui, a poc a poc, el senyor Rajoy «enxufarà» el plasma, ens poden dir si vostès tenen alguna intenció de posar-se a treballar en interès d'aquest 70 per cent de catalans que necessiten un Govern que treballi per solucionar-los els problemes? Tenen alguna intenció de fer alguna cosa positiva per recuperar l'economia catalana, per recuperar la nostra estabilitat política, social i econòmica?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Relacions Institucionals i de Governació.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, ara també constatem que vostès no han canviat gens el seu discurs. Miri, ho aprofito: avui han presentat vostès dues esmenes a la totalitat a dues lleis que són importantíssimes per al desenvolupament d'aquest país. Els convido a caminar, en aquest sentit, i a treure, a retirar aquesta esmena a la totalitat.

Però deixi'm que li digui una cosa: on som? Doncs, miri, fent una valoració molt i molt positiva del 9 de novembre. Miri, 2.305.000 persones hi vàrem participar. A l'exterior ho varen fer més de 13.000 persones. Ahir hi seguien participant al Palau Robert i a les diferents delegacions més i més persones, un total de 6.000, que podran fer-ho a més a més fins al dia 25. I, per tant, el Govern en té una valoració i en fa una valoració molt i molt positiva, perquè els ciutadans es varen poder expressar d'una manera lliure, donant exemple d'allò que ens caracteritza, que és el civisme, que és el respecte i que és la cultura democràtica.

I vull aprofitar avui, aquí en seu parlamentària –ahir ho feia el president al Palau de la Generalitat–, per tornar a agrair tota la feina als voluntaris, molts aquí presents en aquesta cambra, a les corporacions locals, a les corporacions públiques, a les entitats socials, a les forces polítiques partidàries del dret a decidir, perquè, en definitiva, tots ells, amb el seu compromís, van demostrar diumenge passat que l'operatiu del procés va ser tot un èxit. Per què? Pel compromís de moltes i moltes persones per la democràcia, per la llibertat i per un país millor.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyora vicepresidenta, està vostè tan ocupada a recomptar vots que no s'ha assabentat que nosaltres no hem presentat esmenes a la totalitat a les lleis que avui es debateran al Parlament. I, per tant, evidentment, caminarem junts, perquè aquestes lleis no les hem esmenat.

Miri, hem perdut dos anys més, dos anys entestats en una pseudoconsulta, en una festa, en una festa de propaganda per salvar la seva pell política.

Miri, jo li faig un repte. Ja que és qüestió de reptes, senyora vicepresidenta, doncs li faig un repte: que vostè porti aquí al Parlament els comptes, fins a l'últim cèntim, del que ens ha costat aquesta gegantina campanya de propaganda del senyor Mas i del seu Govern. Vull que es comprometi, avui, aquí, a portar-nos els comptes de tota aquesta campanya. Què és el que ens ha costat que vostès hagin privatitzat la democràcia posant-la en mans d'organitzacions socials que ningú ha triat i que no tenen cap mena de representació perquè ningú les ha elegit. Vostè es pot comprometre, avui, aquí, a portar-nos fins a l'últim cèntim del que ens ha costat aquesta campanya? Perquè estic segura que els ciutadans de Catalunya, aquest 70 per cent que no ha participat en aquesta festa, estaran encantats de saber-ho..., per saber quines són les seves prioritats i per saber què és el que vostès han pagat per aquesta festa i no han pagat per les necessitats socials que ells tenen. S'hi compromet, senyora consellera?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputada, no pateixi. Crec que hem donat moltes mostres que aquest és el Govern més transparent, el que ho és més de l'Estat espanyol. No és que ho diguem nosaltres, sinó que ho diu l'autoritat internacional de transparència. I vostè sap perfectament que la liquidació dels pressupostos s'envia a tots els grups parlamentaris. Per tant, té vostè molta feina a fer. Però en tot cas aquest ha estat un procés

sempre i en tot moment democràtic, i desitgem que ho segueixi sent. Per tant, deixi'm que acabi dient-li que el Govern ha actuat amb responsabilitat, amb respecte i legalitat, i vostès han actuat com ho fan sempre, amb amenaces i amb por. No pateixin, mirin-se els papers, que rebran tota la documentació, com sempre.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les infraestructures viàries de la Catalunya central.

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures viàries de la Catalunya central (tram. 310-00398/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, quina sort, els habitants del Vallès Oriental..., i la C-35 que han mort des del 2011. Nosaltres en vam tenir un de nou el 30 d'octubre, un accident al punt quilomètric trenta de la C-55. Sap que si vostè, com s'havia compromès a fer des de fa mesos, hagués ja posat les barreres, la Jersey, aquest xoc frontal no s'hauria esdevingut? És així, conseller.

Fixi-s'hi: li parlem d'una barrera de formigó quan a la Unió Europea recomanen desdoblament de carreteres a partir de dotze mil passos de vehicles. Per la nostra carretera –sí, president, també ho dic a vostè– n'hi circulen més de trenta mil diaris. Paralelament, tenim una via pràcticament buida, que és la C-16. Aquest accident va col·lapsar la C-55 i la C-58. Hi va haver inclús incapacitat d'aixecar barreres. Sap quants cops han aixecat barreres, conseller? Dues vegades màxim en deu anys.

Conseller, jo no li dic que l'accident sigui culpa seva. Òbviament. Però jo dic que aquest interès i aquesta vocació que això no existeixi té una solució, una: alliberi ja la C-16, com li han demanat. Ho farà, conseller? Li vaig preguntar quant ens costaven les bonificacions i les aportacions a Abertis, a Autema i a Ferrovial d'un acord de l'any 99. Ens pot respondre si estem segrestats o no per aquest acord, conseller? Si alliberéssim la C-16, probablement no faria ni falta, potser, desdoblament de la C-55.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, entenc que la primera afirmació que ha fet només ha estat una mala construcció de la frase i que en el fons no volia dir el que ha dit, perquè seria molt injust que atribuís a un govern la responsabilitat d'un accident, que a més a més va tenir, bé, moltes circumstàncies desafortunades, com segur que vostè sap i tots vam lamentar.

Jo vaig començar aquesta legislatura en persona visitant el lloc d'un sinistre amb resultat de mort –concretament a l'enllaç de Sant Pau, a Manresa–, visitant els seus familiars, lamentant la situació en què es trobava en aquells moments aquell tram de carretera i garantint que actuaríem.

Vam presentar en pocs mesos un pla global d'intervenció al Bages, que afectava la C-58, que afectava la C-55 i que no s'oblidava, com vostè ens fa notar, que tenim un desafiament, que és optimitzar en aquest cas l'autopista de la C-16. Això ho vam presentar amb un projecte de pressupost de 20 milions d'euros. Podem avaluar-lo com vulgui. Diu: «Oh!, és que heu tingut un accident.» Hem tingut un accident just on ja hi ha una obra que està en curs, que funciona. «Home!, com és que no han separat la mitjana, i en aquest sentit la calçada, en tots dos trams?» Escolti, això està en obres. I de les deu actuacions que ens vam comprometre a fer, en aquests moments la majoria estan o executades, o en licitació o està previst per a l'any 15 que es facin, com li detallaré en el segon tram d'intervenció.

La presidenta

Per pregar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

El que volem, conseller, és no lamentar més morts ningú i no fer més concentracions com les que farem dissabte.

No m'ha contestat la pregunta. Hem pagat 27 milions el 2011 i 29 milions que no vam pagar a Autema i que vostès paguen amb un fons ICO. Ho troba normal? Troba normal que un peatge valgui 7,73 euros, dels quals 4,25 els paga l'usuari i 3,48 els paguem entre tots nosaltres, perquè després les persones del Bages que no tenen el poder adquisitiu per poder pagar aquests diners, que d'altra banda ja paguen, agafin la C-55 per anar a la C-58, fent créixer també les xifres de sinistralitat a la C-58?

Conseller, no vingui més al territori ni a sobrevolar-lo per helicòpter ni a parlar. Si us plau, nosaltres li ho hem demanat en els pressupostos: alliberin la C-16. Alliberin-la, conseller. És que vostè no ha fet ni allò a què es va comprometre. Per això li dic que quan vingui al territori faci el que ha de fer. No ha fet ni el peatge flexible en situacions de trànsit..., i sobretot, i en això crec que ja ens hi podem posar d'acord..., és que existeixi un protocol per aixecar barreres quan hi ha situacions estressants a la carretera. Que, per cert, moltes vegades no calen accidents, eh? Són diàries, amb trenta mil vehicles que hi passen.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. No em sento en la necessitat de recordar-li i fer història de tota la sèrie de retrets i de dis-

barats, i en definitiva de desaprofitament de recursos quan n'hi havien, eh? Deixem-ho estar. Són públics, són notoris i coneguts. Encara menys de retreure-li alguns dels sinistres amb resultat de mort que es van produir en anys en què hi havia accés al crèdit i accés a pressupostos quantiosos, eh? Ara fa poc els parlava de Sant Celoni i de la C-35. Deixem-ho estar.

La realitat és que ens vam comprometre a fer l'enllaç entre Sant Pau i Manresa i està fet; la realitat és que ens vam comprometre a redistribuir carrils entre Castellsbell i el Vilar i està fet; la realitat és que ens vam comprometre a millorar la ronda de Manresa, a desdobl-la, i està en obres; la realitat és que ens vam comprometre a tirar endavant una rotonda entre Sant Fruitós de Bages i la intersecció amb l'accés a Manresa i està planificada, programada, i al desembre del 2015 engegarem el seu recorregut de licitació.

Hi ha previsió de noves licitacions, diverses. No la vull avorrir, per tenir quinze segons escassos per respondre això de la C-16. Jo tampoc estic content de la situació en què ens trobem en aquests moments a la C-16. Hem de revisar el nou arc tarifari, hem de garantir la viabilitat de la concessió i, sense cap mena de dubte, hem de garantir una major permeabilitat amb la C-55. Ho farem, i abans de final d'any tindran una proposta per valorar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'impacte social de les retallades en els serveis públics del 2010 ençà.

Pregunta

al Govern sobre l'impacte social de les retallades en els serveis públics del 2010 ençà (tram. 310-00405/10)

La formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia. Consellera, en el darrer cicle econòmic, més que polític, se'ns va vendre que l'austeritat era l'antídoto, i ara ens adonem que és el verí. Havia de ser la solució i ara és el problema. Les dades no remeten de cap de les maneres, sinó que augmenten: 50 per cent d'atur juvenil; 25 per cent d'atur, que segons l'OCDE no remetrà fins l'any 2019; 23,2 per cent de la nostra societat exposada a diferents formes d'exclusió i marginació social; 34 per cent de les llars catalanes que arriben amb severes dificultats a final de més, per tant 2 milions de persones en situació d'absoluta precarietat vital.

Des del 2010 fins al 2014, en diferents trams de diferents governabilitats, primer amb el suport del PP i després en el darrer cicle polític, s'han retallat 5.300 milions d'euros en ensenyament, en educació, en serveis socials. I ens agradaria saber quina avaluació de l'impacte d'aquestes retallades..., ha tingut sobre l'estructura social i sobre les condicions de vida..., les pitjors retallades des del final de la dictadura, i si han

augmentat i com, que és obvi que ho han fet, l'auge de les desigualtats socials.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè fa referència a aquests darrers anys, i això té la seva translació en els quatre darrers exercicis pressupostaris, on és cert que es mostra un descens dels recursos públics precisament en moments en què augmenten les necessitats de les persones i en què aquestes necessitats són encara més complexes. I això ens ho indica la realitat, però també les dades, efectivament, les crues dades relatives a l'índex de pobresa o de renda disponible.

Vostè coneix també que hem de gestionar tota aquesta realitat i fer-hi front amb un 92 per cent menys de recursos provinents de l'Estat destinats a l'àmbit social; conviure amb lleis recentralitzadores, com l'LRSA, que encara dificulta més la resposta del Govern, però també de l'Administració local, i alhora patir decisions injustes i arbitràries, com ho és, malauradament, la recent suspensió del decret de pobresa energètica. Jo sé que ho sap perfectament, però em permeto tornar-ho a mencionar.

Però també li he de dir, amb tota humilitat però també amb tota seguretat, que davant d'això hi ha una resposta del Govern de prioritzar la inversió social. I un altre aspecte que no em sembla menor, que és la màxima coordinació i el màxim treball en xarxa amb la resta d'agents, amb la resta d'entitats amb què compartim aquestes polítiques, aquestes accions d'atenció a les persones. Precisament, alguns dels col·lectius més vulnerables que vostè ara mencionava.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, el senyor diputat.

David Fernández i Ramos

Gràcies, consellera. Aleshores, la pregunta clau és què fer malgrat totes les dificultats i els bloquejos, i com també saltar aquestes prohibicions, per exemple en el cas del decret de pobresa energètica, perquè estem a les portes del sisè hivern en crisi i el que no podem fer és quedar-nos quiets.

En tot cas, per l'eloqüència de les dades i des de la perspectiva d'una guerra no declarada, permeti'm unes altres dades, que són que 5.300 milions d'euros en retallades en quatre anys equivalen a un terç del frau fiscal català anual, equivalen a la meitat dels interessos del deute pagats en el mateix moment i equivalen a 2,5 vegades el forat impune de Catalunya Caixa, de què en aquesta cambra hi ha asseguts segurament alguns responsables. Warren Buffett, la tercera fortu-

na del món mundial, deia que això és una guerra –ho deia el 2010– de classes, i que la guanyen ells. Aleshores, la pregunta és: com s'atura una guerra? Dilluns passat, reconec que vaig comprar una revista pornogràfica al quiosc, que es deia *Forbes*. Pornografia econòmica. I diu que les deu persones més riques del nostre país tenen 16.000 milions d'euros. Deu persones en aquesta casa, deu persones en aquest país, tenen la mateixa riquesa que tres cops les pitjors retallades des del final de la dictadura. I la pregunta, aleshores, és: els pressupostos de l'any que ve anuncien un dèficit entre 4.000 i 5.000 milions d'euros; hi haurà més desigualtat encara promoguda des del Govern?

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Efectivament, la pregunta és què fem. Jo puc explicar-li que amb uns pressupostos duríssims d'aquest any 2013 hem centrat tots els esforços del conjunt del Govern, i la resta d'administracions, evidentment, a atendre les urgències, però també a traçar el full de ruta. I que la inversió social, aquest 71,1 per cent destinat a aquestes polítiques socials, ha volgut posar l'accent, per exemple, en l'habitatge social, en les polítiques actives d'ocupació, en la lluita contra la pobresa infantil. Per cert, algunes de les partides més castigades per part del Govern central són aquestes tres.

Però la vocació del nostre sistema no és, en absolut, assistencialista. Aquest és el sistema que vam heretar del règim franquista. Aquí hi volem aplicar llums curts i llums llargs, i, per tant, avançar atenent prioritàriament les persones i col·lectius més vulnerables, i aquest continuarà sent el màxim esforç, aquest és el màxim compromís i voluntat d'aquest Govern, en els propers pressupostos, on seguim sotmesos a un dèficit absolutament injust. És cert que l'austeritat no ho justifica, ni molt menys, tot –puc compartir bona part del seu discurs–, però cregui'm que concentrem els esforços a atendre aquests col·lectius i aquestes polítiques socials amb visió de llarga durada.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les infraestructures viàries del Bages.

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures
viàries del Bages (tram. 310-00399/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Cristòfol Gimeno, del Grup Parlamentari Socialista.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, presidenta. Honorable conseller Vila, li torno a preguntar també per la C-55 i la C-16, i enllaço amb la seva resposta. No, no és que ens hàgim posat d'acord amb la diputada Massana, però la sensibilitat al territori és molt alta en aquests moments. I, per tant, vostè amb aquesta visita que va fer a Manresa, doncs, el 13 de setembre del 2013, es va comprometre a tot un seguit d'accions.

Des del territori li reconeixem totes les coses que s'han fet, les mesures de seguretat que s'han pres, i li reconeixem, i jo també, com a alcalde, tot el que en aquest sentit s'ha invertit, però la situació és molt greu, bàsicament perquè vostè es va fixar l'objectiu de traslladar part d'aquests més de trenta mil vehicles diaris de la C-55 cap a la C-16 a través d'una espècie de peatge variable que ningú entén.

Però, miri, la situació, les retencions i els, per desgràcia, en alguns casos, accidents amb víctimes mortals fan que sigui necessària una actuació més contundent, una actuació més concreta en el que s'ha convertit, aquesta C-55, en una espècie de ruleta russa per als usuaris.

I, per tant, honorable conseller, jo li pregunto més concretament per què des del seu departament s'ha ajornat *sine die* el projecte de desdoblament de la C-55? I què podem explicar en el territori sobre aquesta espècie de peatge variable?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat i alcalde, bé, jo comprenc i agraeixo en el fons la seva preocupació, el seu exercici de control, aquí, en seu parlamentària, sobre les actuacions que hem de fer en el conjunt del Bages; la C-55, també la C-58, sobretot arribant a Terrassa.

Però jo també els diria una cosa: agafem-nos-ho amb una perspectiva global, perquè, de les actuacions que s'han fet en aquest bienni, algunes comencen a donar el seu resultat. I, en aquest sentit, el reforç i l'aposta pel Bages Exprés ens està funcionant raonablement bé; les millores que s'han incorporat en el servei ferroviari, en el servei de rodalies, ens funcionen desigualment però han estat valorades positivament.

Amb relació a la C-55, els he explicat la bateria d'actuacions, algunes ja fetes, eh?, i que agraeixo moltíssim que vostè també hagi reconegut que s'han dut a terme.

Efectivament encara no hem culminat, no hem rematat el que ha de ser optimitzar la C-16, encara no ho hem fet, i, com li deia a la diputada fa dues preguntes, el nostre compromís és abans de desembre posar a sobre la taula una alternativa que, sense cap mena de dubte, ens faci plantejable i plausible estalviar-nos el desdoblament de la C-55.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustríssim senyor diputat.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí, molt bé. Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, la C-55, dia que passa, dia que s'empitjora la situació, perquè acull aquesta densitat de circulació que no és suportable i que genera molts d'aquests accidents. Per tant, és una situació que, a més a més, com a territori, com a Catalunya central, ens penalitza.

I, miri, ja ho sé, és recurrent dir que quan nosaltres governàvem no vam ser capaços de resoldre-ho. Li ho reconec. Ara bé, no és una tasca fàcil. Però, bé, també vull que em reconegui que nosaltres no vam posar les condicions en què es va plantejar la concessió de la C-16 de pagament; unes condicions que ara, passat el temps, s'ha demostrat que beneficien més el concessionari que no pas la ciutadania.

I, per tant, crec que és lícit i és legítim que des del territori reclamem solucions al Govern. I per nosaltres només hi han dues solucions: o desdobra la C-55 o bonifica, bonifica amb gratuïtat a tots els veïns i veïnes del Bages, com ja es fa en altres territoris i en altres peatges, no volem el que altres ja tenen. I, per tant, els usuaris d'aquesta via no es mereixen més greuges, ni jugar-se la vida cada dia que circulen per la C-55.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Alcalde, totalment d'acord; el que vostè ens està insinuant que hem de fer és el que ja hem fet a la C-32 al Garraf o a la C-32 al Maresme: una gestió intel·ligent de l'autopista que ens permeti optimitzar-la al màxim. Ho farem; abans de final d'any posarem sobre la taula una proposta que ens permeti una gestió més intel·ligent, premiant i estimulants la recurrència, la gent del territori, i també premiant i estimulants la reconversió de tot el parc de vehicles a criteris més ambientals. Aquest és un doble criteri.

Sabem, a més a més, que tenim una sèrie d'actuacions, algunes ja programades, com vostè sap, que els hem vingut a explicar, per fer més permeable l'accés a la C-16, perquè més enllà del preu, que en aquests moments no em costa de reconèixer que és lesiu, eh?,

per al conjunt dels ciutadans, és excessivament car, més enllà del preu, hem de garantir la viabilitat de la concessió i també l'hem de fer molt més accessible físicament, molt més permeable, perquè sabem que en aquests moments no ho és prou.

Per totes aquestes raons, però, jo crec que hem d'agafar una perspectiva global, una perspectiva general. Pensi que s'han incorporat nous criteris que han tingut un efecte immediat en la seguretat viària. Altres governs no consideraven plausible incorporar Jerseys al mig de la mitjana, nosaltres ho fem, eh? Etcètera.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la sentència del Tribunal Suprem amb relació a l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat.

Pregunta

al Govern sobre la sentència del Tribunal Suprem amb relació a l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00400/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, ja li han recordat que el Tribunal Suprem ha confirmat que l'adjudicació del servei de subministrament d'aigua en alta Ter-Llobregat havia d'esperar l'informe, la resolució de l'organisme autònom de recursos contractuals de Catalunya, confirmant així una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Li preguntem o volem que ens ampliï la resposta que ha donat abans de què pensa fer el Govern i si ens pot assegurar que les decisions que està adoptant el Govern no ens costaran més diners del pressupost del Govern de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, el grup dels socialistes comparteix amb Convergència i Unió una llarga tradició, i aposta per l'externalització de serveis, per les concessions administratives, que fan possible l'optimització dels pressupostos i dels recursos públics. Aquesta és una experiència, també, una gran experiència, una experiència que té finalment un contracte de 1.000 milions d'euros que desgraciadament en aquests moments està, doncs, judicialitzat.

Només li puc reiterar el que ja he dit en la pregunta de control anterior: que no hem entrat encara en el fons de la qüestió; això ho ha de fer el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I el Tribunal Suprem,

en aquests moments, s'ha posicionat amb unes mesures cautelars que sol·licitava una de les parts. Espero que ens els propers dies, en les properes setmanes, sabrem la posició del Tribunal Suprem sobre les mesures cautelars que vam reclamar també el Govern de Catalunya, i, en tot cas, els nostres serveis jurídics, juntament amb els del Departament d'Economia, estan avaluant en aquests moments què és el més convenient –no s'enganyi– per a l'interès públic.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, ja li vam dir, conseller, a vostè i al conseller Mas-Colell, que les presses són males conselleres. L'any 2012 el conseller Mas-Colell necessitava reduir el dèficit –una reducció virtual, en tot cas, eh?–; van decidit privatitzar Aigües Ter Llobregat, apuntant comptablement 1.000 milions d'euros d'una concessió que havia de durar cinquanta anys. Ho van fer a corre-cuita, enmig d'unes eleccions, amb el Parlament dissolt i sense control parlamentari; no van esperar ni tan sols el canvi de govern: al matí hi havia un conseller, a la tarda hi havia vostè, i li van fer signar el contracte al secretari de la conselleria de Territori; no van esperar l'informe preceptiu del seu organisme autònom de recursos contractuals. I, oh sorpresa, resulta que, quatre dies després de l'adjudicació, aquest òrgan els diu que Acciona, que és la guanyadora, havia de quedar exclosa perquè no reunia les condicions.

I vostès, durant tot aquest temps, *erre que erre*, han seguit endavant amb l'adjudicació. Vull pensar que només moguts per les seves necessitats de quadrar pressupostos. I en aquesta deriva d'anar endavant han comptat sempre amb el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya.

No creu el Govern, arribat aquest moment i atenent a la resolució del Tribunal Suprem, que hauria de fer marxa enrere en aquesta adjudicació, anul·lar tot el procés i no privatitzar l'abastament d'aigua en alta?

Tenim la sensació que vostès volen seguir fent grossa la pilota, justament perquè sigui difícil tornar a una gestió pública. Està el Govern propiciant un acord entre les empreses que estan litigant per aquest tema?

I, davant d'aquest nyap, nosaltres creiem que el president hauria de cessar algun responsable.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, crec que vostè confon dos tipus d'arguments que un dels quals li puc respectar, l'altre el considero absolutament injust venint de les files del grup dels socialistes. Vostè no ens pot parlar de privatització d'aigües.

I vostè, a més a més, és electe i és regidor de la ciutat de Granollers. Privatitzen aigües a Granollers? Jo crec que no, no? Vostès tenen una gestió externalitzada i un servei, en aquest cas, concessionat de la gestió d'aigües –correcte– com a tants altres punts de Catalunya i com a tantes altres ciutats.

Per tant, no confonguem el debat de la gestió dels serveis públics i de fins a quin punt hem d'externalitzar, o no, determinats serveis, hem de terciaritzar determinades prestacions de serveis, i el debat, eh?, efectivament, en aquests moments, per nosaltres també, sense cap mena de dubte, incòmode, de la judicialització d'ATLL en base a la confrontació entre les dues empreses que hi van concursar.

En aquest sentit, només li puc reiterar que nosaltres estarem molt amatents a la resolució sobre les mesures cautelars que es van sol·licitar, que està dictaminant en aquests moments el Tribunal Suprem. I, en tot cas, ens agradaria certament, doncs, conèixer tan aviat com fos possible què en pensa el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, anant al fons de la qüestió.

I, en tot cas, mentrestant, tingui vostè la certesa que el contracte ens permet gestionar amb rigor, amb garantia, i que, de fet, el balanç que fem d'aquest primer bienni, des del punt de vista de tarifes, des de..., 18 milions d'euros s'han estalviat el conjunt dels ciutadans de Catalunya afectats pel sistema ATLL amb les actuals tarifes; pau social, tots els treballadors han conservat la seva feina; inversions que s'estan duent a terme, i assumptió del deute d'ATLL...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...que era prop de 1.000 milions d'euros.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la lluita contra la pobresa energètica.

Pregunta

al Govern sobre la lluita contra la pobresa energètica (tram. 310-00406/10)

La formula l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puig, quines mesures pensa prendre per lluitar contra la pobresa energètica? (*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, li haig de reconèixer que, si fins ara ens tenien acostumats a observar que havien, segons el nostre criteri, perdut el nord polític amb la utilització permanent del Tribunal Constitucional, el que no esperàvem és que perdessin la sensibilitat social utilitzant el Tribunal Constitucional per castigar els ciutadans de Catalunya que avui estan afectats per precarietat econòmica i no poden atendre els seus rebuts de consum elèctric i del gas.

Per tant, si vostè insisteix en aquest tema, li donaré totes les explicacions, però que quedi clar que no esperàvem que el Partit Popular, ni el Govern del Partit Popular, tingués aquesta pèrdua de credibilitat i de sensibilitat social amb els ciutadans del país.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el senyor Rafa López.

Rafael López i Rueda

Senyor conseller, parlem de sensibilitat social. Miri, el seu decret ha estat inútil, una burla, un *paripé*, una cínica campanya d'imatge que només ha permès beneficiar 800 de les 300.000 persones possibles. No ho dic jo; ho diu *El Periódico de Catalunya*. I, davant la suspensió, vostè ens deia: «Estic consternat i preocupat.» Làgrimes de cocodrilo. Perquè..., si vostès no han fet re, absolutament re, per millorar-ho.

Senyor Puig, a vostè i al seu Govern separatista els importa molt poc la pobresa energètica; almenys fins al recurs del Govern central. Vostès han estat ocupats en altres coses; s'han preocupat molt més del 25 per cent dels catalans que de la immensa majoria dels catalans, del 75 per cent. Vostès han estat tan ocupats dels patriotes que s'han deixat els catalans de veritat.

I, senyor Puig, vostè serà un gran patriota, però és un mal conseller. Vostè ha estat tan ocupat del 9 de novembre que s'ha oblidat que el 10 de novembre els problemes dels catalans continuaven, perquè, senyor Puig, avui continuen les cues, però no per votar, sinó per anar a buscar feina o anar a l'assistent social per poder gestionar una ajuda.

Abandoni l'estelada, senyor Puig, i posi's a treballar. Sap per què? Perquè el Govern nacional del Partit Popular no ho podem fer tot, i fins ara els únics que hem fet alguna cosa perquè els catalans surtin de la crisi i comenci la recuperació hem estat nosaltres: la reforma d'estabilitat pressupostària i de l'Administració perquè els catalans deixem de tenir la burocràcia més cara d'Europa; la reforma laboral que ha permès a més de 150.000 catalans deixar la cua de l'atur; la reforma de l'educació perquè els alumnes catalans deixin d'estar a la cua de PISA; la posada en marxa del Pla de proveïdors que ha permès a milers de proveïdors catalans poder pagar les seves factures, amb més de 40.000 milions.

I, en canvi, vostè què ha fet, senyor Puig? No ha fet absolutament re. Digui'm què ha fet. Ha aprovat la finestrata única empresarial? No. Ha aprovat la llei de re-

colzament al treball autònom i l'emprenedoria? No. Ha posat sobre taula alguna reforma de la renda mínima inserció o de la pobresa energètica? No. Ha aprovat la llei d'ocupació de Catalunya o de la formació professional? La porten avui, després de quatre anys de govern. Vostè no ha fet re, zero, ni una reforma significativa, ni una política per treure els catalans de la crisi.

Com li deia, senyor Puig, el Govern nacional del Partit Popular no ho pot fer tot. Necessitem un govern de la Generalitat que deixi l'enfrontament i la divisió i que es posi a treballar. O és que després de dos anys ara ens amenacen amb parlar durant mesos d'una llista? Això és el que ofereixen als ciutadans de Catalunya, parlar durant mesos d'una llista, com es reparteixen els llocs? Això és broma, no?, perquè els deu semblar broma els més de 700.000 catalans que estan escoltant o els més de mig milió que estan en risc de pobresa.

Per tant, senyor Puig, surtin de la seu embargada a veure la vida real dels catalans, tornin d'Ítaca, regressin d'utopia, acabin amb l'agenda nacional i centrin-se en l'agenda social, i d'aquesta forma veuran que hi ha molt per fer. I el cent per cent dels catalans –no només el 25 per cent dels catalans, sinó el cent per cent– els ho agraïrem.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor conseller, té la paraula, però pensi que està corrent ja el temps perquè abans no li ho he posat, eh?

El conseller d'Empresa i Ocupació

En sóc conscient, presidenta, moltes gràcies. Respiri, eh?, senyor diputat, entenc que aquesta és una pregunta boira, sí, que intenta estendre una mica una ombra de boira per tapar la indigna actuació del Govern que vostè defensa, el Govern central, i que atempta, evidentment, contra la situació de precarietat de milers de ciutadans del nostre país.

Alguna cosa deu estar fent el Govern, en col·laboració amb el país i amb les empreses i els treballadors, quan tota la bondat que vostè observa en les accions del Govern de l'Estat espanyol..., resulta que aquí a Catalunya és on es disminueix més la desocupació, on hi han només cinc punts de diferència en els índexs d'atur entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol, i s'està treballant més intensament que enlloc, precisament, per lluitar contra la precarietat econòmica i la recuperació.

En qualsevol dels casos, miri, vostès no han transposat la directiva europea, i si l'han transposada ha sigut per dir que el client vulnerable és aquell que ja té el bo social, i per, com a tota mesura, posar un telèfon d'atenció als ciutadans, gratuït, perquè els que no puguin pagar s'informin de què és el que poden fer, que no fan res. I, en canvi, el Govern de Catalunya, en col·laboració amb el Parlament i amb altres grups parlamentaris, va modificar la Llei de consum de Catalunya per definir els clients vulnerables i establir, doncs, diferents mesures, entre les quals, doncs, continuem treballant amb les empreses per evitar que durant els

mesos d'hivern se'ls talli el subministrament –i això ho seguim fent i ho estem fent–; hem establert un protocol de col·laboració amb els serveis socials d'ajuntaments i consells comarcals per canalitzar adequadament aquesta inquietud; hem constituït la Taula de la Pobresa Energètica, que ja s'ha reunit en més de quatre ocasions, per anar treballant, definint criteris i establint mesures; estem en aquests moments demanant al Govern central –a veure si hi té alguna influència– que exonerin del pagament de l'IVA en els rebuts del gas i de l'electricitat els clients que tenen el caràcter de vulnerable; estem demanant a la Unió Europea, a la Comissió Europea, que obligui el Govern de l'Estat a transposar les directives i a prendre les mesures suficients, i, finalment, ho repeteixo, estem creant també un fons de solidaritat energètica per poder atendre, també amb consens amb altres grups parlamentaris –no sé si el seu, en aquest cas, doncs– les situacions de precarietat de tots els nostres ciutadans.

Faci alguna cosa perquè el Govern del Partit Popular, el Govern central...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...no tingui aquest nivell d'insensibilitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les bases de dades utilitzades per al 9 de novembre.

Pregunta

al Govern sobre les bases de dades utilitzades per al 9 de novembre (tram. 310-00407/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Señora Ortega, ¿qué valoración hace su Gobierno de la jornada del 9 de noviembre en lo que afecta a datos personales?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor Santamaría, la mateixa que vaig fer la setmana passada, la mateixa que vaig fer la darrera vegada que vostè em va preguntar això, que va ser la setmana passada: d'absolut respecte –d'absolut respecte– a la llei. I faig extensiva la resposta que he fet abans de com va anar la jornada i de la valoració que en vam fer; la resposta que he fet a Ciutadans la hi faig extensiva també a vostè.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergio Santamaría Santigosa

Señora Ortega, otra manifestación más, esta con papeletas. Ha llevado a cabo su proceso participativo con dos de cada tres catalanes, más de 4 millones, quedándose en casa. Por eso, siguen con la votación hasta el día 25, para maquillar su estrepitoso fracaso. No son ni el 30 por ciento, ¡menudo fiasco! Por cierto, un proceso que no fue neutral, transparente, serio, democrático y legal. Hasta Cameron se lo ha recordado.

Y es que ver a los señores Junqueras y Homs dirigiendo las mesas electorales, o a este último haciendo de operador telefónico voluntario es una demostración de nula calidad democrática. Ustedes no querían un referéndum, sino echar un pulso al Estado. Su validez democrática no les importa. Desobedeciendo a la justicia, se echaron al monte para organizar una consulta sin ninguna garantía que la dotara de credibilidad. Hicieron campaña institucional en todos los frentes: buzoneo electoral, anuncios publicitarios, agitación y propaganda, prevaricando a sabiendas de su ilegalidad. Llegó su gran día y, sin junta ni censo electoral, sin presidentes y vocales en las mesas, sin interventores y apoderados, sin convocatoria oficial y con funcionarios presionados consumaron el atropello del derecho a la participación política de todos los españoles.

Hemos visto personas votando hasta tres veces... (*riallles*), hemos visto hasta documentos nacionales de identidad en el interior de la urna. Y todo este despropósito, ¿para qué? Sólo para que les voten los que ya lo hicieron por ustedes y sus socios separatistas en las elecciones pasadas: los convencidos. No han sumado ni uno más, y eso con un censo ilegal, mayores de dieciséis años e inmigrantes para arrancar más apoyos. Señora Ortega, han malversado 10 millones de euros de los catalanes sin rendir cuentas. Vergonzoso.

Como colofón, el señor Mas, crecido y exultante, desafiaba a diestro y siniestro, a ver si el proceso de canonización independentista de su persona se pone en marcha.

Pasado el 9 de noviembre todo indica que, en lugar de recuperar el diálogo leal, renuncian a él pidiendo imposibles. En lugar de tender puentes siguen levantando muros de división. Esperaban y deseaban represión, querían la foto, y ha habido libertad de expresión.

La presidenta

Senyor diputat...

Sergio Santamaría Santigosa

Al señor Mas ya le hemos visto... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. No, molt breument, eh? Senyor Santamaría, miri, diumenge jo vaig veure la Catalunya del civisme, la del respecte i la de la democràcia. Vostè va veure, com ho diu?, *la Catalunya del esperpento y la pandereta*? Aquest és el respecte que li mereix la jornada del nostre país, no? Doncs, miri, jo crec, senyor Santamaría, que vostès no deixen de sorprendre'ns, no ho han deixat de fer quan el seu partit s'ha erigit aquests darrers dies en portaveu de la fiscalia, des de donar instruccions sobre el moment i el contingut amb què s'ha de presentar la querella. Per cert, flac favor crec que li fan vostès a la fiscalia amb aquesta inadmissible ingerència en el poder judicial que qüestiona si la fiscalia respon més o defensa més els interessos de la legitimitat o bé interessos partidistes, no?

Però una absoluta confusió hi ha en el seu partit, no? Ara vostè parla de cens illegal. Però, escolti, em sembla que no han entès res perquè no han volgut entendre res. Però, vostès han passat de dir que això era una xarlotada, ja no dic el que vostè va dir, fins, ràpidament, a traspasar la línia vermella i a demanar una querella criminal contra el Govern. Sincerament, jo crec que aquest procés de confusió i de contradicció que vostès estan vivint els està portant a extrems molt alts i els està portant, sobretot, a fer el ridícul.

Vostè sap, a més a més, que la resposta social no passa per perseguir judicialment aquells que el que fan és posar sobre la taula garanties democràtiques i promouen la democràcia. Vostè sap que, a més a més, els tribunals del penal el que fan no és canalitzar el debat polític ni reprimir manifestacions democràtiques, el que fan és perseguir aquells que incompleixen la llei. I, d'això, en el seu partit em sembla que en tenen en aquest moment mostres molt evidents.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el significat de la sobirania i la independència al segle XXI (tram. 317-00232/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. En fi, tot el que ens agrada és il·legal o engreixa. (*Rialles.*) En tot cas, una prèvia, molt ràpidament, perquè també quan parlem de democràcia i de demofòbia és obvi que veure la portaveu d'un Partit Popular fent de portaveu de la fiscalia, o de veure com el cap de premsa del Partit Popular és nomenat director de Radiotelevisió Espanyola, és una cosa que esparvera, garratiba i esmaperd.

Però, dit això, sí..., una cosa que fa referència respecte al 9-N, que és del que parlem, una pregunta: la major

mobilització del no a la independència, tan legítima –numèrica, eh?, en participació al carrer–, ha sigut el passat 9 de novembre, amb aquestes cent mil persones que han votat en contra de la independència, tan legítim com votar a favor. Ho dic perquè altres convocatòries no arriben a les quinze mil persones. Dit això... També han desobeït, eh?

Dit això, és veritat que el 9 de novembre va ser una jornada insòlita, inaudita, històrica, desbordant, desobedient, antològica, d'un poble desobeïnt, al nostre parer, i impugnant tota la no-autoritat d'un tribunal constitucional, en un exercici continuat i massiu de radicalitat democràtica, desconegut en el context de la crisi profunda que viu el sud d'Europa.

Però la pregunta és de llums llargs i llums curts. Per nosaltres és un punt de no-retorn, ja no hi ha marxa enrere. La lluita d'aquest poble és la lluita per la sobirania. Però la lluita per la sobirania en una societat tan injusta i desigual ja no només és un nou marc institucional, sinó que la sobirania dels estats i dels mercats avui té molt poc a veure, res a veure amb la sobirania dels pobles i la dignitat de les persones. Un bon exemple que hem portat a aquesta cambra és el Tractat internacional de lliure comerç entre Europa i els Estats Units, que Convergència va votar en contra d'un referèndum. Nosaltres ja demanem un referèndum en aquest país per defensar la nostra sobirania.

Però la pregunta, si vol, és més filosòfica, no?: què significa sobirania avui, al segle XXI, què significa independència al segle XXI, al sud d'Europa. Per nosaltres, independitzar-nos de l'Estat espanyol, però també dels mercats financers i d'aquells que estan empobrint i desigualant la nostra societat.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, voldria aprofitar aquesta primera intervenció en aquest torn de preguntes per fer una cosa que no he fet fins ara, ja que estic en seu parlamentària. Durant aquests darrers dies he tingut ocasió d'agrair als voluntaris, a les entitats, a les corporacions públiques, fossin locals o als mateixos departaments de la Generalitat que hi han intervingut, el que ha sigut l'èxit del 9 de novembre. També ara vull aprofitar per agrair la feina que heu fet els partits polítics, les formacions polítiques que heu ajudat que aquest èxit del 9 de novembre fos palpable, que fos tangible: la CUP clarament, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana, Convergència i Unió, aquestes formacions que van mobilitzar gent, que han fet campanya. I crec que avui totes aquestes formacions, doncs, també mereixen aquest agraïment i, a més a més, compartir l'èxit d'aquest 9 de novembre.

Dit això, vostè em fa una pregunta, que és: què vol dir sobirania en el segle XXI. Vol dir capacitat de decisió,

però hi afegeixo: vol dir també saber construir espais comuns, per exemple, a Europa o en el món, per lluitar contra el gran poder que es té des de la política. Ja que estem en una aproximació filosòfica, és veritat o no és veritat que avui la política, fins i tot a nivell global, és més dèbil que no pas les forces que estan fora de la política? Doncs, vol dir dues coses, sobirania: capacitat de decisió pròpia per ocupar-se dels temes més propers que pugui tenir, doncs, necessitats de la gent, etcètera; però, al mateix temps, capacitat de posar-se d'acord a escales més grans perquè la política global tingui la força que ha de tenir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Amb aquesta perspectiva de sobirania, és públic, notori i conegut des de diumenge a la nit, que nosaltres demanem, precisament, un procés constituent per recuperar la plena sobirania política, popular i econòmica, per cercar les respostes polítiques urgents que reclama el nostre país. Amb l'Oriol Junqueras tenim un marc de reflexió comuna, que és independència, pobresa zero, corrupció zero. Aquesta és la resposta més urgent.

Però, en tot cas, responent al seu emplaçament, li diré que sí, que les urnes del 9 de novembre per nosaltres no són la flor d'un dia, que les urnes han arribat per quedar-s'hi, per poder debatre-ho, decidir-ho i canviar-ho tot.

Vostè deixarà les urnes posades en el temps perquè puguem decidir-ho tot?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Si vostè va seguir poc o molt la compareixença que vaig fer ahir després de la reunió del Govern, sap perfectament que jo estic disposat a seguir utilitzant l'únic mecanisme que he entès que era legítim per fer el que estem fent, que és, precisament, posar urnes. Això ha passat fins ara i espero que seguirà passant també en el futur per tenir tota la força democràtica i per tenir tota la legitimitat popular per poder prendre les decisions que aquest país ha de prendre.

I afegeixo, de tota manera, que no perdem aquesta perspectiva de la cooperació global, perquè sols, i nosaltres que som petits encara més, podem poc davant de les grans forces que avui dia mouen el món.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00233/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, després que vostè no ha complert els objectius principals de la seva legislatura amb Esquerra Republicana, que era fer un referèndum i, per tant, anar cap a la independència –ni hi ha hagut referèndum, perquè no ha sigut legal ni democràtic, ni hi ha participat la immensa majoria del poble de Catalunya, ni hi han participat la meitat de grups d'aquesta cambra, ni ha tingut ni un cens, ni un decret, ni ha tingut una convocatòria, en definitiva, no hi ha hagut un referèndum–, senyor Mas, vostè, després del seu fracàs de legislatura, després que el senyor Junqueras ja ha afirmat que no li dóna suport per seguir la legislatura endavant, després de quedar-se sol en aquesta cambra, pensa vostè convocar eleccions autonòmiques perquè tinguem un govern democràtic, amb les mans netes i de tots?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, lamento molt no compartir el seu argument principal: vostè parla de fracàs; recordo que durant moltes setmanes i mesos vostè va estar dient: «Senyor Mas, vostè quedarà malament davant de tothom.»

Podria tornar a utilitzar aquest mateix argument avui, senyor Rivera, perquè jo l'acabi d'entendre?

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre diputat.

Albert Rivera Díaz

Doncs, miri, senyor Mas, ha acabat malament, per començar, amb el senyor Junqueras, perquè el senyor Junqueras ja no li dóna suport, perquè vostè no ha complert el que vostè deia: vostè no ha convocat un referèndum, ni vostè ha participat, en definitiva, d'aquest projecte comú amb Esquerra Republicana, que era separar-nos de la resta d'Espanya i treure'ns de la Unió Europea. Per tant, ha fracassat –vostè li pot dir com vulgui.

Per cert, li he fet una pregunta, ja sé que vostè l'esquivava. Senyor Mas, ens pot fer cas..., ja sé que a vostè no li agrada fer cas del que li diem nosaltres, però haurà d'acabar tard o d'hora convocant aquestes eleccions. L'ANC, el senyor Junqueras, els seus socis que abraçava l'altre dia de les CUP, els seus socis, en definitiva, de tot aquest projecte separatista li demanen que posi

les urnes. Li sona la frase «posi les urnes», de la senyora Forcadell? Doncs, senyor Mas, jo també li dic «posi les urnes», perquè anem a votar tots els catalans, no només una minoria, tots els catalans, amb un cens, amb una llei, amb una convocatòria i que, si pot ser, no recomptin els vots els senyor Junqueras o el senyor Homs, sinó funcionaris. Volem anar a votar de veritat, volem tenir un govern per a tothom, volem un govern amb les mans netes.

Senyor Mas, no tingui por. I li demano i li prego una cosa: no s'amagui vostè darrere el senyor Junqueras, ni d'una llista conjunta; tingui el valor de presentar-se amb Convergència i Unió, o amb Convergència sense Unió, a unes eleccions on vostè sigui el cap de llista i puguem jutjar com de bé ho ha fet el seu Govern, com de bé ho ha fet amb l'ATLL, com de bé ho ha fet amb les retallades, com de bé ho ha fet amb els impostos i com de bé ho ha fet contra la corrupció. Perquè vostè no es pot seguir amagant, senyor Mas, darrere Junqueras; ara es pot vestir d'èxit, però nosaltres considerem..., imagini's unes eleccions on només participés un terç de la població, seria un absolut fracàs; a l'Estatut hi va participar un 49 i ho van considerar un fracàs, imagini's un 30 per cent.

Per tant, anem a unes eleccions de veritat, anem a votar tots. I, per tant, senyor Mas, deixi'ns triar un govern diferent. No s'amagui vostè. No pot dependre de les enquestes que vostè convoqui o no. Convoqui perquè tinguem govern i no desgovern; convoqui perquè anem a votar tots i no una minoria; convoqui, senyor Mas, no tingui por; és la democràcia.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Veig que no ha acabat d'elaborar bé l'argument del fracàs. I sap per què, senyor Rivera? Perquè el fracàs és el seu; el 9 de novembre és el seu fracàs. I, si no fos el seu fracàs, hi posarien tots plegats una altra cara, perquè els veig confosos, desconcertats, els veig irritats, etcètera, no? Això sí, molt combatius, com sempre, això se'ls ha de reconèixer, molt combatius, però en el fons donen la imatge del fracàs, perquè vostès es van pensar que el 9 de novembre no hi seria. I estaven encantats amb la vida, i per això deien: «Quedaran malament davant de tothom perquè no hi haurà les urnes, no hi haurà re de re, allà.» I resulta que la realitat, senyor Rivera, un cop més els ha desmentit.

Ara vostè vol un altre tipus d'escenari, que aquest sí que el repeteix cada vegada, li he de reconèixer que en això té una coherència total i absoluta, no?, vostè vol eleccions ordinàries per canviar un govern. Hi té tot el dret, de demanar això. Ara, de la mateixa manera que vostè té tot el dret de demanar això, jo tinc tot el dret de recordar-li que les legislatures per fer eleccions ordinàries també poden durar quatre anys. Oi que és així?

I, per tant, li suggereixo una cosa: si resulta que no hi ha eleccions ordinàries sense res més per fer el dia a dia del Govern i que vostè vol realment que hi siguin, vostè té un camí per fer-ho, que jo li he recordat moltes vegades però que veig que vostè no té la valentia d'utilitzar-lo, que és presentar una moció de censura. Vostè vol canviar el Govern? Presenti una moció de censura. I després veurem aquí, quan es voti la seva proposta per dirigir el Govern, veurem aleshores quants suports té vostè aquí votant, ho veurem, i aleshores quan aquí es voti, com vostè diu habitualment, quan aquí es voti, veurem el senyor Rivera quants suport té per canviar el Govern, que és el que vostè vol fer, legítimament. I, a partir d'aquí, fixi's, la decisió de les eleccions, lamento molt que no és de vostè; aquesta és meua i no la hi penso delegar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president a de la Generalitat sobre les propostes del Govern en matèria de pobresa energètica, habitatge i garantia alimentària (tram. 317-00235/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, diumenge 9, mobilització sense precedents, com mai, que expressa que molta gent vol votar, i vol votar en condicions. Dimecres 12, el PP respon, i no respon políticament, respon judicialment, respon via fiscalia. I crec que avui, des de la sobirania del país, que l'expressa aquest Parlament, des de la representació que ostenta aquest grup parlamentari, des de les 360.000 persones que ens van donar suport a les darreres eleccions, el que diem és que no tenim res a dir al Partit Popular, un Partit Popular que està podrit per la corrupció, un Partit Popular que és capaç de trinxar-ho tot atrapat en el seu immobilisme. Francament, la nostra opció és que amb el PP no es pacta, el PP se'l derrota –el PP se'l derrota–; el vam derrotar el 9 de novembre i el derrotarem a les institucions.

Mai hem dit que aquesta fos una cursa fàcil ni ràpida; entenem que és una cursa de fons. I és important que expressem la suma que s'expressa a Catalunya, però és fonamental que ens adrecem al món i també a la resta de l'Estat. Modestament, president, crec que les cartes a Rajoy no serveixen, crec que ens hem d'adreçar a la societat, a la gent de la resta de l'Estat, perquè l'enemic de la democràcia a Catalunya és el PP i l'enemic de la democràcia a Espanya és el PP. Per això entenc que ens hem d'adreçar a la resta, a la gent de la resta de l'Estat. No ho fiarem tot a les properes generals, però contribuirem com qui més que a les properes generals l'enemic de la democràcia quedi derrotat.

I aquí li vull expressar el nostre compromís, doble: fer la consulta per escoltar la gent que s'ha expressat i la

gent que no ha anat a participar perquè no es donaven, segons ells, les condicions que volien, i, segon, canviar les polítiques, les que vostè fa.

Per això li vull preguntar, en allò que és urgent –pobresa energètica, habitatge i alimentació–, quines són les propostes que fa el Govern en un moment que cal canviar polítiques.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, bé, vostè fa el discurs que s'ha de derrotar el PP. Això s'ha de fer electoralment, en qualsevol cas; les institucions no cal que es derrocin entre elles, simplement el que han de fer és relacionar-se. Jo represento una institució molt antiga, que és la Generalitat de Catalunya, i, per tant, jo, diguem-ne, el meu discurs no pot en aquest sentit coincidir amb el seu; altra cosa és que políticament jo pugui estar d'acord que és bo que a Espanya hi hagi una configuració política diferent de la que tenim en aquest moment. En això, per descomptat, hi coincideixo, no? Crec que la meua obligació és mantenir aquesta relació institucional, que està per sobre, fins i tot, doncs, de la dinàmica electoral i, no cal dir, dels partits polítics. Aquesta també és la meua obligació i la meua responsabilitat com a president de la Generalitat que sóc. I això ho mantindré.

I sobre la segona part de la qüestió... Coincideixo en la valoració del 9 de novembre, per descomptat. I sobre la segona part de la qüestió, doncs, miri, avui n'hem tingut un tast, no? Ahir en el Govern vàrem aprovar adreçar-nos a la Comissió Europea perquè obligui l'Estat espanyol a transposar i a complir la directiva per poder protegir les persones vulnerables que durant els mesos d'hivern no poden assumir el cost de la seva factura energètica. Fa tres anys que el Govern espanyol ho hauria d'haver fet. I ara nosaltres ens hem d'adreçar directament a les institucions europees perquè compleixi amb una obligació normativa que fins ara no ha complert, en detriment, com deia el conseller Puig, de les persones més vulnerables i febles d'aquest país.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. El nostre grup, compromís amb la consulta, però també hi afegixo: compromís en canvi de les polítiques que estan realitzant.

Primer element, pobresa energètica. Volem un fons de pobresa energètica, que les entitats ho han considerat insuficient; segon element, pla de xoc contra desnonaments en un país que desnona com ningú; tercer element, pla de garantia alimentària.

I això perquè entenem que també és l'hora de la política concreta i del gir en les polítiques concretes. Nosaltres creiem que amb el seu Govern això serà molt difícil, però el nostre compromís, canviar aquestes polítiques, i, per descomptat, guanyar la consulta, que queda pendent.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, es sorprendrà si li dic que coincideixo amb la seva anàlisi, però no sobre el tema del Govern. Aquest només és un problema de diners i de res més. Vostè ho vol transformar en un tema de sensibilitat, i només és un tema de diners: quan s'obre el calaix hi ha diners per fer les coses que cal fer, sí o no, o suficients? Doncs, no hi són, senyor Herrera, perquè, si hi fossin, els primers anirien a tot això que vostè diu, perquè ja hi van els disponibles. Aquest any estem ajudant més famílies que mai en política d'habitatge –més famílies que mai–, i tenim molts menys diners que sempre, o que durant els últims anys, i ho estem fent més, exactament igual que fem més que mai en el tema de la PIRMI, exactament igual que hem fet més que mai en les beques menjador. En tot això, més que mai, però amb molts menys diners.

El problema, senyor Herrera, no és de sensibilitat –la podem compartir–, és un problema de disponibilitat de recursos.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat de governar per a tots els catalans i sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 317-00238/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. ¿Señor Artur Mas, después del día 9 de noviembre, usted está decidido a gobernar para los 7 millones y medio de catalanes? ¿Está decidido a recuperar la iniciativa política y el liderazgo político en esta cámara en nombre de los intereses de los 7 millones y medio de catalanes? ¿Está decidido y comprometido y puede afirmar en esta cámara que va a presentar los presupuestos antes de finales de año?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Governar pels 7 milions i mig de catalans, ja ho estem fent, i la prova més evident, sobre la seva segona pregunta, és que, efectivament, presentarem abans de final d'any els pressupostos per a l'any 2015 en aquesta cambra.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Voy a empezar, sin que hasta ahora haya habido oportunidad de coincidencia con usted..., en que me satisface que usted se comprometa ante esta cámara a presentar los presupuestos antes de final de año. Espero que lo cumpla.

Pero, mire, señor Mas, llevamos dos años en los que la campaña de propaganda y el despilfarro económico han estado dirigidos al 9 de noviembre. El 9 de noviembre, según ustedes, ya antes de que sucediera, iba a ser un éxito. Ha sido tal éxito –tal éxito–, que de los 6.300.000 catalanes convocados han participado el 35 por ciento. Ha sido tal éxito, maravilloso éxito, que ustedes se creen, que de esos 28 por ciento han votado a favor de la independencia, 1.800.000 personas, después de que durante dos años y medio se haya hecho desde el Gobierno la única campaña para convencer a los catalanes. Ha sido tal éxito, señor Mas, que siete de cada diez catalanes se ha quedado en casa y no ha participado de ese simulacro en el que ustedes contaban los votos, ponían las urnas, dirigían las campañas y además valoraban los datos. Ha sido tal éxito, que donde el señor Junqueras, que no es profeta en su tierra, en su propia tierra, en Sant Vicenç dels Horts, han participado el 27 por ciento y solo el 19,9 de la población está a favor del independentismo. Un éxito inconmensurable, señorías; el 70 por ciento se ha quedado en su casa y no está a favor de la independencia.

Pero es que, después de eso, usted le pide al Gobierno de España que dialogue, que dialogue sobre el referéndum que solo representa esos 2 millones y medio o esos 2,2 millones que fueron a votar, según sus datos.

Yo le pido, señor Mas, que usted se acuerde de los 4 millones de catalanes..., de los 5 millones..., que llegan hasta los 7 y medio, que no son independentistas, que no han participado en esa farsa.

Le dijo ayer la vicepresidenta del Gobierno de España: «No se va a negociar la unidad de España. Este Gobierno no va a negociar la secesión. Este Gobierno no va a negociar la ruptura de España.»

Usted criticará al Partido Popular, como ha hecho siempre...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...a Mariano Rajoy y a mí. Pero quien está... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, celebro que, almenys avui, vostè no hagi parlat en nom de la fiscalia dient-nos el que faria. Perquè darrerament estem molt acostumats que quan parla fiscalia abans parla la senyora Sánchez-Camacho, i ens diu: «La fiscalia farà això, ho farà en aquest moment, ho farà en aquell altre moment...» Vostè fa un gran servei a l'estat de dret, senyora Sánchez-Camacho.

El que passa, que ho puc entendre, perquè realment vostè deu estar molt neguitosa, i molt nerviosa, a més a més, i molt confosa. I és normal, perquè, fixi's, vostè ens va estar dient aquí i va dir al poble de Catalunya: «Tothom tranquil. El 9 de novembre no s'obriran els col·legis, no hi haurà les urnes i no hi haurà paperetes.» I aquest discurs el vam sentir una vegada i una altra, i una altra, i una altra. I li ho tornaven a preguntar en les rodes de premsa, i la senyora Sánchez-Camacho què deia? «No hi haurà col·legis, no hi haurà urnes i no hi haurà paperetes.» Entenc el seu desconcert, l'entenc perfectament.

Per cert, ja que vostè diu que va anar tan poca gent a participar i a posar les paperetes a les urnes, li recordo que al Partit Popular a Catalunya l'última vegada el van votar 471.000 persones; comparat amb 2.300.000 que van anar a participar aquesta vegada, no deuen ser la majoria, tampoc. Com perquè vostè, a més a més, ens parli en nom de 4 o 5 milions de persones que ni vostè, ni jo, ni ningú sap el que faran en el futur.

I aleshores, senyora Sánchez-Camacho (*remor de veus*) –senyora Sánchez-Camacho–, la convido a una cosa que és ben evident: per què no deixem parlar a tothom d'una manera normal, acordada, depenent això de vostès? Faci una cosa. Ja que té la majoria d'aquest Parlament –i això no ho pot discutir– a favor del dret a decidir i de la consulta, ja que té més de nou-cents ajuntaments d'aquest país a favor de la consulta, ja que té manifestacions impressionants i, a més a més, 2.300.000 persones, algunes que van votar que no o que sí-no, que hi van anar aquest 9 de novembre, en contra del que vostè pretenia, faci una cosa: posi vostè també les urnes al costat nostre, perquè tothom es pugui pronunciar i sapiguem si la seva posició, en contra de tot, té alguna majoria en aquest país o no. I em temo que perdrà una vegada més.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les intencions del Govern per al que resta de legislatura (tram. 317-00236/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. President –i crec que entendre que ho faci així–, vull, en primer lloc, manifestar en nom del meu grup parlamentari el rebuig a la judicialització d'un problema polític. Nosaltres, que com a partit no vam compartir el pacte sobre la data i la pregunta, ni el Decret de convocatòria de la consulta, ni la seva transformació en procés participatiu, varem considerar un greu error la impugnació per part del Govern d'Espanya d'aquesta fórmula participativa, i considerem un error encara més greu la persecució judicial dels seus impulsors. President, ens tindrà al seu costat a la recerca d'un acord, d'una solució política a un problema polític a través d'instruments polítics, sempre dins de l'estat de dret.

En segon lloc, vull demanar-li que actuï com a president de tots els catalans i que llegeixi bé els resultats de la jornada del 9 de novembre. De la jornada del 9 de novembre no se'n deriva ni se'n podia derivar un mandat democràtic, però té un valor polític que cal subratllar i que ens obliga a tots, amb independència de les nostres posicions, però ens obliga a interpretar bé els resultats. Hi van participar 2.300.000, d'entre els més de 6 milions de persones cridats a participar. D'aquests 2,3 milions de persones, més d'1.800.000 es van decantar pel «sí-sí». Són unes dades que exigeixen una lectura especialment acurada del 9 de novembre.

President, no crec que ni les premses ni les improvisacions hagin de guiar les passes del Govern; les premses són males conselleres. Massa sovint es diu «tenim pressa», i les improvisacions són la via més ràpida al desastre. Des del nostre punt de vista, és el moment de la serenor, i no de la foguerada o de l'esbravada. No serà des de la divisió ni des de l'esquinçament del país que podrem avançar.

I per això li pregunto quines són les intencions del seu Govern per al que queda de legislatura.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, en primer lloc, li agraeixo aquesta manifestació que vostè fa en contra de la judicialització de processos que són estrictament polítics, la hi agraeixo sincerament, perquè crec que més a més és el camí. Es pot discrepar d'un projecte polític, però no cal portar-lo sistemàticament als tribunals ni activar la fiscalia. Malament quan per resoldre conflictes democràtics o reptes democràtics de gran calat només queda el recurs de la fiscalia o dels tribunals, perquè això vol dir absència

total de la política. I això és el que ens està passant a Madrid. A menys que ara comparegui el senyor Rajoy, que diuen que compareixerà –per una cosa que, per cert, és un simulacre i una «patxanga», i resulta que mereix la compareixença específica del president del Govern espanyol per parlar d'això, se suposa–, sabrem una mica, exactament, doncs, quines passes es pensen emprendre a Madrid de cara a aquest repte democràtic que s'ha plantejat, certament, a Catalunya.

Efectivament, té un valor polític important. Tan important, senyor Iceta, que, quan vostè diu que vostès volen buscar acords polítics, jo li demano que el primer que hem de fer tots plegats –i jo estic disposat a ajudar– és convèncer el PSOE que es posi a favor del dret a decidir; si té un valor polític gran, hem de convèncer el PSOE que ens ajudi a favor del dret a decidir. I ara en tenim una oportunitat, perquè això, com vostè diu, té un valor polític important.

I, finalment, vostè em pregunta per les intencions de la legislatura. Jo no tinc una bola de vidre per saber exactament, doncs, com acabarà tot en aquesta legislatura, com vostè pot suposar. Però, de tota manera, hi ha una cosa que ja li donarà una pista, no?, que és que en aquesta cambra tindrem un debat dels pressupostos del 2015. Per tant, la intenció del Govern és governar el dia a dia i governar el gran procés polític. I per governar el gran procés polític ens hem de posar d'acord tots plegats per veure quines iniciatives prenem, a partir d'ara, per acabar aquest procés d'una manera correcta. Perquè suposo que m'admetrà una cosa: és impossible governar Catalunya en una direcció o en una altra si no sabem de manera definitiva les majories que hi ha a un costat, de l'altre, i també a favor de la independència.

La presidenta

Té la paraula el diputat senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Miri, president, crec que avançar les eleccions l'any 2012 va ser un error; crec que seria un error pensar que el 2014 s'acaba la història; crec que tenim dos anys més per treballar. Nosaltres hem convençut el PSOE d'un camí que ens permetria votar. Això no exclou que puguem treballar per trobar també altres solucions. Hem fet un pas de gegant.

Crec que el 9 de novembre ha deixat clar també que l'immobilisme no ens porta enlloc, però la unilateralitat tampoc. És hora de dir als catalans que no hi ha solució fora de la via del diàleg, la negociació i el pacte.

La presidenta

Senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

És hora de dir que no n'hi ha prou amb, nosaltres, voler una cosa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. No és només un tema de premses; és sobretot un tema d'idees clares. Jo..., la meua idea és molt clara: aquest procés polític s'ha d'acabar, i s'ha d'acabar bé. I això vol dir donar la veu al poble de manera definitiva. Jo això ho vull fer, senyor Iceta. I per poc que pugui ho faré.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la desconexió dels ciutadans respecte a l'Estat espanyol (tram. 317-00234/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Sí; gràcies, presidenta. President, el que vam poder viure diumenge a peu de mesa va ser brutal. A dos quarts de vuit del dematí, voluntaris i suplents preparats, directors d'escola i alcaldes garantint l'obertura de les escoles, les urnes a lloc i les paperetes a punt. A dos quarts de nou del matí, aplaudiments per les meses constituïdes. A les nou del matí, cues de persones que, almenys a la mesa on jo vaig estar, van durar fins a les tres de la tarda de forma incessant. Urnes i vots fotografiats durant tot el dia. I a les vuit del vespre, urnes plenes a vessar d'il·lusions, d'esperança, d'autoestima, de coratge, de llàgrimes d'emoció i de mil històries personals. Aplaudiments a cada mesa a l'acabar cada recompte. El dia 9 de novembre passarà a la història del nostre país com aquell dia que milions de ciutadans de Catalunya van decidir fer un acte de sobirania, van decidir que el seu dret a votar i a decidir està per sobre de les impugnacions, de les amenaces, de les prohibicions, de les suspensions, dels atacs informàtics, de tot el que ens ve de les institucions públiques espanyoles. Vam començar a caminar com a ciutadans lliures.

President, pensa, com nosaltres, que la ciutadania ja ha desconnectat de l'Estat espanyol i que està preparada per fer un pas més?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, jo no puc parlar en nom de la ciutadania com si tothom fos igual; però és evident que una part important, significativa del nostre país, de les catalanes i dels catalans, tenen un altre registre mental. Han desconnectat, cer-

tament, de l'Estat espanyol, com vostè deia. Això va passar el 9 de novembre i ja havia passat abans segurament, i el 9 de novembre va ser una expressió clara en aquest sentit, no?

Tal com vostè ha descrit aquest 9 de novembre, que jo hi estic d'acord, vol dir que realment valia la pena fer-lo. No ha estat sobrer. Ha estat molt bé. Hi ha un abans i un després d'aquest 9 de novembre. I totes les energies que hi hem posat, i la capacitat de decisió i de prendre riscos i d'enfrontar-nos a gent poderosa, tot això ha valgut la pena, perquè hem donat la veu a la gent.

I la hi hem donat a més a més en forma d'il·lusió –vostè ho deia molt bé. Aquí hi ha il·lusió, molta il·lusió per part de molta gent, i a més a més hi ha una altra cosa, que potser és la millor manera d'expressar la desconexió de molta gent d'aquest país respecte a l'Estat, com actua l'Estat, que és que ja no ens fa por. Aquesta és la realitat. Ens han volgut fer por, i no ens en fan.

Això no vol dir que no siguem gent, doncs, que volem respectar les lleis, que volem fer les coses ben fetes, etcètera. Però el problema que tenen molts a Madrid en aquest moment és que ja s'adonen que a Catalunya hi ha una majoria significativa de gent que ja no té por.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre diputada senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí, president. Aquesta desconexió de l'Estat ens sembla que no va acabar el dia 9 de novembre; segurament era una continuació del que havia començat el 2010 i continuarà. I el proper cable que estem a punt de desconnectar serà el de la fiscalia general, si aquesta no es deu a la seva funció professional, sinó als interessos polítics del Govern espanyol. Jo també m'acuso, m'autoinculpo, ens autoinculpem tots els que estàvem participant el 9 de novembre en aquelles mesos, i som culpables de voler exercir la democràcia al nostre país.

A banda d'aquesta desconexió de les institucions de l'Estat que ens amenacen, que ens impugnen, que ens suspenen, els ciutadans el dia 9 de novembre també van denunciar que tenen un estat, que pertanyen a un estat que no els és útil. El mateix dia 9 de novembre la majoria de ciutadans que van voler votar van votar a favor de la construcció d'un nou país, van mostrar absoluta confiança en això. I efectivament, tal com ha dit el diputat de la CUP, el senyor David Fernández, compartim un espai de reflexió que s'ha d'ampliar, que és: corrupció zero, pobresa zero, i independència. En aquest espai, n'hi cabem molts més.

President, no podem fallar. Tenim a les nostres mans l'oportunitat de fer possible la independència. I estic convençuda que si aquest és el compromís, si és la independència, trobarem la manera de fer-ho possible. I aquest compromís, és clar, és el que millor pot tenir el nostre país.

President, en aquests moments, davant d'aquesta il·lusió i aquesta determinació dels ciutadans...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Rovira i Vergés

...de la majoria de ciutadans del nostre país, no ens podem permetre... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, fins ara crec que podem dir que no hem fallat. Per tant, si mirem el que ha passat fins ara, que és la millor prova del que pot passar en el futur, no hem fallat.

Si en alguna cosa hem de mirar bé, amb lupa, de cara als propers dies, setmanes i mesos, és que, en aquest concepte de no fallar, tothom sap que és important que el consens polític funcioni; això ho sabem tots plegats. I crec que tots hem de fer el nostre màxim esforç perquè aquesta baula de la cadena important, que és el consens polític, realment, doncs, estigui, com vostè diu, a l'alçada de les circumstàncies i que no sigui aquest el que falli en aquestes properes setmanes i en aquests propers mesos. Jo estic convençut que també en aquest sentit podem no fallar, ens en podem sortir.

I, per cert, s'imaginem la imatge, en el món, de la fiscalia actuant contra un govern per posar les urnes? Una imatge dramàtica per a Espanya.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les iniciatives legislatives relatives al Servei d'Ocupació de Catalunya i a la formació professional (tram. 317-00237/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, també les primeres paraules del nostre grup parlamentari són per reconèixer, donar les gràcies i felicitar a totes les institucions, partits, entitats i sobretot, i molt especialment, els milers de voluntaris que conjuntament van fer possible l'èxit rotund del 9 de novembre, sobretot vistes les adversitats, amenaces, boicots, etcètera. Èxit d'organització, de rigor, de serietat, de participació. Una gran jornada, històrica, un gran acte de democràcia, de dignitat nacional, i també una nova demostració de la voluntat de ser d'aquest país, un

país que va tornar a lluir al món les seves millors actituds, en contraposició a un estat que el que va fer és exhibir les seves pitjors arts. La resposta de l'Estat la trobem als tribunals i no en la política, o en la política dins els tribunals, no?

Nosaltres també hem de dir, aprofitant que tenim aquí no sé si la portaveu o la portanoves de la Fiscalia General de l'Estat, que tots els diputats d'aquest Parlament que vàrem donar suport al 9 de novembre, doncs, ens sentim una mica, també, autors intel·lectuals del 9 de novembre, i, per tant, que en prengui nota i que li faci saber al fiscal general de l'Estat que aquí estem, perquè de fet el Govern el que va fer va ser complir amb un mandat d'aquest Parlament que citava una data, que citava una pregunta i que, en els marcs legals existents, doncs, consultés el poble de Catalunya.

Dit això, l'altre gran objectiu d'aquesta legislatura, amb igual intensitat, és fer front al problema més cruixent que pateixen milers i milers de famílies i de persones que volen trobar feina, que busquen feina i que volen treballar. Cal no parar de prendre iniciatives en tots els seus àmbits, des de petites a grans actuacions. I això és el que s'ha anat fent fins ara, també. I nosaltres volem posar en relleu que avui, en el Ple d'aquest Parlament, tenim dues iniciatives legislatives molt especials, molt importants, amb relació a aquesta línia, dues iniciatives legislatives que no s'han improvisat, que s'han treballat també amb diversos grups parlamentaris, com són, doncs, la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya i la Llei de formació professional. Tot allò que sigui per afavorir, per millorar les condicions perquè la gent pugui accedir de manera més fàcil al mercat de treball per nosaltres és positiu, i no volem ni podem oblidar aquest objectiu.

És per tot això, president, que li volem preguntar quin valor dóna el seu Govern, i vostè en particular, a aquestes iniciatives legislatives que avui discutirem, com són la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya i la Llei de formació professional.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, vostè també feia una referència, com ha fet tothom avui, al 9 de novembre. Fixi's vostè la paradoxa, no? Dissabte al matí sentíem un discurs fet des d'Extremadura que deia: «Esto no es ni un referéndum, ni una consulta, ni nada que se le parezca.» I tres dies després, o quatre, se'ns anuncia una querella per part de la fiscalia. Com es combina, això? Doncs, aquesta és la gran contradicció.

I el 9 de novembre va ser un èxit no perquè ara acabi amb una querella de la fiscalia –si finalment és així–; va ser un èxit pels 2.300.000 persones i escaig que hi varen participar i van posar una papereta a l'urna. I va ser un èxit perquè hi va haver més de quaranta mil voluntaris que en una sola setmana ja s'hi havien apuntat. I va ser un èxit perquè el 96 per cent dels ajuntaments

d'aquest país es van posar al costat del Govern i de la Generalitat per impulsar aquesta convocatòria. I va ser un èxit, com he dit al començament, perquè la majoria dels partits polítics, fent honor a aquesta majoria parlamentària a favor del dret a decidir, van mobilitzar gent, van fer campanya, hi van participar, etcètera.

I ara s'intenta convertir un gran èxit de país en una espècie de falta, d'error, de fracàs, etcètera, que es ridiculitza per un costat i després s'amenaça per un altre. És a dir, confusió total; no hi ha ni una sola idea clara, més enllà de seguir amb el mateix esquema de sempre, que és «a veure quanta por podem fer» –a veure quanta por podem fer–, «quant volum de por podem fer als catalans i a les catalanes». Doncs, mirin, avui dia, molt poquet, cada vegada menys. Que en preguin nota.

Avui es discutiran dues lleis importants en aquest Parlament: Servei d'Ocupació de Catalunya i formació professional. Aquesta és la manera de fer avançar el país en aquests moments difícils. (*Remor de veus.*) I, per tant, allò que alguns ara diuen, fora de torn, quatre anys, és allò que s'ha fet per primera vegada, perquè fins ara, no sé quant temps, però resulta que no s'havia fet. I ara això ho podem discutir. I en aquest sentit crec que és un avenç important per posar el país en condicions en dos temes fonamentals, que són: com preparem la gent no només a la universitat i a l'escola, sinó també en l'àmbit de la formació professional, com els inserim en el món econòmic i com millorem l'atur d'aquest país.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Atès que la nova composició de les meses està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït als diputats i diputades, els prego que se m'eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Abans, anunciar-los que hi ha una alteració de l'ordre del dia, que és la següent: el debat del punt 9, referent a la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de les polítiques públiques en matèria d'economia col·laborativa..., es pugui substanciar aquest matí, en acabar el debat del punt 3. Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projecte de llei
d'ordenació del sistema d'ocupació
i del Servei d'Ocupació de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 200-00029/10)

I passem al punt 3, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor Puig, ja pot començar.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, senyores, senyors diputats, és per a mi un honor donar compte a diferents mandats parlamentaris i situar en el si, ja, d'aquesta cambra definitivament el debat al voltant de la llei que ha d'estructurar el sistema d'ocupació i, d'altra banda, el seu principal instrument, el Servei d'Ocupació de Catalunya. Reiterats mandats del Parlament en aquesta legislatura, mocions, acords en els debats de política general i diferents compromisos, i al mateix temps, també, debats tinguts en diferents àmbits socials i del mateix Servei d'Ocupació ens porten a presentar aquesta Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació –del SOC– aquí, al nostre país.

El Parlament vol i ha demanat que la llei s'orienti per assolir un servei d'ocupació més eficient, que mantingui el seu caràcter cent per cent públic i que coordini les polítiques de foment de l'ocupació i de desenvolupament local. I crec, sincerament, que el projecte que sotmetem a aquesta cambra planteja i proposa un SOC, un servei d'ocupació més eficient, que manté al cent per cent el seu caràcter públic i, d'altra banda, situa com a objecte de la llei, precisament, ordenar aquest sistema d'ocupació com un conjunt d'entitats, de serveis, de programes necessaris per promoure i per desenvolupar la política d'ocupació, a través del qual volem garantir com a país un servei públic de qualitat que asseguri la coordinació i l'optimització de tots els seus recursos.

Crec sincerament que aquest objectiu d'aconseguir un SOC, un servei d'ocupació més eficient, l'aconseguim i el plantejem quan establim el tractament individualitzat de les persones com un sistema comú a tot el nostre procés per a una gestió integrada de tots els serveis de la cartera i un funcionament coordinat i eficient, de manera que els diversos components del sistema garanteixin i comparteixin metodologies i instruments de treball.

El SOC, en definitiva, reforçarà el seu caràcter públic amb aquesta llei i s'establirà com a centre de governança de tot el sistema d'ocupació de Catalunya.

Aquesta llei també compleix amb el mandat del Parlament perquè estableix els mecanismes de cooperació i de col·laboració amb els diferents agents econòmics i socials i amb els ens locals, per garantir una bona co-

ordinació de les polítiques d'ocupació amb les del desenvolupament econòmic territorial.

Deixin-me que els digui que estem convençuts, l'equip del Departament d'Empresa i Ocupació i la Secretaria d'Ocupació –amb el seu secretari, avui aquí present, el senyor Joan Aregio, i la directora del SOC, la senyora Olga Campmany–, que segurament per aquesta visió de coordinació territorial ja seria fins i tot motiu suficient per impulsar aquesta llei. Crec que aquesta és una de les assignatures pendents des de fa temps que com a país tenim i que el SOC també havia de superar.

La llei que presentem, en el seu article 15, de concertació territorial, regula precisament l'àmbit de concertació territorial, defineix les estratègies de desenvolupament territorial orientades a resultats i aprofita, creiem, al màxim les potencialitats de la nostra organització territorial i potencia la cooperació entre els diferents àmbits de l'Administració pública, fent ús dels recursos existents, amb els criteris d'eficiència i de qualitat.

En definitiva, aquesta llei també, per facilitar l'encaix en el territori, concreta que la coordinació i la integració de les actuacions ocupacionals requeriran que el SOC promogui una adequada concertació territorial amb les diferents organitzacions sindicals i empresarials més representatives, i també amb les administracions locals, amb els ajuntaments i amb els consells comarcals.

I aquesta llei estableix i busca, com a resultat d'aquesta concertació territorial, l'establiment i l'impuls d'estratègies, de plans, d'instruments de planificació que, òbviament, fomentin l'ocupació i el desenvolupament econòmic i que coordinin les iniciatives públiques i privades destinades a generar llocs de treball.

Aquesta llei anuncia, en definitiva, que la concertació territorial també ha de ser un instrument al servei de la diagnosi, de la millor coordinació, de la integració, d'una planificació també més adequada i apropiada al territori i als diferents sectors i que al mateix temps, també, impulsi, si escau, la gestió i l'execució de les polítiques d'ocupació, d'acord amb els criteris que s'estableixin en els diferents plans de desenvolupament de les diferents polítiques d'ocupació; pla que, d'altra banda, ha de ser aprovat pel Consell de Direcció del SOC, així com també els instruments de les estratègies territorials que resultin d'aquesta reiterada i necessària concertació territorial.

En qualsevol dels casos, saben que el consell de direcció compta com a presents, com a membres permanents, no només amb els agents econòmics i socials, sinó també amb les organitzacions municipalistes –federació i associació–, i, en definitiva, s'articula en aquest espai aquesta adequada concertació també amb la visió territorial.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, aquesta llei també té la vocació i persegueix, d'alguna manera, ser coherents amb la doctrina i l'esperit dels criteris, de les directives i de la normativa que emana de la Unió Europea, on estableix que la participació dels

agents econòmics i socials ha de ser reconeguda com un principi bàsic i fonamental per garantir la màxima coordinació i la sinergia de tots els recursos, i a més amb un protagonisme actiu de les diferents associacions empresarials i sindicals, i també amb el conjunt de les administracions públiques, en concret les administracions locals.

Volem que aquesta llei també s'orienti a definir una cartera de serveis d'aquest sistema d'ocupació, que faci efectiu el dret subjectiu de les persones a tenir l'oportunitat de millorar la seva ocupabilitat.

És, per tant, una llei que també vol fixar d'alguna manera la garantia d'aquests drets subjectius per tal que tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país puguin disposar al llarg de tota la seva vida activa –laboralment activa– i especialment en aquelles situacions de demanda d'ocupació, d'una adequada i eficaç cartera de serveis. L'impuls d'aquesta cartera de serveis adaptada a les característiques i a les necessitats individualitzades, amb itineraris personalitzats de cadascun dels ciutadans, també tenint en compte les peculiaritats dels diferents territoris, dels sectors, dels col·lectius d'empreses i dels sectors productius de Catalunya; en conseqüència, regulant els serveis ocupacionals com l'orientació professional, la qualificació professional, les oportunitats d'ocupació, el foment de la igualtat d'oportunitats, les oportunitats per a col·lectius amb dificultats especials, o també el foment de l'emprenedoria i de l'alta ocupació, la promoció del desenvolupament, la creació d'ocupació, el foment de la mobilitat geogràfica i l'atenció a les necessitats de les empreses, així com també regular i vetllar per la intermediació laboral.

Amb relació a tots aquests serveis, deixin-me que desatqui, per l'oportunitat també dels debats conseqüents que tindrem avui en aquesta cambra, la connexió, la interrelació i la coordinació que en matèria legislativa, però també amb una perspectiva de gestió i de visió executiva, planteja aquest projecte de llei, amb el Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya, que es tramitarà en forma paral·lela en aquest Parlament.

Hi ha un conjunt d'elements inclosos en els dos projectes que hauran de ser desenvolupats amb aquesta visió d'integració. Per exemple, tots dos projectes posen en comú el desenvolupament de serveis bàsics dels quals ha de gaudir la ciutadania: informació i orientació professional, formació professional, reconeixement i acreditació de competències professionals, i també la vinculació al catàleg de qualificacions professionals a Catalunya, així com també, evidentment, una atenció específica, com he dit abans, als processos de millora i de foment de l'emprenedoria.

També, ambdues lleis observen que l'Informe de prospecció i detecció de necessitats de formació i de qualificació es reculli tant en un com en altre projecte de llei. I, en aquest sentit, es preveu la utilització dels informes i de la participació dels consells territorials que es creen en la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, que milloraran tant l'estratègia catalana per l'ocupació com el Pla de desenvolupament de

les polítiques d'ocupació, ja que aquest informe també comptarà amb les necessitats formatives detectades pel món productiu.

I ambdós projectes de llei també preveuen un model d'avaluació de serveis i programes amb total sintonia amb les consideracions de la Unió Europea en aquesta matèria; per tant, amb l'objectiu de proveir d'informació rigorosa i útil els diferents òrgans de govern per tal de fer rendible i racionalitzar al màxim els recursos que donin pas a les actuacions de coordinació i millora d'ambdós sistemes: sistema ocupacional i sistema educatiu.

En qualsevol dels casos, per tant, ho repeteixo, la voluntat del Govern, que es manifesta amb aquest compromís legislatiu que avui sotmetem, i al mateix temps també amb la perspectiva del seu desenvolupament reglamentari en el termini de sis mesos de l'entrada en vigor d'aquesta llei, es desenvoluparà també la coordinació entre el sistema de formació i de qualificació professional.

També, deixin-me que faci un esment, perquè a més és aquesta la voluntat del Govern i també manifestada per diferents grups parlamentaris, que vulguem i vulgui posar de manifest la necessitat, també, de garantir els drets que estableix aquesta llei, amb un compromís polític institucional d'aportar els recursos pressupostaris, tant en els pressupostos de la Generalitat com en l'articulació del sistema en la seva totalitat, però com saben també es nodreix de recursos traspassats per l'Estat, i és que hauríem d'aconseguir que tots els recursos que es destinin a aquest sistema d'ocupació se situïn entre una forquilla del 0,2, del 0,4 del producte interior brut, que ens aniria situant, en funció de les disponibilitats pressupostàries del país, cada cop més a prop de les ràtios econòmiques i de serveis dels països de la Unió Europea que ens envolten.

Vull recordar, d'altra banda, que l'Estat també ha aprovat, fa poc, una llei de *medidas urgentes para el crecimiento, la competitividad y la eficiencia*, que recorrerem lamentablement davant del Tribunal Constitucional, on intenta regular, pràcticament sense marge de maniobra per al Govern de Catalunya, l'estratègia *española para la activación del empleo*, i que desenvoluparà amb un reglament de cartera de serveis; és a dir, una vegada més una legislació intervencionista, que, com he dit abans, intentarem, si no és possible evitar el conflicte constitucional i institucional, d'alguna manera, desplegar pròpiament des del nostre país al nostre Parlament i al nostre Govern.

En qualsevol dels casos, i complementant aquesta regulació de tots aquests serveis que els acabo de relacionar, deixin-me que cregui que, com a una de les novetats també importants que aporta aquesta llei, ens proposem regular la carta de serveis que haurà de contenir també tota la informació destinada a les persones i a les empreses sobre els drets que assisteixen a uns i altres, en relació amb els serveis oferts pel sistema d'ocupació, i que inclourà i detallarà els compromisos adquirits pel SOC en matèria també d'eficàcia i de qualitat de la prestació, així com amb indicadors per poder mesurar aquests nivells de prestació de serveis.

El Parlament també ens ha mandat, i esperem que aquest projecte de llei tots els diputats i diputades, i els diferents grups parlamentaris, puguin observar-ho, que li donem compliment amb l'objectiu de garantir l'equitat en l'accés als serveis, per millorar, d'una banda, l'ocupabilitat de les persones amb més i millors recursos per a aquells ciutadans que tenen dificultats per accedir a un lloc de treball, i, evidentment, també intentar complementàriament millorar la competitivitat de les nostres empreses.

En aquest sentit, el Parlament ha demanat descartar actuacions de suport públic a la intermediació privada, dirigides en tot cas als col·lectius desocupats amb més alta ocupabilitat, que comportin una reducció del suport a les polítiques del servei d'ocupació per a aquests col·lectius.

Doncs, bé, aquesta llei entre els seus principis rectors puc assenyalar que contempla el principi de la igualtat d'oportunitats de no-discriminació i de garantia de la cohesió social, i el principi també de gratuïtat i universalitat dels diferents serveis oferts pel sistema d'ocupació.

I quan aquest projecte regula la intermediació en el mercat de treball, afirma que amb independència de la gent que la realitzi, la intermediació laboral té la consideració de servei de caràcter públic que es realitza, s'articula i es coordina des del SOC o a través d'entitats que col·laborin amb ell, i que de forma complementària, i per atendre col·lectius de més dificultat, el Servei d'Ocupació de Catalunya –el Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC– podrà utilitzar també –podrà utilitzar també– les agències de col·locació legalment acreditades, complint mandats específics amb garanties de compliment dels objectius, i, per tant, de fiscalització dels recursos en aquest sentit per articular al màxim possible els diferents actors públics i privats al servei dels objectius que el sistema d'ocupació, i el SOC, en cas concret, com a instrument fonamental, puguin articular i definir.

Bé, en qualsevol dels casos, també, més enllà dels mandats d'aquest Parlament, i que he detallat al principi, vull acabar pràcticament recordant que aquesta llei compleix amb el compromís de l'acord de legislatura, i que, per tant, doncs, també donem compliment als compromisos signats en aquest cas entre els grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana: compleix amb el Pla de govern 2013-2016 en el seu eix de recuperació econòmica i creació d'ocupació, i que, per tant, contempla la reforma del SOC i, en definitiva, la nova llei d'ocupació. i, finalment, també compleix amb l'acord pel diàleg social permanent, signat amb els agents socials el mes de març passat.

Donem compliment també als requeriments de la Unió Europea, que demanen d'una manera generalitzada a tots els estats membres la redefinició del paper dels serveis públics d'ocupació per convertir-los en proveïdors de serveis més àgils, moderns i orientats, com he dit abans, a persones i empreses, i que, en definitiva, puguin donar major eficàcia a les polítiques d'ocupació actives.

Com he dit abans, vull reiterar, perquè des de fa temps i des de fa mesos s'ha posat en dubte per part d'algú el paper del Servei d'Ocupació de Catalunya, del SOC, vull dir que aquesta llei situa el SOC en el centre de la governança del sistema d'ocupació, que busca i persegueix la interacció entre els diferents actors: d'una banda, les administracions, òbviament; de l'altra banda, la societat civil, i també els sectors privats, que articulen els seus interessos, que exerceixen els seus drets i obligacions i que mitjancen en els seus desacords i conflictes, és a dir, una governança entesa com una nova forma també de govern més dinàmic, més reticular, més en xarxa, de major concertació, de major cooperació, de major exigència de participació i de responsabilitat, però, ho creiem sincerament, de major eficiència i eficàcia en la combinació, ho repeteixo, dels elements públics privats i socials.

És per això que també vull destacar en aquesta llei la creació d'un nou òrgan de participació: el consell de participació de les entitats proveïdores de servei del SOC, on, entre d'altres, s'hi incorporaran també les entitats del tercer sector i les entitats representatives de l'economia social; una tradició democràtica de la participació de la societat catalana que ens permet encarar aquests reptes d'aquest nou segle amb un aprofundiment de la participació en la definició, en la planificació i també en la concertació, en la gestió de les polítiques públiques i en la presa de decisions, especialment aquelles que tenen una visió estratègica i d'impacte sectorial i territorial. Per tant, una governança que no només estructura una manera de funcionar, sinó que al mateix temps avança amb la coresponsabilitat i, en definitiva, amb la major participació i implicació, no només de les administracions públiques, sinó també dels diferents agents, a l'hora d'orientar les polítiques públiques d'ocupació.

En definitiva, els trets més significatius d'aquesta nova llei: ordena el sistema d'ocupació de Catalunya, que té com a finalitat contribuir al ple desenvolupament del dret a l'ocupació estable i de qualitat, i afavorir la configuració d'un mercat de treball que contribueixi de manera més eficient a garantir l'ocupabilitat de les persones treballadores i a cobrir les necessitats del personal adequat a requeriment de les nostres empreses, òbviament, amb la finalitat i la visió d'afavorir la cohesió social i territorial.

En segon lloc, la llei estableix el marc d'ordenació de les polítiques públiques d'ocupació a Catalunya, a través del qual es cobreix el desenvolupament de serveis i programes que han d'anar adreçats a millorar, com he dit abans, les oportunitats d'inserció laboral dels nostres ciutadans i de millorar la competitivitat de les nostres empreses.

Aquesta llei regula el Servei d'Ocupació de Catalunya com a organisme autònom de la Generalitat que exerceix les competències en matèria de polítiques d'ocupació, i que és el centre neuràlgic de la governança del sistema d'ocupació del país. Aquesta llei vol garantir el dret subjectiu de les persones a disposar al llarg de tota la seva vida activa, i especialment en el cas de les persones amb necessitats d'ocupació laboral, d'una adequada cartera de serveis que s'ajusti a les seves ca-

racterístiques amb tractament personalitzat i que doni resposta a les necessitats per tal d'ajudar-los a millorar la seva ocupabilitat, i, per tant, amb tot l'itinerari i el procés per trobar feina.

La llei integra els serveis locals d'ocupació dins l'ordenació d'aquest sistema d'ocupació del país, atesa la condició d'Administració pública, i també evidentment la participació en el cofinançament de les polítiques públiques d'ocupació. La llei estableix les bases de la col·laboració publicoprivada en tots els àmbits que la legislació actual ens permet, i en la seva disposició final primera faculta el Govern a desplegar la llei reglamentàriament en el termini de sis mesos de l'entrada en vigor d'aquesta nova llei; termini que ens comprometem a complir i que en aquests moments ja s'hi està treballant en paral·lel per poder sotmetre, un cop completat el procés d'aprovació definitiu de la llei, el seu desplegament reglamentari en el menor termini possible.

La llei col·loca al bell mig del sistema d'ocupació d'alguna manera l'avaluació, el fet d'establir que el SOC ha de tenir també un model, un procés, una metodologia d'avaluació de serveis i programes que ens permeti, com a Administració moderna que perseguim, doncs, una millor quantificació, valoració i avaluació, amb diferents instruments de millora continua i de rendiment de comptes també, no només davant dels òrgans fiscalitzadors, sinó davant dels nostres ciutadans.

Aquesta llei facilita la col·laboració, la cooperació i la coordinació amb la resta de departaments amb competències en polítiques de foment de l'activitat econòmica i del teixit productiu, però també amb els departaments amb competències en polítiques educatives, sanitàries, assistencials, per tal d'afavorir la consolidació, el creixement empresarial, l'emprenedoria i l'ocupació.

Finalment, vull agrair l'intens treball realitzat per elaborar aquest projecte de llei mitjançant el debat que hem tingut durant tots els mesos precedents amb diferents grups parlamentaris, amb les organitzacions representades en el consell de direcció del SOC –patronals, sindicats, entitats municipalistes–, i que ens ha servit –n'estic convençut– per presentar en aquesta cambra i sotmetre'l ja al debat dels grups parlamentaris, al definitiu debat, aquest text que crec sincerament que, d'una manera majoritària, amb matisos, respectant també la diversitat d'opcions i de models..., però crec que té un important cos central de consens i de valoració positiva compartida. En qualsevol dels casos, estic convençut, i és la nostra i la seva obligació, que la tramitació d'aquest projecte de llei en aquest Parlament encara enriqueirà més amb les aportacions dels diferents grups parlamentaris per obtenir una llei que doni resposta a les necessitats actuals del país.

Reitero el compromís del Govern d'intentar buscar el màxim consens amb aquesta llei, perquè estem convençuts que és una llei que estructura, en definitiva, un dels pilars fonamentals del nostre model econòmic i social i que hauria de requerir..., i en això hi destinarem tots els esforços, i estic convençut que el grup

que dona suport al Govern també articularà aquest eix central del debat a la recerca del màxim consens parlamentari.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, en la defensa d'aquesta esmena a la totalitat no vegi, diríem, unes no-ganes d'arribar a un consens, sinó que tots teníem unes certes línies vermelles marcades i, en aquest cas, doncs, per nosaltres vostès n'han superat alguna. Això no vol dir que no vulguem remar com hem remat fins ara –en la figura del Marc Vidal, a la qual jo avui substitueixo–, doncs, intentar trobar aquest consens.

El que ens hem de plantejar és com aquesta nova llei pot ser-nos útil, però a la vegada, amb aquestes mancances o precisions que detectem que necessita la llei, també ens agradaria avui aprofitar per fer un debat més enllà de la mateixa llei, tot i que em referiré, eh?, estrictament a allò que no ens agrada tant, i veure una mica més quins altres també factors que són potser exògens, però que afecten directament sobre el darrer que deia el conseller de com podem fer que canviï, diríem, la situació d'atur de les persones del país i com millorar la situació socioeconòmica.

Dit tot això, no hi ha cap obstacle per agrair els treballs realitzats entre els membres del consell de direcció del SOC amb l'objectiu que Catalunya tinguí aquesta llei i que s'adeqüi als temps i necessitats actuals. I per això –«lo cortés no quita lo valiente», que diuen en castellà– agrair la feina feta per tots els components d'aquest consell de direcció, com es deia també, d'alguns grups parlamentaris i la voluntat d'arribar a aquests consensos i sostenir bé els acords assolits, perquè, en definitiva, tots volem aquesta bona llei d'ocupació. I, de fet, des del 2004 els diversos governs que ha tingut Catalunya han anat intentant impulsar diferents models de gestió del SOC, millorar l'adaptació de les polítiques d'ocupació a la diversitat territorial, a la qual també feia referència el conseller, i sense que al final es concretés un model i que també contemplés aquesta descentralització que es deia.

I ara estem en un moment en què la complexitat encara és més gran si veníem d'aquell moment, no? I per això m'agradaria a mi també exposar una radiografia del moment. La radiografia del moment ens porta sobretot i de manera... –no veig el temps, presidenta–, a contemplar les xifres d'atur i a parlar, per exemple, del que hem vist en el tercer trimestre de l'EPA, igual que les dades d'atur d'aquest mes d'octubre, que aquesta recuperació sobre l'ocupació no arriba. Per tant, entenem que la llei és una gran pota per a l'ocupabilitat, però per a l'ocupabilitat dels treballadors i treballado-

res de Catalunya cal anar també una mica més enllà de la mateixa llei.

La reducció de la desocupació no obeeix tant a la creació d'ocupació, sinó a la reducció de la població activa i al repartiment insolidari del treball via contractació a temps parcial. Cal dir-ho fort: el 57 per cent de la reducció de la desocupació respon a la caiguda en picat de la població activa. Per tant, tenim dades que comptabilitzen 530.000 llocs de treball equivalents a temps complet, menys el 2014 que al segon trimestre del 2012. Amb això què vull dir? Aquesta data és la data d'entrada en vigor de la reforma laboral del Partit Popular i recolzada per Convergència i Unió.

Ja no vull parlar dels indicadors de prestacions, com afecten també les persones que no poden trobar feina, i la manca de polítiques que hi ha hagut fins ara de formació per poder, doncs, també posar en disposició aquestes persones. Per tant, hi ha una radiografia clara, important i substantiva que s'ha de tenir en compte perquè aquesta llei també pugui tenir un marc: que és, doncs, que la reforma laboral es retiri de forma definitiva. I demanaríem a tots els grups parlamentaris que donaran suport a aquesta llei que sigui un treball que també s'emplacin a fer. Acabar amb les polítiques d'austeritat i fer possible que els diners que ara van als bancs i a les empreses financeres reverteixin en les empreses productives i creadores d'ocupació i en les famílies. Perquè tot el que fem i busquem és per crear aquesta ocupació.

Hi han altres aspectes que la llei no toca –aquest era obvi que no el podria tocar aquesta llei–, però a mi em sembla fonamental que ens ho anem dient i que anem recordant les xifres. Com són que la llei no diu pràcticament res del marc competencial, i que jo crec que és una cosa que aquí s'havia discutit moltíssimes vegades. I tampoc parla del finançament. Ara el conseller ens deia que s'havia arribat a un acord per posar en el pressupost un cert nivell de finançament, però en el text no hi és. No sabem en què han arribat als acords, no hi ha una memòria econòmica en el text. Però el finançament és una qüestió molt important.

Respecte al marc competencial... Consellera..., ai, presidenta, no veig el temps.

La vicepresidenta primera

Disculpi, senyora diputada, el temps està corrent. Ara intentem resoldre el problema tècnic que fa que hagi deixat d'aparèixer el temps a la pantalla. Li queden deu minuts i mig.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies. Doncs, deia que hi han altres aspectes fonamentals, que és el marc competencial, entre d'altres, no? Hi ha el marc competencial, que és la *Ley de empleo* 56/2003, del 16 de desembre, que estableix com a competència de l'Estat la política d'ocupació, l'aprovació dels projectes de normes amb rang, nivell i elaboració, i aprovació de les disposicions reglamentàries, i deixa a les comunitats autònomes el desenvolupament de la política d'ocupació, el foment, que

és el que ocupa, i l'execució de la legislació laboral i dels programes de mesures que els hagin estat transferides. En la mateixa línia, l'article 171.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que la Generalitat té competències exclusives en matèria de polítiques actives d'ocupació; per tant, ni de disseny ni de coordinació.

Per exemplificar el que estic dient i que vam viure fa uns anys, doncs –aquí veig la diputada Capdevila–, sobre quan era l'Estat qui decidia quines activitats es feien en escoles taller, i va ser un decret després d'en Zapatero que va permetre una flexibilitat en veure com cada comunitat podia fer aquestes PAO i veure com, doncs, podia treballar amb mesures més adequades a les necessitats de cada territori. Perquè dèiem llavors: no és el mateix –ho dic a la senyora Borràs–, no és el mateix Extremadura que Catalunya; no és el mateix Andalusia, diríem, que Galícia. Per tant, aquesta adaptació. Però el Partit Popular això també s'ho carrega en aquest sentit, aquesta flexibilitat, i ho fa a través d'un reial decret llei, on torna a establir des del centre, diríem, els nous programes. Crec que això és molt negatiu, i més quan estem parlant de governances i tenir capacitats de governança. És important, per tant, que intentem recuperar com més competències millor quan estem parlant, doncs, de l'ocupabilitat dels catalans i les catalanes i les polítiques per poder-ho fer possible.

Ja no parlem del finançament, que és un gran debat que sempre hem tingut. És particular com les polítiques actives d'ocupació es financen, que no va a càrrec de pressupostos de l'Estat –això faig un paral·lelisme amb la Llei de dependència: dues potes importantíssimes per fer política i per contra no contemplades en els pressupostos generals de l'Estat, com ho és la sanitat i l'educació–, sinó que es financen via retencions en nòmina per a la prestació d'atur i la formació contínua. Per això és tan greu la situació, diríem, de baixos salaris que està patint l'economia productiva del país i els salaris, perquè tot aquest que no es cotitza crea, diríem, una cosa perversa: s'han pogut fer més polítiques actives quan menys atur hi havia perquè hi havia més cotitzants, i ara que necessitaríem més diners per poder fer polítiques actives, en tenim menys perquè hi ha més atur i, per tant, no hi ha cotitzants. És una cosa bastant tremenda.

Això ens deixa un *pack*, que és que Madrid també decideix sempre a través de la conferència sectorial, de la qual hem parlat sempre molt, també, que qualsevol cosa que es faci, cada any, qualsevol intent de planificar, de fer recorreguts més pluriennals, donar estabilitat a les actuacions, doncs, ja se sap que quan es reparteix, doncs, es reparteix com s'ha repartit en aquest sentit. I cada vegada han sigut menys, i en això té raó el Govern, doncs, quan diu que han baixat els ingressos de Madrid destinats a les PAO.

Això no vol dir que aquí a Catalunya Convergència hagi fet el que s'ha de fer. I nosaltres entenem, i per això també un dels dubtes i de les línies vermelles, en aquest escenari el Govern de la Generalitat actual, des de l'època del Govern d'esquerres i d'entesa, ha deixat de posar diners i només gestiona els diners provinents de la conferència sectorial i del Fons social europeu. Vull dir que

a mi em preocupa molt que no hi hagi una memòria econòmica i que no hi hagi una intenció real de dotar de tot allò que necessitaríem, tant exigint a Madrid com exigint-nos-ho a nosaltres mateixos. Perquè el finançament és fonamental.

Així, tot i que veiem aquesta llei com a oportunitat per ser un instrument del desenvolupament de les polítiques d'ocupació i consolidar aquest treball que dèiem que s'ha anat realitzant durant aquests anys per part de les administracions locals, els sindicats i la resta d'agents que actuen al territori i per treballar en aquesta voluntat de consens i perquè tingui èxit, ens ha fallat, dins d'aquest marc consensuat que hi havia en general, que a darrera hora un plantejament ideològic important per nosaltres com fer desaparèixer la paraula «pública» en els mecanismes, diríem, d'execució d'aquesta llei, ens sembla bastant substantiu per mantenir aquesta esmena, que és el que deia. No en altres coses, que ens hi hem posat d'acord. Perquè per nosaltres això és el pal de paller. Per això els deia: no és que no vulguem la llei, sinó que volem acabar bé aquesta feina començada. I que, òbviamment, tindrà un recorregut per consensuar.

Dic molt clarament els punts en desacord, com deia: que no compleix l'article 25 de l'article de l'Estatut d'autonomia quan parla de servei públic d'ocupació, quan desapareix de la llei aquesta referència a allò públic. Si considerem que el caràcter del servei públic ha de ser així, hauria d'haver-se reflectit també en el nom del sistema; no perquè ens ho expliqui el conseller, no perquè digui que estarà en el centre de la governança, sinó en el text, tal com havien recollit els primers esborranys de l'avantprojecte de llei.

Ens queden dubtes de com volem desenvolupar la llei. Ho explicava vostè també: organitza els circuits de gent aturada, però li costa anar més enllà, aquest «més enllà» dintre del mateix text, i crec que ens hem d'emplaçar aquest «més enllà» que jo explicava anteriorment. Però el text, diríem, que, com deia el conseller, ordena, però ens costa veure-hi com podem potenciar-la i fer un avenç més real, que això suposo que ho tindrem en la dinàmica del treball, doncs, de ponència.

Llavors, hi han altres..., quant a model de polítiques d'ocupació, i és la qüestió de la intermediació a què feia referència el conseller; hi han qüestions en discordança, no? Aquest públic-privat, seguim defensant el model públic d'intermediació i subsidiarietat i especificitat en les col·laboracions, i això també ens genera dubtes que no sigui així, que això, doncs, al llarg del procés pugui virar cap a la nostra banda. També en el model d'articulació del territori, que ha millorat, però seguim tenint dificultats a clarificar què fa el SOC, què fan els municipis, què fan les entitats i com s'articula en el territori català tot plegat, no? En definitiva, buscar la manera que no hi hagin solapaments i duplicitats en la prestació de serveis entre els diferents agents del sistema i implementar sistemes d'informació, doncs, diríem, eficients, i sobretot el que es diria una definició clara de rols.

Abans vostè també feia referència a la Llei de la formació professional i vostè parlava que hi ha un vincle

entre aquesta llei i la Llei de formació. A nosaltres ens hauria agradat la integració per seguir formant part d'aquesta pota. I aquesta és una de les coses que posem també en alerta. És a dir, un model d'integració per a la formació i per a l'ocupació que aprofités la integració ara que s'està tramitant la llei de l'FP, no només amb vincle.

Ja he comentat la qüestió de la memòria econòmica. Si no es garanteixen recursos propis potents, com podem garantir la cartera de serveis a què fa esment la llei i que és l'obligació que hem de tirar endavant, no? Hem de quedar i hem de veure com això queda garantit. Esperem si hi han uns pressupostos 2015, jo interpreto que vostès això ho contemplaran. I si més no, vostè ha fet avui un anunci que nosaltres desconexíem que hi haurà un tant per cent destinat. Ens agrada, això, saber si és veritat.

I també jo crec que per salvaguardar-ho seria important que en els treballs de ponència ens obliguéssim –que això no està en la llei– a determinar que mentre les taxes d'atur no baixin a la mitjana de la Unió Europea i l'ocupació no pugi –com hem vist que l'ocupació no és que puja, és que cau en la precarietat–, la Generalitat hauria de garantir una despesa en polítiques actives d'ocupació que no fos inferior a la mitjana de l'europea i mesurar-la respecte al producte interior brut, que això seria una cosa clàssica de manera de fer, si volem realment subvertir la situació i canviar-la.

Recordar aquí en homenatge totes aquelles persones treballadores del SOC que van patir les primeres retallades, que aquí hi ha un nivell de confiança, conseller, que ens constarà, diríem, tornar a tenir. Jo em comprometo a fer-ho en aquest sentit. Van ser milers, eh?, de persones acomiadades en el moment en què justament el servei d'ocupació era la punta de llança. Els treballadors i treballadores del servei d'ocupació van ser els primers a provar la pràctica de l'austeritat en un servei que, si estem tots d'acord que és pal de paller, el que ha de tenir és els recursos de persones, els recursos materials per poder, diríem, fer aquesta lluita de l'atur des de la vessant des de l'acompanyament i la intermediació. Així ho entenem nosaltres, i això ens agradaria que servís, doncs, per, una, recordar, i l'altra, per recuperar. Les dues erres.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, li queden dos minuts.

Laura Massana Mas

Sí. En definitiva, tenim un cert consens; recuperem aquest caràcter públic en la forma i en el fons. Per nosaltres, també..., sabem que aquesta esmena no prosperarà; era el nostre, diríem, una mica, cavall de batalla poder expressar aquesta dificultat, i comencem de nou. I, si no aconseguim tornar a aquesta senda que allò públic estigui reforçat, ens faran pensar que només fem aquesta llei per adequar-la per a uns pocs, eh?, i no perquè sigui en interès del bé comú.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Abans de donar la paraula a la diputada del Grup Parlamentari Socialista, he de fer avinent a tots elsponents que el problema tècnic que hi ha hagut segurament no es podrà resoldre fins que suspenguem la sessió. Llavors, farem el següent: apareixerà aquí el temps disponible i quan faltin dos minuts perquè acabin la intervenció, si els sembla bé, els avisaré. Intentarem resoldre aquest problema tan aviat com sigui possible.

Per tant, doncs, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. Bé, després de sentir la intervenció del conseller, haig de dir que des del nostre grup parlamentari hem interpretat, doncs, uns compromisos –els interpretem com a compromisos– que ens agradarà que es materialitzin i que es concretin, justament, durant el debat en ponència; els comunico que retirem la nostra esmena a la totalitat. Tot seguit, i al llarg de la intervenció també, explicaré els motius pels quals ho fem.

Nogensmenys, aquesta llei la presentem quan a Catalunya i a Espanya estem en un moment greu pel que fa a l'ocupació, un moment greu d'ençà de dècades, pel que fa a l'ocupació i a les possibilitats de les persones, dels ciutadans, d'exercir el dret que els atorga la Constitució espanyola, en el seu article 40, o l'article 25 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és el dret al treball.

Per una banda, i després de dos anys de la reforma laboral del Partit Popular, hem de dir que no ha suposat canvis significatius en la temporalitat de la contractació, tot i el canvi de tendència, que sí que veiem, lleu, que repunta el darrer any, però que en cap cas significa, doncs, menys temporalitat, i, en tot cas, el que sí que significa és una alta precarietat.

Per altra banda, també, els dos darrers anys hem vist com una manca de política econòmica a Espanya, i també a Catalunya, que ho hem vist materialitzat en els pressupostos del 2013, del 2014, en els quals no hem vist..., o hem valorat la inexistència de mesures per a la reactivació econòmica.

I, en aquest cas, això ens fa pensar que, si no s'hi apliquen recursos, doncs, se'ns albira un llarg període en què continuem en aquesta línia i, en aquest sentit, en aquesta línia que ens permeti, doncs, fer efectives les oportunitats laborals per a les, avui –segons la darrera EPA–, 726.100 persones aturades a l'octubre, que ens diu l'EPA. I, analitzant-la a fons, aquesta EPA també ens diu, doncs, que disminueix la població resident a Catalunya, ens diu que disminueix la població activa, ens diu que augmenta la població ocupada i ens diu que disminueix la població aturada.

Doncs, dades contradictòries, aparentment, que el que ens indiquen, justament, és que hi ha un important desequilibri laboral: als països que perden pobla-

ció, ens indiquen, doncs..., és la manca de confiança de la població en aquell país; igualment, els joves que marxen a fora, que han d'anar-se a buscar oportunitats laborals, exactament el mateix. I, en aquest sentit, veiem també que les persones aturades, en aquesta EPA, amb nivells educatius bàsics creixen, continuen creixent i, per tant, el pes de persones amb poca formació o formació mitjana continua creixent; en canvi, davalla pel que fa als estudiants universitaris. Això és un desequilibri de fons molt important.

Els socialistes creiem, doncs, que per contribuir a la sortida de la dramàtica situació de milers de catalans i catalanes, avui més que mai calen solucions d'emergència. I just, en aquest cas, la proposta d'una nova llei d'ocupació arriba, paradoxalment, quan els pressupostos destinats a polítiques actives del mercat de treball tenen una de les dotacions més baixes de la història: mentre la mitjana de la Unió Europea arriba al 0,5 per cent del PIB, ens trobem que aquí, justament, estem en el sentit contrari; a Catalunya podríem dir que supera lleugerament el 0,1 per cent del PIB, i a l'Estat espanyol, doncs, per descomptat, ens n'allunyem. Ens trobem encara més lluny dels països de la flexiseguretat: aquesta Dinamarca en la qual ens emmirallem hi dedica un 1,5 per cent del PIB. S'han perdut recursos dedicats a polítiques actives, justament per les polítiques neoliberals conservadores del Partit Popular. Les retallades, com deia, dels recursos en un 51 per cent..., aquí també en els darrers pressupostos vam veure com el pressupost propi va quedar al 0 per cent o es va retallar, en aquest sentit...

Ens preguntem, per tant, per què una nova llei d'ocupació en el moment de menys recursos dedicats a l'ocupació. La pregunta seria equiparable a dir: «Algú fa cases noves en moments de crisi? O el que fa és reformar-la, la casa, perquè hi ha pocs recursos?» Bé, en tot cas, en moments d'emergència nacional en termes d'ocupació, el que se'ns demana és no encallar-nos en debats, que a vegades poden ser retòrics, sinó que ens dediquem justament a materialitzar una cosa, que és lluitar contra l'atur, que és la prioritat de la ciutadania. I ens ho diu, ho continua dient la darrera enquesta del CEO; una darrera l'altra, ens ho continua dient. Per tant, és la nostra obligació, és la nostra responsabilitat focalitzar-nos a combatre aquest tema.

Per això des del Partit Socialista ens situem en tres línies de treball que són complementàries. Una, ho hem reiteradament en aquest Ple, ho hem fet reiteradament en comissions..., de fet, vam crear una comissió específica que no entenem per què el Partit Popular que la presideix té aturada; entenem que ho va fer per pim, pam, pum, però no per ganes de veritat de treballar per resoldre els problemes, el principal problema dels ciutadans. Dues, la reforma de la Llei d'ocupació, en qualsevol cas, per al que ha de servir és per reforçar el servei públic d'ocupació i la seva dimensió territorial, per reforçar els actors del sistema d'ocupació i la seva capacitat de concertació i el reforç de les bases del sistema modern, que són els mecanismes de cooperació entre institucions i la col·laboració entre l'àmbit públic i l'àmbit privat, per ser més eficients. I tercera, una reforma de la Ley de empleo, quan just el que veiem és

que les darreres modificacions i el darrer decret llei, ja vigent, de l'Estat van en el sentit contrari –després m'hi tornaré a referir.

Què ens permet, doncs, la nova llei? Crear més ocupació? La resposta és «no». La llei no crea ocupació, tot i que seria possible que el Govern hi treballés des de la promoció de l'activitat econòmica. En aquest sentit, l'article 152 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya així ho preveu; són competències específiques i exclusives. Però, clar, cal dotar adequadament el pressupost de la Generalitat de Catalunya. I, com hem vist, els anys 2012, 2013, 2014, aquesta dotació no hi ha estat.

La llei preveu més recursos per garantir més qualitat en els serveis públics, per equiparar-nos amb els estàndards de la Unió Europea? La resposta és «no». La llei ens proposa un nou dret subjectiu, però, com veiem en la memòria econòmica, el que ens diu és que en cap cas ha de suposar un increment en les disponibilitats pressupostàries. Per tant, què volem, des del PSC, que ens acabi donant com a resultat, la llei? Doncs, que es pugui garantir el dret subjectiu dels ciutadans i ciutadanes dels serveis i programes d'informació, orientació i acompanyament a les persones aturades; ser més eficients amb els recursos que vénen de l'Estat, els cada vegada menors recursos, i equiparar-nos a Europa en qualitat de prestació de serveis i en oferta de serveis mínims d'ocupació, aquest 0,5 per cent de pressupost dedicat..., segons els estàndards o la mitjana de la Unió Europea.

Tot això, com els deia, la llei no ho garanteix. A més a més, la Generalitat ha vist reduït el seu marge competencial a causa de la recentralització clara, i, en aquest cas, la darrera ordre del passat dilluns ho deia literalment, i ho cito literalment: «La clave del cambio al nuevo modelo de políticas activas está en la modificación del modelo de financiación y gestión, articulado en torno a instrumentos jurídicos pensados para programas establecidos centralizadamente» –ho diu explícitament– «para un nuevo marco de financiación y ejecución».

Bé, vista la intervenció, en aquest cas, del conseller, com els deia, també fruit del diàleg, doncs, amb el Govern, amb Convergència i Unió, en els principis de l'acord que volem i que voldríem per arribar al màxim consens en aquesta llei, proposem, plantejem –i per això retirem l'esmena a la totalitat, doncs, perquè hi hem vist la voluntat del Govern de cara a assolir-ho–, primer de tot..., fonamental per recuperar aquest 51 per cent de recursos, per una banda, que els pressupostos generals de l'Estat no preveu o ha reduït –una. Dues, una proposició de modificació de la Llei de *empleo*, orgànica, del 16 de desembre, en clau federal, per recuperar com a mínim les competències que teníem el 2011, però anant més enllà, justament, i millorant tot allò que tenia de deficitari. I tercer, atès que la llei estableix uns drets subjectius als ciutadans, que s'han de traduir en uns serveis que tota persona aturada ha de tenir, hi tindrà dret, ha de rebre, cal dotar el Servei d'Ocupació de Catalunya amb els recursos propis mínims per fer-ho possible, de manera que es complementin o ampliïn els que prevegi la Conferència Sectorial i d'Afers Laborals, que, com els deia, ca-

da vegada restringeix més el marge i la capacitat d'actuació.

També, en aquest sentit, com ho podem resoldre? Doncs, incorporant a l'articulat del projecte de llei, a l'apartat específic de drets econòmics i règim pressupostari, l'especificació d'això, és a dir, el compromís del principi de suficiència i la consignació pressupostària, i, en les planificacions específiques del Pla de desenvolupament de les polítiques actives, fer constar els objectius i els recursos destinats a assolir aquest 0,5 per cent que ens planteja, de mitjana, la Unió Europea.

En aquest sentit, volem establir serveis bàsics, la nostra proposta és per establir serveis bàsics d'orientació i formació, per acreditar 150.000 persones l'any. I això, aquí, ho lliguem amb la Llei de formació professional, que és també l'instrument que ens ha de permetre arribar a assolir aquest objectiu, i també per incrementar la ràtio d'orientador per cada tres-centes persones aturades; ens hem d'aproximar, també, als ràtios estàndard de la Unió Europea.

Bé, dèiem que si no incorporem aquests elements a la llei, com a mínim la garantia que hi siguin, el debat de la llei serà estèril, perquè sense recursos ni marge per a l'actuació no servirà gaire per a gaire cosa, més enllà d'organitzar el Servei d'Ocupació. I per què? Doncs, això, evidentment, ho dèiem: provocat per les polítiques neoliberals del Partit Popular –ja ho he dit.

CiU –Convergència i Unió– i el Govern veiem que ara tenen una voluntat de fer un gir social. I en aquest camí els acompanyarem, en aquest camí ens trobaran. Perquè volem millorar la dotació del Servei d'Ocupació de Catalunya, per a les polítiques actives d'ocupació. La nostra referència continua sent el pressupost propi que hi va dedicar el Servei d'Ocupació l'any 2010; aquesta és la nostra referència. Volem organitzar millor les polítiques actives conjuntament amb els sindicats, conjuntament amb les patronals, conjuntament amb els ajuntaments. En aquesta direcció, conseller, el grup que dona suport al Govern coincidirem. I amb diàleg de ben seguir que arribarem a més acords.

El pa nostre, jo crec, i el que hauria de ser el pa nostre és el patiment de cada dia de la gent que voldria –que voldria–, que podria, però no pot, viure dignament mitjançant el seu treball, aquest dret al treball al qual abans em referia, dels articles tant de la Constitució com de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. És el nostre signe d'identitat, en aquest cas, com a socialistes, i no hi renunciarem. Si la llei serveix per assolir aquest objectiu, ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, avui trobem finalment una..., comencem un debat d'una llei

que és molt important per a aquest país; s'ha dit en la seva presentació, i nosaltres ho compartim. Ho sintetitzàrem en tres coses positives, les que veiem i creiem que són necessàries.

La primera és que establim una sèrie de drets subjectius per a les persones aturades, i aquest és un progrés per a la nostra societat: establir per llei que les persones aturades tenen una sèrie de drets subjectius. Aquesta era una de les nostres demandes que vàrem fer a l'inici de la legislatura i que vàrem concretar en la Moció 22/X, aprovada per tots vostès, perquè vam aprovar aquests punts unànimement. I creiem que això és un pas endavant. També pensem que aquest article que recull els drets subjectius és una llista més aviat curta i que, per tant, aquí treballarem per millorar-ho, eh?; però, en tot cas, establir el principi que les persones aturades tenen uns drets subjectius i que tenen uns drets subjectius a rebre uns serveis públics que els facilitin sortir de la situació en què estan, ens sembla que és un progrés.

Segon element que destaquem en positiu: el canvi de la forma d'operar del SOC quant al nombre d'operadors amb els quals treballa. Actualment el SOC té una relació amb milers d'operadors, i quan tu et relaciones amb milers d'operadors l'única forma de fer-ho efectiva és a través d'un procés burocràtic, d'un procés de subvencions i quan al final la relació acaba essent administrativa i no de treballar conjuntament colze a colze, i aquí canviem, amb el punt que em sembla que és el més destacable de la llei, tal com està escrita, quan finalment tinguem la versió final esperem que hi hagi més punts destacables. Però, un punt que és molt destacable, que són les estratègies territorials. És a dir, enlloc de treballar amb molts operadors, amb els quals només ens hi relacionem administrativament, hem de treballar, colze a colze, amb operadors territorials que fan juntes les polítiques de promoció econòmica i les de lluita contra l'atur. I és bo que, a nivell comarcal, a vegades a nivell subcomarcal, a vegades a partir amb els municipis de més de 50.000 habitants, posem juntes les polítiques de promoció econòmica i de lluita contra l'atur per assolir l'objectiu més important que tenim com a país, que és que la nostra gent tingui feina.

I el tercer element és que aquí el que es fa és endreçar un sistema públic. No hauria costat res posar-ho en el nom, senyor conseller. De fet, en algunes de les versions del projecte de llei ja hi era i no sé perquè a última hora, abans de la Comissió de Govern Local, ho varen retirar provocant un cert empipament de la Federació de Municipis i de sindicats, cosa que nosaltres pensem que no és necessari, si tenim la idea que és un sistema de polítiques públiques no passa res per posar-ho en el nom, no ens causarà cap anell ni cap dogma neoliberal per fer això, és el que és i és el que ha de ser: un sistema públic; per tant, posem-ho en el nom que no passarà res. Fins aquí, doncs, els temes importants que ens sembla que s'han de remarcar.

Elements de context. Home, s'ha dit, en un context de forta recentralització per part de l'Estat, l'última llei que fa l'Estat de *medidas urgentes para el crecimiento, la competitividad y la eficiencia*, etcètera, ens deixa

sense cap marge de maniobra. Senyor Luna, els seus amics ens deixen sense feina. Vostè que és president de la Comissió d'Empresa i Ocupació, reclami les seves competències, si us plau, perquè els seus amics el deixen sense feina: només poden dir «amen» al que ve escrit des de Madrid. I un element de context claríssim, també, que és la màxima reducció de tot Europa, de les polítiques actives d'ocupació, que fan també els seus amics, senyor Luna, amb les reduccions de les polítiques actives d'ocupació viscudes els darrers anys.

El tercer element de context, que, vist avui, és un acord entre el PSC i el Govern, que ens sembla molt bé que s'arribi a acords, quedi dit, per endavant –ens sembla molt bé que s'arribi a acords–, en temes com aquests. De fet, havent aprovat tots mocions perquè es porti aquesta llei al Parlament i perquè comencem a debatre la Llei d'ocupació i de reforma del SOC el que no veig gaire sentit és mantenir esmenes a la totalitat, senyora Massana. I ho dic des de la proximitat a moltes de les coses que ha dit, com ara veurà que jo també diré, eh? Però, precisament per aquesta proximitat, per defensar aquestes coses, doncs, comencem a debatre la llei. Jo al que no hi veig gaire sentit és que si tant vostès com tots els grups de la cambra han presentat mocions i han donat suport a mocions que deien «portin la Llei del SOC», quan arriba la Llei del SOC diguin: «No, ara no la volem discutir.» No, jo no ho entenc, això. En tot cas, sí que entenc que hi hagi diferents punts de vista i que quan fem aquest debat, doncs, ens hi posem.

Per tant, em sembla bé que el PSC retiri l'esmena a la totalitat; em sembla coherent amb les mocions que hem aprovat. Ara, ho fan amb alguns arguments que, deixi'm que li ho digui, no puc compartir. A hores d'ara de la història, proposar-nos una llei en clau federal en polítiques d'ocupació, vostè entendrà que Esquerra Republicana no està en aquest camí. Ens sorprenen que sí que hi estigui..., o ho sembla..., o vostè diu que hi són, ara ens ho aclarirà la senyora Borràs, que hi és Convergència i Unió, però nosaltres en una clau federal deixi'm que li mostri el meu escepticisme, està bé tenir somnis, senyora Capdevila, està bé tenir utopies, però hauríem de ser una miqueta més realistes i encarar un camí més possible que no pas camins impossibles com intentar federar-se amb qui ens ignora i no té la menor intenció de federar-se en res.

I després hi ha una cosa que no entenc, de la seva proposta, també. Vostès diuen: «Fixem per llei uns topalls de límit de la despesa.» Em sembla molt bé, posant com a referència la Unió Europea on estem al 0,5 per cent i es conforma amb un 0,2. No ho entenc. I no entenc tampoc que digui: «Que fixi uns límits en període de recessió més petits que en període de creixement.» No ho entenc. No hem quedat que les polítiques d'ocupació han de ser anticíclics? Però escolti, no passa res, senyora Capdevila, això ho arreglarem entre tots i amb l'acord de tots al llarg del debat que tinguem respecte a la llei.

Aquesta llei ve i segueix alguns dels principis generals que varen fer amb una moció aprovada en aquest Parlament el maig de 2013 –per tant, ja fa una miqueta, d'això, fa un any i mig, d'això–, en què fixàvem algunes

coses les quals sí que s'han recollit, i, per tant, hi estem d'acord, en l'estructura bàsica; però que, en canvi, n'hi ha d'altres que, al llarg del procés de debat de l'articulat, nosaltres voldrem aportar, i molt ràpidament els faig una enumeració per fixar clarament que la nostra posició és favorable al fet que comencem la tramitació, però que la nostra posició busca una llei més ambiciosa, busca una llei molt més orientada a tenir un servei públic al servei de les persones ocupades.

La primera és respecte al nom. És a dir, si tots estem d'acord que això ordena les polítiques públiques, diguem-ho –diguem-ho–, no siguem dogmàtics, siguem clars i diguem-ho. Escolti, afegim-hi «el caràcter públic del sistema d'ocupació que volem».

La segona és respecte al progrés que fa aquesta llei, que estableix uns drets subjectius per a les persones aturades, tot i que he de dir que l'article 18 és un article doncs que ens agradaria una mica més llarg, una mica més a fons, eh? És un article curtet el que tracta dels drets subjectius que, per nosaltres, és un dels punts principals d'aquesta llei.

La tercera és un element de participació en el sistema, que ens sembla bé la fórmula que s'ha buscat d'ampliar Consell de direcció; ens sembla bé que s'incorporin els operadors, però s'ha de diferenciar bé qui fa d'operador i qui fa de representació de la societat i quin és el marc de participació de cadascú. Però aquestes són unes polítiques que, tot i que tenen un caràcter públic, les fem amb la societat i, per tant, els agents de la societat és bo que hi participin.

La quarta qüestió: una de les estratègies territorials. A mi em sembla bé que s'hagi buscat una fórmula que digui: «Escolti, entenem com a eina principal la comarca, però no ens limitem a la comarca, perquè hi ha d'altres realitats econòmiques.» Aquí tenim l'alcalde de Moià i president del Consorci del Moianès que té una realitat econòmica molt clara, un consorci que funciona, que uneix polítiques de promoció econòmica i de lluita contra l'atur amb una base que no és comarcal, tot i que ho serà ben aviat, eh?, doncs, però que ha funcionat durant un cert temps. Per tant, no ens tanquem només a l'àmbit comarcal, perquè hi han altres realitats que també existeixen. Ara, em sembla que és positiu que agafem un compromís més ferm en quin serà el paper d'aquestes estratègies territorials, que evitem duplicitats, que les oposem, que serà bo que tinguem a tot el territori un operador local que integra polítiques de promoció econòmica i polítiques d'ocupació.

Hi ha una gran mancança en aquesta llei, deixi'm que li ho digui, conseller, que és la coherència, la connexió amb la Llei de la formació professional. És a dir, si a la Llei de la formació professional diem, com ens agradaria al nostre grup que es digués, almenys, eh?, i com ho hem avançat encara que no prou, en aquesta direcció en el debat de la Llei de la formació professional, dient que ha de ser un sistema integrat, i ho hem dit a trenta mil esmenes i mocions en aquest Parlament, perquè fem dues lleis separades sobre això? Per què no som capaços d'integrar-ho? Quins són els serveis a les persones aturades? La orientació, la informació, la in-

termediació i, molt substancialment, la formació. Nosaltres imaginem centres de formació professional capaços de donar els tres tipus de formació professional, molt a prop de les empreses, amb sindicats i empreses de l'entorn participant-hi, molt a prop, això és el que nosaltres defensem. I ara resulta que aquests centres tindran dos terços que aniran per una llei i un terç que anirà per una altra.

La presidenta

Li queda un minut...

Oriol Amorós i March

Home..., m'havia dit que m'avisaria als dos minuts...

La presidenta

Amb dos, però no l'he avisat...

Oriol Amorós i March

Gràcies –gràcies. Per tant, integració, coherència amb la Llei de la formació professional. Jo crec que aquí hi falta donar dues voltes, amb això, perquè també el Projecte de la Llei de formació professional ha anat evolucionant i per tant és bo que els llegim els dos, un al costat de l'altre i els integrem.

Hi ha una altra integració que hi falta, claríssimament, també aprovada amb mocions en aquest Parlament, que és amb la reforma de la renda mínima d'inscripció, o amb l'elaboració d'una nova política de rendes si partim de la ILP de renda de ciutadania. Però, en qualsevol cas, des del nostre punt de vista, les polítiques actives d'ocupació seria bo que anessin vinculades, que anessin lligades, que establissin un continu amb el que és la política de rendes socials, perquè sempre ho hem dit, per a nosaltres, les polítiques de rendes socials han de tenir una primera fase que és la laboral, un primer objectiu que és el laboral, després, si no te'n surts, laboral ajudat, si no te'n surts, laboral ajudat una mica més i, si no te'n surts, social purament. Per tant, aquest continu és necessari construir-lo i no el fem en aquest sentit.

Hi ha una darrera qüestió que els volia dir que són alguns elements concrets, no? S'hi veu una mica el tarannà que hi ha al darrere, no? Per exemple, quan diu: «El SOC ha d'ajudar a la competitivitat de les empreses.» Home, i tant que sí! –i tant que sí!–, però no de qualsevol manera, eh? Això no vol dir que el SOC hagi d'ajudar a fer un ERO a les empreses! No, el SOC ha d'ajudar a la competitivitat de les empreses a partir de la millora dels seus recursos humans...

La presidenta

Ja li ha passat el minut...

Oriol Amorós i March

Acabo de seguida, senyora presidenta, amb una darrera reflexió, que és referida a la intermediació: l'hem

debatuda en aquest Parlament moltes vegades, el nostre posicionament és clar i, fins i tot, diria que el posicionament del Parlament és clar: la intermediació laboral ha de ser pública i ens hem d'ajudar d'operadors específics per feines específiques com són els treballadors amb més difícil ocupació.

Però deixi'm que li digui una qüestió d'oportunitat política, senyor conseller: amb la seva insistència a intentar col·locar la intermediació laboral privada sempre que pot, per allà on pot, el missatge que dona a l'operador principal, que és el Servei d'Ocupació de Catalunya, a vegades és vist com a contradictori. I si fem aquesta llei és per dir-li a la gent del SOC que creiem en ells, per dir-li a la gent del SOC que seran l'agent principal, que són el centre del sistema, que hi tenim plena confiança, que serà la principal eina –que serà la principal eina– en la lluita contra l'atur en les polítiques actives d'ocupació. Bé.

Per tant, estem d'acord en tres objectius principals: carta de drets...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Acabo, senyora presidenta..., unir el treball en el territori i tenim moltes matisacions a fer, que entre tots els grups segur que aconseguirem fer una llei, una bona llei per Catalunya, per la lluita contra l'atur.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, nosaltres, en primer lloc, voldria dir, senyor Amorós, que no cal que intervingui la senyora Meritxell Borràs, perquè vostè sempre té la mania, quan surt a parlar, de fer-ho en el nom del Govern i reprimir, com ho ha fet, quasi a tots els grups parlamentaris, però bé..., vull dir, poc a poc, algun dia potser arribi.

Nosaltres felicitem el Govern que això arribi, no?, tard, tremendament tard, després de quatre anys. Nosaltres, la legislatura passada... –i no ens fa vergonya, cosa que a vostès els fa vergonya, moltes vegades quan ho hem de recordar–, nosaltres els vam dir que nosaltres estàvem donant-los suport sempre que es pogués presentar una llei d'emprenedors, una llei sobre mesures fiscals i una llei d'ocupació que és la que avui tenim aquí. En dos anys vostès van ser incapaços d'arribar als compromisos i al pacte que van arribar de governabilitat amb el Partit Popular. I, una vegada fet això, vostès anticipen unes eleccions, en aquesta travessia que està fent el senyor Artur Mas i ho fan una altra vegada oblidant-se del que és el pilar bàsic, del que és crear llocs de treball, que és el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Li vull recordar, a vostè, que des del Grup Parlamentari Popular nosaltres solament a les últimes eleccions el primer que vam demanar és un debat monogràfic sobre treball. Vostès van portar aquí un debat monogràfic sobre la independència. Nosaltres vam insistir, dia sí i dia no, en aquest debat. Jo crec que al final, ja, per vergonya del Govern i dels seus socis, van admetre que es fes una comissió de seguiment de lluita contra l'atur. Vostès sí que han fet una cosa molt positiva, tremendament positiva, i van a *rebufo* d'això, i és haver votat a favor de la reforma laboral a les Corts Generals. Això és l'única cosa que vostès han fet.

Han passat quatre anys i ens hem oblidat fins avui que teníem una llei obsoleta i caduca, solament s'ha de veure quant ha comportat això en el mercat laboral: un 4 per cent. Això és el resultat del SOC, dintre del que és la inserció laboral a Catalunya. Doncs, bé, avui el Govern no ha fet res més ni res menys que complir el que li ha manat el Parlament de Catalunya, res més ni res menys. Això sí, amb un incompliment total i absolut en termes de terminis. Podem revisar tots els acords a què vostès van arribar, i veiem com aquests terminis han anat passant –han anat passant, han anat passant. Però bé, el tenim aquí, senyor conseller.

Jo, sempre que he intervingut, i he intervingut en nom del meu grup parlamentari, sempre els he dit el mateix; els he dit: «Escoltin, ens tindrà al seu costat al moment que vostè presenti aquesta nova Llei d'ocupació i del SOC.» Els ho vam dir, i els ho vam dir perquè, per nosaltres, prioritat de Catalunya és aquesta, és la creació de llocs de treball. No ho fem..., i per això no hem fet ni hem presentat una esmena a la totalitat; uns altres ja ho han fet. Uns altres, seguint consignes de les seues filials sindicals, que estan en plena campanya..., i uns altres, al final, retirant-se, perquè així a veure si vostès s'apropen a ells i poden estar al joc, realment, de poder tirar endavant aquest projecte de llei amb els vots del Partit Socialista, com ja ho han fet unes altres vegades –i vull recordar-les– amb el projecte de Barcelona World. Doncs bé, nosaltres en això ens tindran i estem sense cap problema, i ho estem pel que li he dit abans: per un acte total i absolut de responsabilitat; de responsabilitat davant d'un dels primers problemes que té Catalunya, que és el tema de l'atur.

Ara, això no vol dir que realment nosaltres donem un xec en blanc. Vull dir, nosaltres farem esmenes referents a aquest articulat; jo en diré ara algunes de bàsiques on nos centrarem, però farem unes esmenes que estem disposats a poder parlar, i tots junts, si en som capaços, de poder treure aquesta reforma del SOC, més una nova llei d'ocupació.

Primer, nosaltres farem esmenes molt dirigides al que és la flexibilitat. Hem de fer –i nosaltres ho creiem– no una llei del SOC, no una llei d'ocupació que sigui simplement per poder passar, doncs, una estona; és a dir, una llei d'ocupació que simplement estigui tancada al que és el sistema o el que és la situació que avui estem patint amb el tema de l'atur. Nosaltres volem una llei d'ocupació que sigui flexible, que sigui capaç de respondre als problemes actuals, però que també tingui una visió de futur; una visió de futur pels canvis de

govern que pugui haver-hi, o per les situacions que el mercat del treball pugui tindre, doncs, de manera diferent. Per tant, nosaltres ja fem una incidència molt important en el que és el tema de la flexibilitat d'aquesta llei, que és una llei, li ho torno a dir, que pugui donar una resposta avui i en el futur a qualsevol situació que es pugui presentar al mercat de treball.

També nosaltres volem que s'apliqui el Reial decret 1796 del 2010, que parla dels agents privats. Vull dir, és important, i nosaltres hi fem insistència, que ha d'haver-hi una col·laboració entre l'Administració pública, entre la Generalitat de Catalunya, però els agents privats és important que hi estiguin, si realment el que estem perseguint és l'èxit.

No volem excloure, ni molt menys, el que són les administracions locals, ni tampoc el que són les entitats sindicals o empresarials, molt al contrari. Ara bé, nosaltres sí que pensem que haurem de fer alguna incidència en el que és rebaixar aquest doble paper que juguen els ajuntaments i els agents socials en el SOC, que, per una part, orienten les polítiques actives i, per una altra, actuen com a entitats col·laboradores.

Nosaltres volem també i incidirem en les nostres esmenes en el que és la millora de l'itinerari personal d'inserció. O sigui, no pot ser, simplement, que quan s'arribi al SOC presentis un currículum informàticament, o sigui, per internet, i resulti que aquí es queda completament sense fer res més. És important, és molt important que vagi molt acompanyat del que és una tutoria, és a dir, des que la persona arribi al SOC, s'apunti o s'inscriu al SOC, fins a la seva inserció laboral. És important tota aquesta tutoria des d'un començament fins a un final.

I en el tema de formació –perquè el temps que veig..., perquè sí que jo m'he ficat aquí un aparell provisional per anar mesurant el temps; penso que coincidirà amb el de la presidenta, espero...

La presidenta

Li queden dos minuts, vint segons.

Rafael Luna Vivas

Sí, dos minuts, tretze segons. Bé, tant li fa. Penso que tindrà la mateixa generositat que ha fet amb el Grup d'Esquerra Republicana donant-me'n un i mig més.

Formació. Nosaltres en això sí que estem completament molt tancats en el tema que volem vincular la continuïtat de la prestació de subsidi a l'efectiva realització de formació. O sigui, vull dir, les persones o l'aturat que estigui percebent un subsidi..., que aquest subsidi tingui una relació directa i total amb el que és l'èxit de la seua formació. O sigui, vull dir, si una persona no aprofita aquest temps, si aquesta persona no demostra una evolució davant de la seua inserció, doncs, nosaltres pensem que s'ha de replantejar molt seriosament si ha de tindre una continuïtat, realment, el seu subsidi.

Nosaltres també demanem una formació professional basada en el que és l'èxit. El que no pot existir és una

formació professional que vingui a crear un clientelisme polític, és a dir, «això em va bé i no em buscaran problemes», sinó que realment el que nosaltres volem és que la formació professional tingui una avaluació de quins són els seus resultats. I, ho torno a dir, és important que la formació professional tingui uns objectius concrets i que puguin ser avaluables, es puguin avaluar. O sigui, tot això..., i no solament amb cursos curts, sinó seguir una formació professional fins que aquesta persona no solament trobi el seu lloc de treball, sinó que això hauria d'anar molt lligat al que és la formació professional, de continuar amb una formació en tota la seua vida laboral, i molt especialment –i molt especialment– al que són la gent gran o de llarga duració i el que són els joves.

Això, més o menys, són les línies generals que nosaltres veiem en aquest projecte de llei, i, li ho torno a dir, espero que en tota la travessia que estem fent amb la ponència, doncs, tinguem tots aquesta voluntat de buscar una solució als problemes que realment avui afecten Catalunya, com és l'atur.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas –también aprovechamos para saludar a las personas que nos acompañan hoy desde el público–, bien, ¿cuál es el principal problema de los catalanes? ¿Es quizás la nacionalidad que aparece en su DNI o en su pasaporte? Evidentemente, no. El principal problema de los catalanes se llama «paro», y es un problema estructural, no es un problema únicamente de la crisis económica por la que estamos atravesando, sino que en este país, desgraciadamente, tenemos un problema estructural con el desempleo. Y no lo genera un único factor, sino que es el resultado de una serie de factores, una serie de factores también estructurales, que sin duda hacen que luchar contra este mal, contra esta lacra, sea difícil.

Pero hay herramientas para luchar contra el paro; hay herramientas, y los diferentes gobiernos tienen herramientas. Una de las más importantes se llama «políticas activas de empleo»; políticas activas de empleo que en los últimos años en la Unión Europea, además, pues, se ha instado a que tomen más valor, a que se pongan en valor y a que se utilicen mejor por los gobiernos de los diferentes países y las diferentes regiones. ¿Y quién tiene en Cataluña la competencia de políticas activas de empleo? La Generalitat de Catalunya. Y el organismo fundamental para gestionar, para coordinar, para ejecutar los servicios, los programas y los recursos es el Servei d'Ocupació de Catalunya.

¿Cuál es la situación actual de este modelo de empleo y del modelo del Servei d'Ocupació de Catalunya? Pues es un servicio, un modelo ineficaz, ineficiente, burocrá-

tico y alejado de la realidad, de la realidad social y empresarial de nuestro entorno. No es algo que nosotros digamos; es un diagnóstico ampliamente compartido, y es un diagnóstico que también hacían los señores de Convergència i Unió cuando estaban en la oposición y gobernaba el *tripartit*. Es ineficaz porque la tasa de inserción del Servei d'Ocupació de Catalunya no llega ni al 4 por ciento; es absolutamente ineficaz e ineficiente. Está alejado de la realidad porque está alejado del mercado de trabajo, de las empresas, de las entidades que prestan formación. Y además es un órgano y es un modelo burocrático, puesto que muchas de las personas lo entienden como un trámite previo, necesario para conseguir algún tipo de prestación.

En definitiva, en lo que esto se traduce es que los ciudadanos que acuden a las oficinas del Servei d'Ocupació de Catalunya no tienen esperanza; no tienen esperanza en que eso les sirva para encontrar empleo o para mejorar su ocupabilidad. Y tampoco es una cosa que digamos nosotros, sino que muchas de las encuestas que se realizan a los usuarios lo dicen. Así como los ciudadanos tenemos esperanza cuando vamos a un centro de salud o a un hospital a que nos solucionen nuestros problemas y realmente confiamos en el servicio, no es así en nuestro servicio de empleo, y, por tanto, existen unas necesidades de mejora importantes.

Nosotros, como ustedes saben, a principios de la legislatura ya presentamos una moción específica sobre el papel que nosotros pensamos que tendría que tener el Servei d'Ocupació de Catalunya y la reforma que era necesario acometer. También ha habido otras mociones de otros grupos parlamentarios, y la verdad es que compartimos, sin duda, este diagnóstico y quizás muchos de los objetivos a conseguir.

Nosotros queremos un Servei d'Ocupació de Catalunya más ágil y más flexible; más cercano a la realidad; más eficaz, por supuesto —no podemos seguir manteniendo un servicio público de empleo con menos de un 4 por ciento de inserción, no es tolerable—, y también más coordinado y más colaborativo con el resto de administraciones públicas y de entidades que tienen mucho que decir en el empleo de nuestra comunidad.

Sin duda, lo que necesitamos es que se genere esperanza, que los ciudadanos que vayan a una oficina del Servei d'Ocupació de Catalunya tengan esperanza en encontrar trabajo, tengan esperanza en que los servicios les sirvan para mejorar su ocupabilidad, y también, por cierto, que las empresas que se acerquen tengan esperanza en encontrar a buenos profesionales y en mejorar así su competitividad.

Para que esto sea posible, para que esta mejora sea posible, pues, hay que poner en marcha medidas; medidas que empiezan por redefinir un nuevo modelo. No podemos seguir teniendo viejas recetas para problemas nuevos. El mercado laboral ha cambiado radicalmente los últimos años, y ha cambiado mucho más rápido de lo que está siendo la respuesta de los diferentes gobiernos y del sistema de empleo. Hay que definir un nuevo modelo mucho más ágil, mucho menos burocrático; que sea capaz, además, de adaptarse

a los nuevos cambios. Lo decía antes otro portavoz: no podemos permitirnos definir de nuevo otro sistema de empleo que dentro de dos años esté obsoleto. Tiene que ser lo suficientemente flexible y ágil para que se adapte a las circunstancias, que sin duda seguirán cambiando.

Tiene que redefinir la participación de las entidades. En el Servei d'Ocupació de Catalunya participan y colaboran multitud de entidades —públicas, administraciones públicas, también entidades privadas—, y es necesario, urgente, reordenar cuál es el modelo de esta participación. Y también, sin duda, nosotros pensamos que hay que dar voz y participación también a entidades privadas; entidades privadas que tienen mucha experiencia, que tienen conocimiento, además, específico en determinados colectivos que son de difícil inserción, y que tienen una larga trayectoria en servicios relacionados con el empleo. Pero sin duda esa participación se tiene que hacer de una manera transparente, sujeta, además, a criterios claros de eficiencia, eficacia, calidad del servicio y atención a las personas, y también, por supuesto, a través de un sistema de evaluación por resultados. En definitiva, redefinir cuál es el papel que tienen las diferentes entidades. Porque en el empleo, como en todas las cosas importantes, no solo participa el Gobierno de la Generalitat, o un ayuntamiento, o el Gobierno de España: participamos todos, y participan también las entidades sociales o las empresas privadas que tienen conocimiento y experiencia.

¿Este modelo que nosotros creemos que debe ser el modelo de Cataluña es una utopía? ¿Es una utopía que un modelo público, un servicio público de empleo, cumpla con estos requisitos? No, no lo es. Y lo comprobamos porque hay otras administraciones públicas, otras regiones y otros países con las mismas competencias en políticas activas de empleo que tenemos aquí y que tienen servicios de calidad, servicios que tienen una tasa de inserción muy alta, y, por tanto, no creemos que sea una utopía.

Hablamos, sin duda, de recursos. Es un hecho que en estos momentos estamos en el nivel más bajo de recursos destinados a las políticas activas de empleo. Parece algo absolutamente contradictorio, ¿no?, el momento en el que más paro tenemos es el momento en el que menos recursos tenemos.

¿Quién es el culpable de todo esto? Hay dos culpables, como siempre: el Gobierno de España y el Gobierno de la Generalitat, que se entienden muy bien tradicionalmente y se entienden muy bien, también, en política de empleo, porque los dos han reducido su presupuesto. El Gobierno de España ha llevado a cabo fuertes recortes en las políticas activas de empleo, pero es que el Gobierno de la Generalitat ha renunciado a aportaciones propias que puedan mejorar el modelo. Por tanto, en eso se entienden muy bien, aunque luego se peleen en otros aspectos.

¿Y por qué lo hacen? Nosotros pensamos que es que no se lo creen; no se creen el modelo; no se creen que las políticas activas de empleo pueden ser una inversión, porque, en la medida en que sacamos a personas del des-

empleo; en la medida en que les damos nuevas oportunidades, estamos invirtiendo en nuestra sociedad; en la medida en que damos servicios a las empresas para que tengan mejores profesionales y tengan mejor competitividad, estamos invirtiendo, estamos ahorrando gasto futuro.

Pero ni el Gobierno de España ni el Gobierno de la Generalitat se creen las políticas activas de empleo, y me sabe mal, pero tengo que recordar una frase que dijo el *conseller* de Empresa i Ocupació, el señor Puig, cuando nosotros le interpelamos, a principio de legislatura, y dijo que es que el Servei d'Ocupació de Catalunya, pues, lo único que puede hacer es prestar servicios paliativos.

Hoy, sinceramente, le he visto cambiado...

La presidenta

Li queden dos minuts, eh?

Inés Arrimadas García

...he visto –gracias, señora presidenta– que el trato que le da al Servicio Público de Empleo es otro, y por tanto nosotros lo agradecemos.

Hoy debatimos el proyecto de ley que presenta el Gobierno de la Generalitat sobre el sistema de empleo y la Ley del SOC. Lo presenta tarde. Cuatro años han tardado en presentar un proyecto de ley de reforma del sistema de empleo. ¿Algunas cosas mejoran? Sí, algunas cosas recogen las que son obvias necesidades de nuestro sistema de empleo, pero muchas otras no. Y esta ley, tal y como está ahora, ¿puede dar soluciones a los problemas del Servei d'Ocupació de Catalunya? ¿Puede devolver la esperanza de los ciudadanos en acercarse a una oficina de empleo y encontrar un trabajo? No, tal y como está definida actualmente, no.

Por diversos motivos. El primero es porque no nada en la realidad, no se centra en el marco existente ni en el país, ni en España, ni en la Unión Europea y, por tanto, los proyectos que no son reales no son capaces de solucionar problemas reales. El segundo de los problemas es que reconoce derechos en materia de empleo –cosa que nosotros celebramos–, pero no se garantizan, ni gracias a recursos ni gracias a obligaciones que tengan las administraciones públicas. ¿Ordena el modelo de participación de las entidades? Sí, y era necesario. Pero aún quedan muchas dudas de que esa participación responda a criterios de eficiencia, de eficacia y de calidad que repercutan en el bienestar de las personas y de las empresas.

Hay otros déficits de la ley, como que no están garantizadas la integración de los servicios que intervienen en el empleo, no solo orientación y formación, que ya se han comentado antes, sino también algunos a los que hacía referencia el *conseller*, de fomento del autoempleo y el emprendimiento. No estamos garantizando que esto se coordine y que estén integrados en una misma estrategia.

Por tanto, nosotros lo que pensamos es que esto es un texto, es un punto de partida. Nosotros, sin duda, es-

tamos de acuerdo en que se debata una ley del Servei d'Ocupació de Catalunya en el Parlament. Ya lo pedimos a principio de la legislatura y, por tanto, vamos a votar en contra de las enmiendas a la totalidad, porque pensamos que esta ley es necesaria; pensamos que hay algunas cosas que se mejoran, pero también queremos dejar de manifiesto que si este texto sigue así, como no solucionará los problemas, pues, no podría tener nuestro apoyo final.

Pero nosotros, al Gobierno de Cataluña le pedimos, primero, autocrítica, que no han hecho los deberes con una competencia que es suya.

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

Sí, acabo, señora presidenta. Un minutito más, como el señor de Esquerra, y acabo. Si le parece bien a usted.

La presidenta

No, no pot ser, eh? Vagi...

Inés Arrimadas García

Bueno. Valentía, le pido, señor *conseller*, autocrítica, valentía, para asumir un problema que tenemos estructural; valentía para resolver los problemas que usted sabe que sigue teniendo el Servicio Público de Empleo y que se necesitan mejorar, y altura de miras, porque esto no es un tema de gobierno, esto es un tema de sociedad y afecta al principal problema de los catalanes.

Nosotros participaremos intensamente de este debate, presentaremos enmiendas, porque para nosotros solucionar los problemas reales de los catalanes debería ser la prioridad de este Gobierno y, sin duda, para nosotros es nuestra prioridad. Porque, como le he dicho al principio, nosotros queremos que los ciudadanos recuperen la esperanza de asistir a una oficina de empleo y solucionar sus problemas.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, bé, bon dia, moltes gràcies. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra, una posició que, per altra banda, és ben coneguda: nosaltres votarem a favor del retorn del projecte de llei, per tant, en contra d'aquest projecte de llei.

I, bé, el primer que ens ha sorprès és que es digui que s'ha buscat construir consensos. Perquè, vaja, entenem que això falta bastant a la veritat, bàsicament perquè

jo crec que no només nosaltres, alguns grups els van dir que la línia vermella, o almenys la més clara, era la privatització de la intermediació laboral, i que amb aquesta línia vermella molts no hi passàvem, i vostès han passat el *rodillo*, han aplicat la proposta tal qual i ens la vénen a presentar apellant una mica a la responsabilitat de tothom per construir consensos. Doncs, el primer que cal per construir consens és saber, precisament, on està la línia vermella dels altres, que per a nosaltres era la privatització i la intermediació.

En tot cas, la nostra oposició al projecte de llei no només és per l'entrada de les empreses amb ànim de lucre a fer tasques d'intermediació i a fer tasques d'inserció, sinó que és perquè entenem que té un enfocament estructural que és erroni; perquè, a més, entenem que les solucions pràctiques que es donen per tirar endavant el SOC són errònies i perquè, sobretot, s'han oblidat totalment de solucionar el que ara mateix passa al SOC i presenten una visió totalment allunyada de la realitat, des de la meua humil opinió com a treballadora, més de vuit anys, del Servei d'Ocupació de Catalunya, com a interina –més de vuit anys al Servei d'Ocupació de Catalunya.

En tot cas, dèiem que era simptomàtic –ja ho deia el senyor Amorós– que no sortís «públic» al títol. Podria ser simptomàtic, però no pas anecdòtic, perquè la realitat que no surti «públic» al títol és perquè hi ha una aposta importantíssima per introduir la col·laboració publicoprivada, que, d'altra banda, ja existeix en la formació, introduir-la en la recerca i en la inserció. I això no és una cosa tampoc que vingui ara nova, eh? És a dir, jo me'n recordo quan els «ESADE boys», el senyor Mena i el senyor Colet Petit, van entrar al SOC ja amenaçaven de privatitzar la intermediació laboral. Això no és una cosa que s'hagin inventat nova, però, en tot cas, sí que ens arriba, i ens arriba ara, en un moment en què entenem que la feina del SOC és més imprescindible que mai i caldria posar-la en valor més que mai.

Les dades ja les han explicat. Les dades d'atur també les han explicat. En un moment on les xifres d'atur són, nosaltres entenem, d'una transcendència bastant dràstica, no entenem com s'aprova aquesta ordre el juliol de 2014 perquè les empreses de treball temporal puguin atendre unes deu mil persones i que hagin de cobrar pel que ja constitueix el seu nínxol de negoci, que és precisament inserir persones.

D'altra banda, diuen que només ho faran als col·lectius prioritaris, que només serà a les persones de més de quaranta-cinc anys, a les persones aturades de llarga durada, a menys de vint-i-cinc anys però amb característiques com baixa qualificació. I, en tot cas, tornen a presentar-nos, com fan en altres serveis públics, un sistema dual, un sistema que podrà triar, en tot cas, a qui inseureix, i un altre del qual haurà de fer-se càrrec l'Administració, perquè no serà rendible. Un sistema dual que afavoreix la segregació; un sistema dual que afavoreix les desigualtats de classe; un sistema dual que afavoreix la pobresa i que afavoreix trencar la cohesió social.

Com es distribuiran aquests 3,5 milions? Doncs, bé, l'agència privada cobrarà 900 euros per cada aturat entre setze i quaranta-cinc anys que trobi feina; per cada entrevista i diagnosi cobrarà 40 euros als menors

de vint-i-cinc anys; si l'aturat té més de quaranta-cinc anys l'empresa rebrà 625 euros; si se li aconsegueix un contracte, doncs, incrementarà fins a 900 euros; podran rebre també fins a 1.600 euros per cada aturat amb alguna discapacitat igual o superior al 33 per cent que puguin inserir. I, per tant, doncs, del ventall de les empreses de treball temporal que podran col·laborar amb el SOC, la realitat és que les empreses amb ànim de lucre..., perquè els he escoltat dir que, bé, que això ho faran empreses del tercer sector, que no cal que ens amoinem, que això no suposarà... Bé, doncs, de les dos-cents trenta agències de col·locació acreditades, cent són empreses amb ànim de lucre; de les dos-cents trenta que en teoria eren empreses del tercer sector, cent són empreses de treball temporal.

En paral·lel a aquesta privatització –i és el que no surt en cap cas en la llei–, s'ha donat el procés de desmantellament del SOC. Jo crec que el SOC ha sigut una nosa a tots els governs que han passat a la Generalitat, a tots. Era una nosa al tripartit i ha sigut una nosa a Convergència i Unió, que no ha sabut què fer-ne des del principi. Però, en tot cas, els fets avalen o, sobretot, inciten la gent que faci crítica sobre el comentari que ha fet vostè: «En aquesta llei apostem per un servei cent per cent públic, apostem per situar el SOC en el centre de la governança.» Bé, doncs, a les xifres em remetré. Les xifres són que les retallades al SOC han impactat sobre manera, bàsicament perquè el SOC té un 25 per cent de funcionaris interins que estan portant a terme les seues feines amb una reducció de salari del 15 per cent, i també de sou del 15 per cent, en un moment, com dèiem, de repunt de l'atur i d'un dels moments més dràstics de la crisi capitalista.

A més a més, en un moment en el qual no només es desmantella respecte a la plantilla, es buida el contingut de les oficines de treball; s'han reduït els pressupostos de les polítiques actives d'ocupació; s'ha reduït el personal al servei del SOC; no es cobreixen baixes, no es cobreixen jubilacions, no es cobreixen trasllats i podem comptar que la plantilla s'ha reduït un terç respecte als que atendien persones aturades. S'han acomiadat orientadors laborals; la formació té problemes estructurals coneguts per tots els agents que han passat a dirigir el SOC, i això ho pot explicar qualsevol dels tècnics del SOC, perquè són problemes estructurals que arrosseguem des de fa temps i, sobretot, hi ha una cosa encara molt més curiosa. La cosa més curiosa és que diuen que cap procés de privatització i, per altra banda, doncs, un llistat de tots els serveis que han externalitzat. En un moment on cal posar en valor tota la feina de les funcionàries, vostès es dediquen a atribuir funcions que toquen a aquestes funcionàries a altres consultores.

Destacarem, entre altres coses, doncs, les feines de control de gestió interna de qualitat, sobre els fons comunitaris, que ara mateix, en comptes de fer-les les companyes de Control i Inspecció, les fa la consultora PricewaterhouseCoopers. Destaquem la revisió de la justificació econòmica, que ara fa KPMG, justificació econòmica que podria fer el Servei de Justificació Econòmica de Subvencions del SOC, que té un servei específic per fer-la. Podem destacar també la validació d'expedients de certificats de professionalitat, que

han adjudicat a una altra consultora, BDO, i que fan la feina dels companys de Qualificació Professional. Podríem destacar l'externalització de la gestió dels expedients sancionadors, que han adjudicat a BDO Auditors, que fan la feina de la Direcció Territorial. Podríem també anomenar l'externalització de la feina de les tasques de revisió de la justificació econòmica, en què només tenien una oferta, curiosament, de KPMG, també externalitzat. Fan la feina dels companys de la Direcció territorial i, en definitiva, una cantarella que vénen a explicar-nos aquí en la qual el SOC recobra tot el seu caràcter públic via externalitzacions, via buidar de continguts la feina, via precaritzar les condicions de les interines, via precaritzar les condicions de les funcionàries.

M'explicaran a mi si això és posar en valor la feina del SOC. Per nosaltres, això és menystenir-la. En tot cas, és una mica una burla...

La presidenta

Senyora diputada, li queden dos minuts, eh?

Isabel Vallet Sànchez

Sí, gràcies. Entenem, eh?, una burla a la gent que fa molts anys que treballa i que es creu el servei del SOC, perquè fa molts anys, que molta gent es creu el servei del SOC.

I, bé, deia que era una mala gestió. Entenem que s'ha enfocat malament, i l'última cosa que ens ha sobtat, i que no podem deixar de comentar, és: vol dir que el senyor Aregio i la senyora Capmany no tenen més feina que, ara, imposar expedients disciplinaris amb efecte retroactiu a aturats que ara mateix pot ser que no estiguin cobrant la prestació i que hauran de fer front a aquestes sancions? Vol dir que la prioritat, ara mateix, dels que estan dirigint el SOC és sancionar aquests aturats? Perquè entenem que amb tota la feina estructural que hi ha per acabar amb l'atur, bé, això és com es va veure en algunes èpoques, unes èpoques de llargues cues a Urquinaona, unes èpoques on allà hi havia l'oficina de col·locació, on es mercadejava, també, amb el mercat laboral i on aquells feixistes..., anomenaven les sangoneres de la misèria. En fi, diguin-me si no és ser una sangonera de la misèria, amb la feina estructural que hi ha per davant, intentar ara mateix sancionar persones aturades amb efectes retroactius.

Finalment, per nosaltres, la intermediació laboral ha de ser exclusivament pública, s'han de cancel·lar totes les llicències a les empreses de treball temporal, i, si us plau, dignifiquin i posin en valor la feina de totes les professionals del SOC, que són moltes, que treballen amb veritable vocació de servei i que ho fan, a més a més, molt bé.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, diuen que no hi ha interès pel SOC; doncs, per no tenir interès pel SOC, el vam crear a l'any 2002 i el 2014 ens dedicarem a millorar-lo, i això, des del nostre punt de vista, és sens dubte tenir interès pel SOC.

Projecte de llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya. Certament, aquesta és una presentació que ens fa goig que pugui arribar aquí. Hi havia compromisos diversos, compromisos polítics també, compromisos en el si del Parlament de Catalunya, i, per tant, en aquest sentit, doncs, ens fa goig que això acabi sent una realitat.

Ens diuen que anem tard. És possible, no ho sé; però és que la demanda de la reforma del SOC jo diria que gairebé és tan llunyana com el seu propi naixement, perquè ja en èpoques, doncs, de la consellera Serna i des de molt a l'inici es demanava aquesta reforma del SOC, tot sol·licitant que només feia el 2 per cent de la intermediació laboral. Ara ens diuen que en fem el 4. Però, escolti'm, de fet, el que és rellevant és que, de les ofertes que gestiona el SOC, el 60 per cent de les que es duen a terme són amb èxit. I tothom sap també, que és públic, per entendre'ns, que el gruix de les contractacions que es produeixen, en molts casos, ve de les mateixes relacions personals.

Però posem fil a l'agulla, no? Aquest és un projecte en què, certament, doncs, els diferents actors s'han sentit prou «còmodes» –podríem utilitzar aquesta expressió–, perquè així ens ho recorda el mateix CTEESC, que valora molt positivament el debat generat al voltant de l'avantprojecte. I no només això, sinó que, a més a més, estableix que la implantació d'aquesta llei, amb la posada en marxa dels nous instruments estratègics i operatius, «facilitarà la millora en la qualitat i l'impacte de les polítiques actives d'ocupació, atès que millorarà l'encaix entre les necessitats de les persones i dels sectors productius, objectiu final de qualsevol política d'ocupació, i especialment ara, quan és encara més prioritari reduir les taxes d'atur i crear ocupació de qualitat». Per tant, el mateix CTEESC, doncs, valora positivament el que és aquest projecte de llei.

Quin és l'objectiu, però, que s'ha plantejat a l'hora de tirar-ho endavant? Doncs, donar resposta amb eficiència i flexibilitat a les noves necessitats de les persones, de les empreses, dels sectors i dels territoris derivades dels canvis profunds que ha experimentat el mercat de treball en l'estructura ocupacional, la incidència de les tecnologies de la informació tant en la gestió de les polítiques com en la seva avaluació en la relació dels diferents operadors.

Però deixem-ho clar també: tots sabem que per si mateixa aquesta llei no generarà ocupació. I, per tant, quins objectius són els que ens plantejem a l'hora de tirar-la endavant? Doncs, ho deia bé el conseller, no?: ordenar el sistema d'ocupació de Catalunya, aquest és un tema bàsic, o establir el marc d'ordenació de les polítiques públiques d'ocupació en el nostre país; regular el Servei d'Ocupació de Catalunya, i garantir un tema que no és menor, el dret subjectiu de les persones a disposar al llarg de tota la seva vida activa, i especialment

en el cas de les persones demandants d'ocupació, d'una cartera de serveis que inclogui com a mínim l'orientació, la formació i la intermediació, que ha de ser, lògicament, adequada a les necessitats de les persones.

Per tant, en aquest sentit, doncs, hi ha també un nou model de concertació territorial que és bàsic, és fonamental que tiri endavant, i entenem que donarà respostes a la situació, que a dia d'avui, doncs, segurament, tal com ho tenim disposat, no se n'hi dona.

També, un dels objectius que es planteja és facilitar la col·laboració, la cooperació i la coordinació amb la resta dels departaments. Aquest, lògicament, també és un tema fonamental. I per això aquí es citava i és cert, i aquesta és una realitat, que per poder fer totes aquestes coses, lògicament, hem de parlar, doncs, també, com en altres ocasions, de diners, dels recursos de què es disposarà. I és evident que cal que fem un esforç, tal com mencionava el conseller, per tal d'aproximar-nos a la despesa que es fa com a mitjana a la Unió Europea en aquesta matèria, no? I, per tant, aquest seria, doncs, l'objectiu que nosaltres ens hem de plantejar, segur que no per a demà mateix ni per a l'any que ve, però sí un objectiu que com a país ens hauríem de posar.

S'ha parlat, però, de moltes coses, i ens demanen, doncs, el tema aquest, que jo crec, amb tota sinceritat, que en fan una discussió purament nominal, quan demanen que ha de constar, sí o sí, que es tracta d'un servei públic. Són molts els serveis d'aquest país que són públics, com el Servei Català de la Salut, com l'Institut Català de la Salut, que són públics i, en canvi, doncs, escolta'm, tots entenem que no hi és en el titular, malgrat que, hi insisteixo, són serveis purament públics. I, per tant, el manteniment del caràcter públic hi és al cent per cent. I aquest és el primer objecte de la llei, que és ordenar el sistema d'ocupació de Catalunya com a conjunt d'entitats, serveis i programes necessaris per promoure i desenvolupar la política d'ocupació, a través del qual es garanteix un servei públic de qualitat. I això és el que posa el projecte de llei, i, per tant, ens sembla, amb tota sinceritat, que aquí serà absurd que caiguem, hi insistim, en un tema purament nominal, no?, perquè aquesta és la voluntat i, de fet, no només la voluntat, sinó l'expressió que posa el mateix projecte de llei.

Bé, ens demanen també quin és el paper de les agències, i temen pel paper de les agències. Em sembla que no n'hem de tenir por. Que s'ha de regular, que hem d'establir clarament quin és el paper que han de tenir, quin és el joc que se'ls dona, però que en aquest sentit, escoltin, que la intermediació..., igual..., fan escarafalls quan parlen que la intermediació la pugui portar una empresa, una entitat privada, en la qual, doncs, s'hi amoïnin. Però, escoltin, en aquest marc mateix de l'àmbit del SOC, la formació, també s'hi ha jugat amb aquestes normes de joc, i vostès s'hi han sentit còmodes; s'hi ha sentit còmodes entenent que cadascú té el seu paper i que, per tant, s'han de definir i establir els sistemes de control i de regulació d'aquests. I va ser –i vostès ho saben bé– la llei del Govern Zapatero que va obrir la porta i que regulava que les agències de col·locació poguessin tenir, en aquest sentit, un paper. Per tant, segur que n'haurem de parlar i veure quin és el

paper determinat que se'ls dona, com es regula, com es controla, però, hi insistim, ens sembla que, precisament en moments d'alt nivell d'atur, no és el moment de no permetre que hi hagin, doncs, el màxim d'entitats, de col·laboradors, perquè això sigui una realitat.

Què ens plantegen vostès també com a tema de preocupació, no? O...

La presidenta

Senyora diputada, li queden dos minuts.

Meritxell Borràs i Solé

Em queden dos minuts. Doncs, aniré directament a temes que no em vull deixar.

Em demanaven, doncs, el que era la necessitat de coordinar el que avui estem veient, també amb la Llei de formació i qualificació professional. Aquest és un tema que hi és, i mirin si hi és que arriben les dues alhora al Parlament. I això no és una casualitat, això és una voluntat d'aquest Govern que avancin paral·lelament les dues lleis. Perquè són dos sistemes diferents però que, lògicament, han d'estar connectats i, lògicament, ha d'haver-hi aquesta capacitat que no vagi l'una per un cantó i l'altra per l'altre. I aquesta també serà la nostra tasca a l'hora de tirar endavant les dues lleis, i, si em permeten, caldrà, serà necessari, doncs, establir coordinació, establir sinergies, establir mecanismes de funcionament.

I em sembla que era el senyor Oriol Amorós que ens deia: «Home, nosaltres ens imaginem els nous centres de formació professional que englobin, doncs, tota la formació, etcètera.» Doncs, mirin, vostès s'ho imaginin, però, si em permet, nosaltres mirarem de tirar-ho endavant i ho farem. Aquesta és una voluntat ferma del Govern, i, per tant, hi poden comptar.

I, per tant, en aquest sentit, quan se'ns fan crítiques que no hi ha preocupació per l'àmbit de l'atur, per l'elevat nivell d'atur que hi ha en el nostre país, home, i tant si n'hi ha, de preocupació; hi insistim: avui, dues lleis com aquestes en el Parlament de Catalunya, no? I tanta és la preocupació i n'hem treballat tant que, per sort, doncs, malgrat que segueix havent-hi un atur molt elevat en el nostre país, està cinc punts per sota del que passa a nivell de l'Estat. I, per tant, aquest és un tema també a tenir en compte i a considerar.

Lògicament, aquí s'ha citat, nosaltres som competents en aquesta matèria, però també és cert que hi ha una obsessió per part del Govern central a vegades, sembla, a tenir-nos una mica –per no dir «bastant»– encotillats en el que és aquesta matèria, des d'un punt de vista econòmic, però també des d'un punt de vista competencial, com, doncs, tenim sobre la taula amb el nou real decret que està a Madrid.

Per tant, en aquest sentit, escolti'm, creiem que aquest és un bon punt de partida perquè el tinguem en consideració. Agraïm, doncs, que el Partit Socialista retiri l'esmena a la totalitat. Ens agradaria que ho poguéssim fer també en aquest sentit Iniciativa per Catalunya; hi hem vist un bon to, malgrat veure que hi ha una es-

mena a la totalitat. Però entenem que ara és la feina d'aquest Parlament per mirar de millorar...

La presidenta

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...aquest projecte de llei i, per tant, que entre tots aconseguim aquesta realitat que desitgem, no?: tenir un SOC al màxim d'eficient i eficaç, per donar respostes a les necessitats de la gent país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.) Senyora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí; gràcies, presidenta. Per al·lusions del senyor Amorós. Senyor Amorós...

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí; gràcies. Senyor Amorós, no em parli d'utopies ni d'il·lusions. Vostè té les seves, legítimes, i que jo respecto, nosaltres tenim les nostres; en aquest cas, el Partit Socialista, doncs, d'una Catalunya que conviui dins d'Espanya i l'Europa federal, i, per tant... A més a més, llegint bé els resultats o les enquestes, veiem, si ho sabem llegir bé, que té segurament una majoria molt més àmplia per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

M'agradaria respondre a les al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

...i m'agradaria...

La presidenta

Té trenta segons per a tot.

Oriol Amorós i March

Per a tot, eh? Doncs, vingi; molt bé.

Senyora Capdevila, de federalista a federalista –nosaltres, federalistes europeus, vostès, utòpics d'això tan impossible (*remor de veus*) del federalisme espanyol–: facin el favor d'aterrar a la realitat i agafin el camí que el poble de Catalunya ha marcat majoritàriament aquest diumenge. (*Fora remor de veus.*)

I per contradiccions. Senyor Luna, senyora Arrimadas, no facin el joc a les ETT i a les agències de col·locació privades menystenint el paper dels treballadors públics del SOC, com fan cada vegada que van a la tribuna. El SOC..., no és veritat, les taxes d'inserció que vostès han donat. Infojobs, quan insereix, de deu llocs que té, quan troba un lloc de treball, si el té repetit deu vegades, diu que n'ha ficat deu.

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

I molta gent que troba feina a Infojobs ho fa... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Laura Massana Mas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Massana.

Laura Massana Mas

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'oradora.) ...per part del senyor Amorós, i també se'ns ha demanat, doncs, que retiréssim l'esmena. Nosaltres...

La presidenta

Trenta segons.

Laura Massana Mas

...és obvi –gràcies, presidenta– que no hem pactat uns imports econòmics que no consten, i totes les coses que ha dit el senyor Amorós per les quals presentem l'esmena són les que ell ha dit que no li agradaven. Dedueixo que li han fet el salt i li sembla insuficient el que han pactat amb el Partit Socialista.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Per contra..., vaja, per a rèplica, per replicar al senyor Amorós.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

En primer lloc, dir-li al senyor Amorós..., i li torno a dir el que abans havia dit: aquesta obsessió que té vostè de govern –perquè la té–, de contestar a tothom, ja li dic que algun dia possiblement arribi, si es fica tant en això.

Miri, nosaltres el que diem és que la qualitat, realment, que pot donar el SOC és amb les agències privades, amb la col·laboració de la pública i la privada. Vostè no ho porta al seu terreny exclusivament d'allò privat si hem dit el conjunt dels dos, i així no tindrem el desastre que hem tingut fins ara del SOC, que solament ha representat un 4 per cent d'inserció laboral a Catalunya.

La presidenta

Passem... (*Inés Arrimadas García demana per parlar.*)
Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señor Amorós, yo coincido con el señor Luna: no es *conseller* del Gobierno, usted. No sé si lo será en el futuro, no sé si cualquiera de los que estamos aquí lo podemos ser, pero usted no es *conseller* de empleo, no lo es, lo siento, ya sé que le gustaría; a lo mejor ser diputado de Esquerra le parece poco, pero no es *consejler*. Yo a usted no me he referido en mi intervención, entonces no entiendo por qué pide por alusiones.

Y respecto al contenido, le voy a decir una cosa, señor Amorós, aunque usted no lo sepa como miembro, buen miembro del *tripartit*, los servicios públicos pueden ser también eficientes y eficaces. Y eso es lo que nosotros pretendemos con nuestras propuestas del Servei d'Ocupació de Catalunya. Sin duda, nosotros... –no sé lo que harán ustedes, si a usted le parece muy realista hacer una declaración unilateral de independencia–, nosotros trabajaremos de manera realista, entre otras cosas, para mejorar el servicio público de empleo de Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ja que la del Grup Socialista ha quedat retirada.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn del projecte de llei ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 116 en contra i 1 abstenció, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de les polítiques públiques en matèria d'economia col·laborativa (tram. 252-00018/10)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de les polítiques públiques en matèria d'economia col·laborativa. Tenen un torn d'intervenció de cinc minuts, i suggereixo als diputats que han d'intervenir que ho facin des de l'escó estant, ja que al faristol no funciona el rellotge. D'acord? (*Pausa.*)

Té la paraula, per posicionar-se, l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, el conjunt de grups parlamentaris, la unanimitat de grups parlamentaris d'aquesta cambra presentem una proposta de resolució per tal de crear una comissió d'estudi en aquest Parlament amb relació a l'economia col·laborativa. Ho fem després d'un debat, d'una interpellació del nostre grup parlamentari amb el conseller d'Empresa i Ocupació i també després d'una moció que va rebre la unanimitat de tots els grups, i, per tant, els vull agrair aquest suport d'entrada.

Presentem aquesta proposta perquè entenem que el fenomen de l'economia col·laborativa és un fenomen que ha vingut per quedar-se. La col·laboració entre particulars per donar valor a aquells elements que no s'utilitzen, des d'una habitació d'una casa fins a una plaça de cotxe, passant per un objecte que ja no s'utilitza, ha vingut per quedar-se, i més amb les noves tecnologies que redueixen els costos d'informació i els costos de transacció. Tenim una regulació al nostre país que no té incorporada aquesta nova realitat; una nova realitat que té efectes positius, sense cap mena de dubte, però que també pot produir externalitats negatives pel que fa a sectors que ja estan implantats: possible competència deslleial, danys ambientals que poden haver-hi o precarització d'algunes condicions de treball. Per tant, hem d'incorporar aquesta realitat en el nostre marc normatiu i, per tant, poder trobar les propostes, intentar conciliar tots els interessos que hi han en joc.

I, per tant, creiem que una comissió en el Parlament, que en sis mesos, que és al que ens vam comprometre, pugui presentar unes conclusions que serveixin d'orientació no només per al Govern de la Generalitat, sinó també per als ajuntaments i també, doncs, evidentment per als operadors privats i les associacions de consumidors –ho creiem–, pot ser una bona oportunitat. És un debat que s'està produint arreu d'Europa, que s'està produint també als Estats Units. Per tant, aquest Parlament ha de, també, prendre aquests debats perquè

són realitats que hi han i que cal donar-hi resposta. I, per tant, estem segurs que aquesta comissió farà un bon treball i esperem, doncs, que es constitueixi aviat i aquest termini de sis mesos per poder presentar aquestes conclusions.

Donar les gràcies a tots els grups que hagin signat aquesta proposta i agrair, d'entrada, el vot de tots els diputats, que estic convençut que serà favorable.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bé. Em sembla que no cal que ens allarguem massa perquè vam tenir aquest debat en la interpellació que, com molt bé deia el diputat Aragonès, vam tenir fa unes setmanes. Nosaltres hi vam donar suport, també perquè ens els debats de política general i a les nostres propostes de resolució ja en vam parlar, d'aquest tema, que, com molt bé deia ell, és un fenomen que ha vingut per quedar-se.

L'economia col·laborativa i el consum col·laboratiu creixen i neixen en aquests moments dels nostres temps a causa de diferents aspectes, un d'ells és la mateixa crisi econòmica que està dificultant a molta gent tenir, posseir, com havia estat en altres èpoques, i ara cada vegada anem més a compartir, i, per tant, doncs a un altre tipus de consum que a nosaltres ens sembla també més democràtic. L'ús de les noves tecnologies, de les tecnologies de la informació i la comunicació, també estan afavorint això, perquè les plataformes del nou consum i d'aquesta nova economia van evidentment, doncs, a través d'internet.

I, evidentment, també, una cosa provocada per aquest creixement econòmic tan important que hem tingut en els darrers anys i que ha tingut unes conseqüències que són també la mala atenció moltes vegades del client, l'abús que s'ha fet al client. I, per tant, aquesta falta de satisfacció, aquests tres elements –la crisi, aquest ús massiu de les tecnologies de la informació i la comunicació i aquesta insatisfacció del client– creiem que han portat aquest nou fenomen, que és veritat que ha vingut per quedar-se i que nosaltres creiem que cal abordar d'una manera seriosa per part del Govern.

Nosaltres vam demanar al Grup d'Esquerra Republicana que incorporés el termini de sis mesos, perquè, com que ha vingut per quedar-se i és un fenomen prou important, cal abordar-lo ja i tenir unes conclusions en aquests sis mesos. Perquè és veritat que nosaltres creiem que té més oportunitats que amenaces, però també tenim alguns reptes a afrontar. Alguns riscos que hi han: la competència deslleial, l'economia submergida, els aspectes lligats a la fiscalitat de tota aquesta activitat. Per tant, hi han elements que cal estudiar, que cal posar a sobre la taula i esperem que aquesta comissió pugui fer aquesta feina, puguem portar experts i aquelles persones que coneixen molt bé tot el que està suc-

ceint per intentar, doncs, que no hi hagi aquest 40 per cent d'aliments que es malbaraten quan hi ha, avui en dia, infants que no poden menjar. I, per tant, que intencem, doncs, entre tots ser una mica més solidaris i una mica més justos amb els béns, amb els objectes, amb els aliments que tenim en el nostre planeta.

Per tant, un vot favorable, i esperar, doncs, que aquesta comissió faci bona feina.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, les tecnologies sense cap mena de dubte han canviat les relacions entre les persones i també estan canviant les relacions comercials. Les tecnologies ofereixen també un univers d'oportunitats i, precisament, aquest canvi d'hàbits que permeten i que ofereixen les tecnologies el que provoca també, a vegades, són riscos i també reticències entre aquelles persones que tenen altres..., o aquells establiments o aquelles empreses que tenen altres formes i que estan habituats a fer altres formes de negoci.

Per tant, des del nostre grup entenem que és important treballar en aquesta comissió d'estudi, fer-ho amb la major rapidesa possible, però també aprofundir-hi el màxim possible per tal d'intentar cercar l'equilibri que permeti que totes aquestes oportunitats es puguin aprofitar, que els riscos que hi puguin haver es puguin reduir o es puguin minimitzar, i, a més a més, intentar contribuir a superar les reticències que hi puguin haver en l'aplicació de les tecnologies en aquesta fase de l'economia.

És per això que, tal com vàrem fer en la moció del darrer Ple, donarem suport a la creació d'aquesta comissió d'estudi.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. També per donar suport a la creació d'aquest grup, d'aquesta comissió d'estudi sobre l'economia col·laborativa a conseqüència d'una moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

I el nostre grup ho fa per tres raons, perquè el Parlament no pot ser aliè als nous fonaments socials i econòmics que es produeixen a Catalunya i arreu d'Europa. L'anomenada «economia col·laborativa» és un fenomen real i creixent basat en el principi de compartir en lloc de posseir, de promoure l'accés als serveis de tot tipus en lloc de la seva adquisició. I els exem-

ples són molts nombrosos: en el transport privat, a compartir cotxes per trajectes, a llogar cotxe de forma compartida, a compartir pàrquing, i intercanviar cases per a turisme, a les diferents plataformes de micromercat que ja existeixen, l'intercanvi de productes de segona mà, els bancs dels temps o també els préstecs entre particulars o empreses.

Per tant, amb el sistema col·laboratiu, si no ara més endavant, serà —és o ho serà— possible accedir a tota mena de productes i de serveis. I, evidentment, el Parlament i el Govern no pot ser aliè a tot això i especialment quan aquest fenomen està desbordant els marcs legals existents que responen segurament a altres fórmules més tradicionals de consumir i també de produir; ho vam veure aquest estiu, per exemple, en el cas del transport, pel que fa al taxi.

En segon lloc, perquè entenem que és un fenomen imparable amb una gran potencialitat d'innovació social. I és imparable perquè està lligat a les noves relacions socials que afavoreix també la xarxa, internet, relacions més horitzontals entre els mateixos consumidors i no les verticals entre les grans empreses de..., els grans proveïdors de serveis i els consumidors. És evident que de consum i d'intercanvi col·laboratiu històricament n'hi ha hagut sempre i que la xarxa l'únic que fa és amplificar-ho i incrementar-ho a una gran velocitat.

I la tercera raó és perquè, a parer nostre, cal potenciar les oportunitats que té aquest nou paradigma de consum i disminuir els riscos que pot comportar, que evidentment també en té. Les potencialitats és que permet unes relacions econòmiques i socials més horitzontals, més democràtiques, més desmercantilitzades, és l'anomenat «procomú col·laboratiu», i que en bona mesura apareix també com a resposta a formes de consum tradicionals on hi ha mercats mal regulats, on hi ha abusos també pel que fa als preus.

Però també té riscos, no?, els riscos de l'economia submergida, de la desregulació, de la competència deslleial. Hi ha una fina línia que separa l'economia col·laborativa quan no hi ha ànim de lucre, i en el qual segurament hi haurà..., l'Administració pública hi ha d'intervenir poc, que quan hi ha ànim de lucre i, aleshores, a través d'aquestes plataformes d'empreses que organitzen aquest intercanvi col·laboratiu, doncs, és quan es pot produir el risc de competència deslleial, d'incompliment de deures fiscals i, fins i tot, de condicions laborals precàries.

Pensem que aquest és un dels debats importants i per això en aquesta comissió d'estudi, durant aquests sis mesos, doncs, hem de tenir en compte l'opinió de tots els operadors, tant dels tradicionals, com de les noves plataformes, com de les associacions de consumidors, com dels sindicats, justament per amplificar l'estudi d'una possible regulació, els beneficis i potencialitats que té, que, a parer nostre, són molt grans amb una dimensió també de transformació social i de superació dels marcs mercantils en els quals ens trobem, però també de disminuir els riscos, que també poden ser significatius i importants.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Com ja ho vam manifestar, el nostre posicionament en la moció que es va aprovar fa pocs dies en aquest mateix Ple, nosaltres votarem a favor de la creació d'aquesta comissió d'estudi, perquè volem treballar amb totes les parts implicades en una regulació justa i adequada a les necessitats que ja es manifesten en noves formes de relació tant social i econòmica, noves formes d'emprendre i també un nou concepte de la propietat.

Per tant, nosaltres creiem que en aquests moments hi ha una nova forma de relacionar-se que necessita una regulació adequada per tal de garantir la seguretat jurídica d'aquestes noves ofertes de negoci, que també garanteixi la conciliació entre aquells que emprenen noves formes de negoci, els nous consumidors per garantir també els seus drets com a consumidors i també per saber exactament en quina situació està l'Administració que ha de garantir aquesta seguretat jurídica i evitar l'intrusisme.

Creiem que aquestes noves formes de negoci han aparegut i, com bé s'ha dit aquí, han vingut per quedar-se i encara queda molta tasca pendent per poder regular aquestes aplicacions i evitar, sobretot, actituds com que es mantingui o s'engreixi l'economia submergida, o evitar fórmules d'intrusisme.

Nosaltres creiem que aquesta comissió pot servir per parlar amb totes les persones implicades, per parlar amb els experts que ens ajudin a organitzar i a fer, a donar una regulació que garanteixi la seguretat jurídica dels tres factors implicats en aquesta relació. Per tant, creiem que serà un treball enriquidor, que aporta una resposta a una nova necessitat i nosaltres volem participar-hi.

Per tant, donarem el nostre suport a la creació d'aquesta comissió.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. També, i com la resta de grups, hi donarem suport, tal com vam expressar en el seu moment, sobretot per dirimir i per insistir en alguns arguments que ja vam dir aleshores entre dues visions oposades que aporten elements imprescindibles i ineludibles per afrontar i avaluar la potencialitat o no d'allò anomenat «economia col·laborativa».

A la darrera intervenció ja plantejàvem dos fronts teòrics absolutament oposats. Un era el que sosté Rifkin en *La societat del cost marginal zero*, i que adduïa que

la nova economia col·laborativa era un paradigma nou que ens abocava a una mena d'era de béns i serveis d'indefectible intercanvi gratuït que suposaria paradoxalment la contracció del capitalisme durant les properes dècades i l'auge del procomú col·laboratiu, que esmenaria la plana, no?, al model dominant, el de la societat de consum, el de la societat de consum, i entraria a la internet de les coses, aquesta estranya barreja entre internet de les comunicacions, de l'energia i de la logística que constituïrien aquesta internet de les coses, que finalment, amb una nova condició «pan-tàllica» de l'ésser humà, no sabem si ens apropiaria al mutant digital.

En tot cas, la tesi de Rifkin és una mica utòpica, segurament. Ens apropa a una arcàdia de l'economia de l'abundància que tancaria l'etapa de l'economia de l'escassetat i on els drets de propietat perdrien força i els beneficis empresarials s'esvairien. Rifkin arriba a dir que això enterraria el capitalisme tal com el coneixem –què més voldríem, però no tenim precisament aquest parer, no?– i que el procomú social, en la part positiva, el que motiva i propulsa és el principi de col·laboració, de cooperació, de compartir, de connectar i d'enxarxar-se.

En un sentit absolutament oposat trobem el coreà Byung-Chul Han, que sosté exactament tot el contrari. Obro cometes: «L'economia col·laborativa no és res més que la forma que adopta el capitalisme per consolidar-se.» Tanco cometes. Chul Han sosté que la societat disciplinària, aquell *Vigilar i castigar* de Foucault, sempre s'havia dotat del poder estabilitzador a través de la repressió i que ara ho feia a través de mecanismes de seducció i de captivar. Hem passat d'imposar el model capitalista a través de la imposició, precisament, a fer-ho en nom de la llibertat; aquest aparador, aquest embolcall, aquest sistema meitat ficció, meitat infern que tenim fins a la sopa.

Per tant, Chul Han manifesta en algun sentit el que han expressat alguns grups que l'economia col·laborativa efectivament comercialitza i mercantilitza de forma total i absoluta la vida. Aquesta economia del *sharing* comercialitza l'amabilitat, l'hospitalitat i la solidaritat. I Chul Han també tenia una frase absolutament colpidora –obro cometes– que deia: «El capitalisme assoleix la seva plenitud en el moment en què el comunisme es ven com a mercaderia.» Tanco cometes.

Per tant, per dirimir aquestes dues cares de la lluna, l'aparentment benigna i l'ocultament maldestra, considerem imprescindible que es creï aquesta comissió de forma prioritària i urgent, i transcendent l'altre punt que plantejava la moció d'Esquerra, sense que no sigui important, que és la revolució i la seva reglamentació. Segurament, entre Rifkin i Chul Han hi ha un punt mitjà, no?, i hi ha un punt de trobada, que és que hi ha una nova economia col·laborativa que és una antiga regressió, és a dir, tornem a precaritzar-ho tot, i en canvi n'hi ha una de nova, que és una nova innovació social cooperativa, i comuna, i col·laborativa.

Però en tot cas sí que hi ha cinc elements que pensem que són importants i que també hi hauríem d'estar al darrere. Hi ha un principi de decreixement, que també

cal tenir en compte que estem en una societat absurda –algú ho deia– del malbaratament, que mig món es mor de fam i l'altre mig, per aprimar-se. I com algú ha dit, la solidaritat no és donar el que ens sobra. La solidaritat és compartir el que tenim. Si no, és caritat, és una altra cosa. N'hi ha un altre que són els límits ecològics. En la societat de les coses hi ha unes tensions evidents amb uns recursos sempre limitats. N'hi ha un altre, també, que és l'esquerda digital. El món s'ha fet petit, i aquesta nova economia digitalitzada afecta només un 16 per cent del món. Hi ha una necessària ètica del retrocés davant un capitalisme frenètic, diguem-ho així. I, finalment, hi ha una realitat que no podem obviar: que aquesta economia col·laborativa, tan teoritzada i tan alabada avui, existeix fa anys als barris i als municipis més castigats per la crisi. Els principis de solidaritat, de suport mutu o d'ajut recíproc són els principis que el 1844 van fundar els pioners de Rochdale, quan van fundar el cooperativisme modern, que es fonamenta en principis de control democràtic, de neutralitat, d'educació continuada, de participació i d'interès per la comunitat.

I, finalment, dir que, com sempre, la societat va per endavant. Sí que hi ha una economia cooperativa, que està reglamentada i democratitzada. Avancar, compartir cotxes; les comunitats d'autogestió financera; les cooperatives de consum; els mercats de troc, o la societat de la cultura, com ha demostrat molt –molt– recentment la III Fira de l'Economia Social i Solidària.

Gràcies, presidenta, i no-gràcies a la colla de gent que parla per aquí.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Bé; gràcies, presidenta. Seré breu, i que no serveixi de precedent. Bé, nosaltres vam donar suport a la moció, com no podia ser d'altra manera. Donarem suport també, doncs, a la proposta de constitució d'aquesta comissió.

Una pinzellada ràpida. Amb quin ànim hi va el Grup de Convergència i Unió? Nosaltres hi anem amb l'ànim d'explorar, de posar les bases de quin ha de ser aquest tipus d'economia col·laborativa, com han d'estar reflectits per part de les administracions... Aquí hem de parlar, doncs, també, d'aquests intercanvis; quins són amb ànim de lucre i quins són sense ànim de lucre. Tres drets, diguem-ne, ens interessen com a essencials: els drets dels consumidors, que no siguin afectats; els drets dels treballadors, que tampoc siguin afectats, i la lliure competència. Aquesta lliure competència, evidentment, ens porta també a reflexionar sobre quins han de ser els nivells màxims de regulació que hi haurà d'haver en els mercats on incideixen tot aquest tipus de noves economies. En aquesta comissió nosaltres entenem que hi han d'haver, com ja van dir en el Ple passat, les empreses que representin els sectors econòmics implicats, els agents econòmics i so-

cials –ja que tampoc hem d'oblidar que un dels punts que poden anar derivats d'aquí, d'aquest nou tipus d'economia, és la precarietat en l'ocupació– i també hi han de ser presents les entitats municipalistes, que com sempre són la primera línia de front a l'hora que hi ha aquestes problemàtiques.

En aquest sentit, hi anem. S'ha parlat d'un termini de sis mesos, que tothom ha dit que espera esgotar, amb la qual cosa el nostre grup està molt satisfet, perquè si esgotem els sis mesos vol dir que la legislatura continua. Veig que hi ha consens general a la cambra. I, per tant, amb aquest esperit, doncs, anem a la comissió.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Finalitzat el debat, passem a la votació. I pregunto si es pot votar per assentiment. *(Pausa.)* D'acord?

Doncs la proposta de creació d'una comissió d'estudi de les polítiques públiques en matèria d'economia col·laborativa ha estat aprovada per assentiment.

La tarda, a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reiniciem la sessió plenària amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya.

Projecte de llei

de formació i qualificació professional de Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 200-00027/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, també permetin-me saludar els representants d'altres departaments, d'una manera especial la secretària general, el secretari de Polítiques Educatives, director general d'FP, secretari general de l'Escola Cristiana, representants de titulars i també d'una

manera molt especial els representants de la Junta de Directors d'Educació Secundària especialitzats en formació professional. Gràcies per voler ser avui aquí, gràcies per voler ser testimonis avui d'un punt important d'aquesta legislatura.

Em pertoca, en nom del Govern, presentar el Projecte de llei de formació professional i qualificació professional de Catalunya. És un goig adreçar-me a la cambra per aquesta qüestió; ho és com a membre del Govern i, si m'ho permeten, també sóc professora d'FP, per tant, també d'una manera especial. El que pretenem amb aquest projecte és enfortir la relació entre la feina i la formació, entre la formació i la feina, lògicament per fer possible un dels principals objectius d'aquesta legislatura: la lluita contra l'atur, el treball per afavorir l'ocupació dels joves.

Al llarg dels anys aquest Parlament ha anat donant personalitat pròpia al nostre sistema educatiu, malgrat les limitacions competencials que tots coneixem. Però a través també del Parlament hem construït un model d'interès públic que va més enllà de l'oferta de serveis, sinó també que ha permès dibuixar un model pedagògic propi. Del 81 al 2009 van ser diverses lleis que es van aprovar en educació, eren lleis sectorials: la Llei de centres experimentals, la Llei de formació d'adults, la Llei del Cepepc, etcètera. El 2009 vam aprovar la Llei d'educació. Ja en aquell moment vam acordar deixar per desenvolupar *a posteriori* tot allò que afectava la formació professional, atès que era una qüestió que sobrepassava estrictament el Departament d'Ensenyament i afectava departaments vinculats al món del treball.

Per tant, no estem davant d'un projecte de llei de formació inicial reglada; és una llei que pensa integrar l'oferta formativa en el conjunt de la formació professional i afrontar d'una manera conjunta aquelles ofertes des dels instituts o des de les iniciatives que porten a terme la formació per l'ocupació. Integrar en un mateix marc les ofertes, coordinar els mecanismes d'orientació i informació, planificar i executar i avaluar i acreditar l'experiència laboral de totes les modalitats formatives no és fàcil. Ens cal un sistema integrat de tota la formació professional –això ho hem dit molt sovint–, orientat a satisfer les necessitats reals de les persones i de les empreses. No està el servei educatiu per servir-se a si mateix, ni el destinat a la formació per a l'ocupació; és i ha de ser per donar resposta a les necessitats reals de les persones i de les empreses.

I per això constituïm una xarxa, la xarxa de centres, que serà la xarxa de sistema de formació professional en el seu conjunt. Aquest projecte de llei integra la formació, doncs, professional en tres nivells crítics, en tres punts molt crítics que afecten una i altra modalitat: la presa de decisions a través d'una comissió rectora; en el nivell de gestió, a l'institut de formació i qualificació; en el nivell d'oferta, en els centres d'oferta integrada. Hi ha una part molt important de la llei destinada a aquests punts que ara els acabo de comentar.

Com els plantegem? *(La consellera mostra a la cambra un full en què es reproduïx un gràfic.)* Doncs, a través d'un gràfic que ens ajuda a entendre-ho molt.

Tenim la formació inicial, la formació per la contínua. Però amb una intersecció en el diagrama de Venn ens trobaríem la detecció de necessitats, el catàleg de qualificacions, els centres integrats, el reconeixement de l'experiència, el registre d'unitats de competència. Això ho podem fer les dues administracions, els dos departaments, ho pot fer l'organisme que estem a punt de començar la tramitació per la seva creació, però el que és important és que els criteris siguin compartits i siguin acordats conjuntament.

Això representa un esforç ingent, s'ha treballat molt. Jo vull donar les gràcies a tots els que heu fet possible aquest treball, tant del Departament d'Ensenyament com del Departament d'Empresa i Ocupació a través del Consell general de la Formació Professional. Aquest ha estat un esforç que diferents governs havien intentat, però que no havien aconseguit formalitzar-lo. La dificultat és explicable: dos departaments diferents, amb moments de traspassos diferents, amb competències desiguals, amb capacitat normativa molt desigual, amb cultures organitzatives diverses i fins i tot amb públics a què s'adreçaven, fins al dia d'avui, diversos. El treball conjunt fet des del departament a partir de la unificació de la presidència del Consell d'FP i els grups de treball mixtos d'un departament i de l'altre han possibilitat i han llaurat aquest camí.

Teníem un mandat estatutari i l'hem de poder portar a terme: el de fer efectiu el dret a la formació professional al llarg de la vida. I aquest mandat estatutari no distingeix departaments, no distingeix organismes, només s'adreça a les persones. La magnitud i el valor d'aquest objectiu per als nostres joves, per als nostres adults, els que s'estan formant, els que estan buscant feina, els que en tenien i l'han perduda, els que la necessiten, la formació, per promocionar-se, ens obliga a tots. I entenc jo que quan aquest projecte ha entrat al Parlament no ha obligat només les administracions, sinó també que obliga els grups parlamentaris. Aquest gran repte, doncs, ens exigeix a tots, i amb la col·laboració permanent dels agents socials, a fer tot el que és possible per millorar el text que avui presentem, que si s'aprova podrà seguir la seva tramitació, sempre tenint present la millor relació i el millor vincle entre feina i formació, formació i feina.

Creiem que és una llei que no només es mereix un ampli consens, sinó que entenem que és un consens possible, i els haig de dir que treballarem per assolir-ho. Hi han participat en diferents fases i en diferents versions molts organismes, tothom hi ha pogut dir la seva, es podrà tornar a escoltar la veu en la fase de compareixences, però ja el que portem avui aquí representa una síntesi que intenta ser el màxim coherent de tots els anhels que hem recollit. Pensin que entenem que és possible aquest consens perquè ho hem treballat amb Esquerra Republicana, atès que era un dels punts de l'acord d'aquesta legislatura, i d'una manera especial en la definició de l'organisme autònom. També hem tingut converses amb el Partit Socialista de Catalunya, que s'ha avingut a aprofundir en el seu contingut, i hem permès identificar punts de millora i d'intensificació, per exemple, en la representació de l'Administració local, o del Consell de Cambres, o bé,

doncs, l'extensió del programa de qualitat, l'enfortiment de la integració, etcètera.

Als grups que s'abstenen, que ja ens han fet saber que s'abstenien, també els volem donar les gràcies per donar-nos la possibilitat de seguir la seva tramitació. I als grups que han presentat esmena a la totalitat els animo a entendre la importància que el país tingui aquesta llei, i entenem, doncs, que, com els he dit, és una llei que ens pot obligar a tots. I els commino amablement a proposar millores a l'articulat en el treball de ponència, però que se sumin al seu tret de sortida. Costaria d'entendre que si és una llei que no s'havia fet mai, que si és una llei que ens hem posat d'acord a fer-la, ara se'ns pretengués que tornés al Govern, perquè quan es fa una esmena a la totalitat i es vota s'està demanant que retorni al Govern. Des de l'apriorisme del no a tot, ens sabia sincerament..., seria difícil d'entendre. Per tant, com que estic convençuda que en ponència podem fer que aquest text tingui sentit per a tots, penso que seria molt bo –i així els ho demano– que poguéssim continuar la seva tramitació.

Té una història, aquest projecte. Ve del dret estatutari, com els he dit; és un acord de la desena legislatura, forma part del Pla de govern –avui el president ho ha comentat en el torn de control–, està previst en el tercer Pla de formació professional, forma part de l'Acord estratègic 13-16, i, sobretot, coincideix amb els objectius derivats de la normativa europea: millorar el nivell de qualificació de la població, comparar titulacions i diplomes dels diferents països, avançar en les noves competències per a noves ocupacions. Necessitem, doncs, urgentment, aquest marc.

Disposar d'una llei com aquesta és..., ja es va dir també en el seu dia i és veritat; aquell dia ho deia el conseller Maragall pel que fa a la Llei d'educació, deia: «Disposar d'una llei com aquesta és una qüestió ineludible de país.» I es presenta en un moment òptim; de moltes dificultats, però per a la formació professional, òptim, de molt prestigi per a la formació professional. Els centres públics i concertats i privats que s'han dedicat a la formació professional al nostre país són els que han aguantat la formació professional, perquè hi havia un cert desenteniment de la població. Són el que..., administració i centres, centres i administració no han defallit mai en el seu compromís de formar els joves per afavorir la inserció professional. S'han adaptat a les noves realitats demogràfiques, s'han obert al món productiu, han flexibilitzat els itineraris i les titulacions, han ajudat a passar d'un sistema només de pràctiques a dual, han sabut compartir el presenciat amb la distància, han sabut posar-se al servei dels joves. I aquest és un servei que té el més alt valor a la nostra societat, perquè afavorir el treball és afavorir la dignitat de les persones. Han prestigiat un ensenyament fonamental, i hem sabut, entre tots, retrobar-nos amb aquella voluntat d'ara fa cent anys de la Mancomunitat, quan es va crear l'Escola del Treball. Aprofitem, doncs, aquest moment d'il·lusió col·lectiva de recordar que som capaços de fer grans coses, i dediquem-ho a la formació professional.

Molts ja han assumit individualment –aquests centres– el repte de relacionar adequadament la inicial i

la contínua; ja en tenim experiències. S'han instaurat borses de treball que estan col·locant molts joves amb èxit, han conveniat acords amb empreses, han acreditat experiència a milers de treballadors. Ara és el moment de prendre aquestes bones pràctiques de molts centres, generalitzar-les a tot el sistema i fer que s'incorporin elements nous per tal que l'oferta formativa sigui des de la part d'ensenyament al servei de l'empresa, i per als que estan en el món de l'empresa trobin a ensenyament la resposta adequada i que, a més a més, es pugui combinar. Més d'un 25 per cent de persones que estan a la formació inicial ara tenen més de vint-i-cinc anys. Com veureu, la realitat ens ha passat a davant, ja barreja les dues modalitats d'inicial i contínua. Per tant, ara és el moment de prendre aquells acords per organitzar-nos, els dos departaments al si del Govern que es relacionen amb la matèria, per tenir una estratègia comuna, uns mateixos criteris de planificació, d'avaluació, evitar repeticions i tenir una oferta sempre actualitzada i d'acord amb les necessitats reals.

Aquest projecte de llei és concís. En aquest Parlament a vegades arriben lleis amb un gran articulat. Aquest segurament sortirà amb algun article més; això ja no dependrà del Govern, dependrà dels grups parlamentaris, dels senyors i senyores diputades, que en la ponència pertinent, si ho creuen oportú, el text viurà. Però ara es presenta amb 45 articles, 11 disposicions addicionals i 2 disposicions finals. Una llei, doncs, amb voluntat d'optimitzar les nostres fortaleeses, de minimitzar els canvis normatius estatals que des de la inicial a la contínua viuen de manera sovintejada i que tant ens afecten i tant desitgem poder superar.

En aquest sentit, doncs, podem afirmar que la llei crea un nou paradigma per a la formació professional: poder acabar amb la diferenciació de subsistemes segons el públic destinatari. Avui dia aquest és un element altament qüestionat: els adults van a la formació del SOC, els joves van a ensenyament; ja no és així. Qüestionem aquesta diferència i ens proposem treballar tots plegats.

Tenim 137.000 joves fent FP. Hem incrementat des del 2009-2010 en 37.000 les places de formació professional al servei tant dels joves com dels grans. Hem passat, doncs, de grans ofertes a molt més grans ofertes. Tenim 3.700 joves en dual, i ja convergim cap a Europa entre els que han de fer batxillerat i els que fan grau mitjà apropant-nos al 60/40 que tant desitjàvem.

En resum, és un bon moment per a la formació professional. La crisi encara ho ha posat més de manifest, el grau d'ocupabilitat dels nostres joves ho ha posat de manifest. La combinació d'estudiar, treballar i continuar estudiant treballant és una realitat en el món de la formació professional. Per tant, en un moment de molta demanda que rep estem treballant per tenir una bona oferta, integrar els serveis, dotar-nos de noves estructures de governança, garantir la participació de l'Administració local, avançar en la formació en alternança i dual, i donar un major protagonisme a l'empresa no només com un receptor beneficiari dels titulats, sinó també com un actor imprescindible per al desplegament de la formació.

Entenem, doncs, que estem davant d'un projecte de llei d'aquells que són cabdals per a una població que aspira al fet que la immensa majoria dels seus joves cursi ensenyaments postobligatoris i trobi en la formació professional una via per realitzar-se personalment i professionalment. Estem a les seves mans. Joestic convençuda que hi haurà un bon treball, i així ho desitjo, per poder reunir-nos d'aquí a un temps per fer l'aprovació definitiva.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor conseller; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. I bona tarda a tots i totes. Ho deia aquest matí el president a la sessió de control, que avui hi havia dues lleis: la Llei del SOC i la Llei de la formació professional, que eren dues lleis fonamentals per al nostre país, i ho compartim, i així ho hem dit també des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

Segurament té molt a veure amb el fet que Convergència i Unió i Iniciativa i Esquerra Unida no defenssem, no projectem, no dissenyem el mateix model de país, quan sembla que serem els únics grups que presentem esmena a la totalitat tant a la Llei del SOC com a la Llei de la formació professional. Perquè entenem que avui la coherència, l'ordenació i la definició de les estratègies de la formació professional ha de ser un element prioritari del nostre país. I amb això, senyora consellera, estarem d'acord.

La formació professional ha de ser un motor en la millora del mercat laboral; també si va acompanyada d'un canvi de model productiu a Catalunya, un canvi que encara no hem vist, un canvi que el seu Govern encara no ha situat sobre la taula, però que també –i d'això no ens n'hem d'oblidar mai– la Llei de la formació professional ha de ser el motor de la realització personal dels ciutadans i de les ciutadanes, perquè, si no, una llei de la formació no tindria cap sentit. Per tant, una llei de la formació professional exitosa és aquella que té la capacitat de combinar aquests dos aspectes: realització personal i millora de la qualitat del mercat laboral. I aquesta llei, la que vostès ens presenten, junt amb les polítiques d'ocupació i formació d'aquest Govern, entenem que no va en aquesta direcció.

El projecte de llei que avui vostès presenten té en compte en el preàmbul de la llei la recomanació del Parlament Europeu i del Consell de la Unió Europea del 18 de setembre del 2006, però en el redactat de la llei, en l'articulat de la llei no la trobem. Aquesta recomanació europea parla de les competències clau per a l'aprenentatge en formació permanent, aconsella als estats membres desenvolupar l'oferta de les competències clau per a tothom –per a tothom–, en el context de les estratègies d'aprenentatge permanent i utilitzant

com a instrument de referència la mateixa redacció de les competències clau per a l'aprenentatge permanent. I, en canvi, el Govern el que fa amb aquest projecte de llei és parcel·lar la formació i abordar-la només des del punt de vista de la formació professional. És a dir, s'està enfocant la formació des de la vessant professional quan necessitem parlar i establir estratègies de formació al llarg de la vida –de formació al llarg de la vida.

Les persones tenen dret a una formació independentment de la seva dedicació professional; tothom té dret a una formació independentment de la seva formació professional. Per tant, estem davant d'una oportunitat perduda, perquè no abordem el debat en la seva globalitat, que és el debat de la formació al llarg de la vida, sinó que ho estem trossejant.

Per què diem això? Doncs, mirin, perquè la nostra és una societat en continu canvi. Segurament les estratègies exclusives de formació professional avui no seran vàlides d'aquí a quinze anys, o d'aquí a deu anys, o, «si m'apura», tal com està canviant el món, d'aquí a cinc anys. I el que necessitem no són lleis que ens encotillin, sinó que l'aprenentatge al llarg de la vida requereix un sistema integrat que tingui en compte la formació professional, la formació ocupacional, l'experiència laboral i la formació informal acordada amb l'ensenyament universitari. I això ho trobem a faltar en aquest projecte de llei.

Vull parlar també de les formes en la discussió d'aquest projecte de llei. Al setembre del 2014 el Govern va aprovar el projecte. És cert, hi ha hagut un procés previ de diàleg social entre les dues conselleries competents i les organitzacions sindicals i empresarials. D'aquest procés de diàleg social es van establir un seguit de conclusions, una proposta que ni l'avantprojecte presentat a consulta pública ni el projecte aprovat pel Govern recullen. És a dir, el Govern va introduir un seguit d'aspectes, no sabem a proposta de qui, que desvirtuen en gran part el consens previ que es va generar en aquest diàleg social. En aquest sentit, és cert que hem passat d'un govern que dialoga, però que no aplica les conclusions d'aquest diàleg, i d'això, senyora consellera, se'n diu «gesticular». I el que no podem fer en una llei tan important i tan fonamental com és la Llei de la formació professional són gesticulacions.

En definitiva, aquesta llei entenem que és una oportunitat perduda per fer les coses ben fetes, com ho és també l'encara incomplet desplegament de la LEC, que permet una llei de formació d'adults que tampoc no s'ha fet encara –que tampoc encara no s'ha fet. Per tant, el que hauríem d'haver intentat, consellera, és integrar la Llei de la formació professional amb una llei de la formació d'adults, amb una llei de la formació al llarg de la vida, que és el que s'està fent en els països del nostre entorn.

Han d'entendre, també li ho dic, que l'esmena a la totalitat que presentem des d'Iniciativa i Esquerra Unida no vol dir que no vulguem fer una llei de la formació professional, tot al contrari, sinó que el que volem és una llei que resolgui els autèntics problemes que avui té la formació professional a Catalunya, i aquesta, al

nostre entendre, no ho fa. És una llei que es queda a mig camí, no avancem el camí sencer, o perquè no en saben, que jo crec que no, o perquè no volen i, per tant, té molt a veure, doncs, amb el posicionament ideològic de Convergència i Unió.

Dit això, entenem des d'Iniciativa i Esquerra Unida que s'hauria d'haver intentat resoldre en una llei de la formació professional a Catalunya tres aspectes bàsics que entenem que no es resol en aquest projecte: la governança –ara els ho explicaré–, la integració dels subsistemes i la potenciació del sistema dual. D'aquests tres eixos fonamentals que s'haurien d'haver treballat, aquest projecte de llei només aborda, i sense un tancament adequat, el sistema de governança. Els vull reconèixer que hi ha un avançament important pel que fa al sistema de governança; és positiu i és un pas més enllà la creació de l'institut de la formació i qualificació professional de Catalunya amb autonomia i amb recursos suficients. Ara bé, tampoc se'n escapa, consellera, que la direcció d'aquest institut continua supeditada a les decisions de les dues conselleries, cosa que inhabilita la seva capacitat de prendre decisions de forma independent, que és el que necessitem, a la vegada que eternitza aquesta bicefàlia de la formació professional quan un dels objectius de la llei hauria de ser precisament superar aquesta bicefàlia que tenim en aquest sistema.

Per superar-la el que ens cal és una governança autònoma i participada, amb tots els agents implicats, amb tots: sindicats, patronals, administració laboral i també administració educativa.

Pel que fa a la integració dels sistemes, aquest hauria de ser un element clau de la llei. Les històriques diferències entre els departaments s'han de superar per la integració dels dos subsistemes: el de la formació professional reglada i el de la formació ocupacional i contínua, lligant-la també amb el sistema d'acreditació de competències professionals per poder abordar el debat de la formació al llarg de la vida, que jo crec, consellera, que és el debat que queda pendent encara, tot i l'aprovació d'aquesta llei, en aquest país.

Els posaré un exemple. Aquest matí mateix parlàvem de la Llei del SOC, de la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya. Allà ha quedat palès, en la intervenció de la companya Laura Massana, que el Projecte de llei del SOC i aquest que discutim ara es plantegen d'alguna manera la integració dels sistemes, però d'esquena l'un a l'altre, i el que hauria de ser és amb vincles, amb coordinació i amb necessitat de retroalimentar-se, que és el que necessita un projecte d'aquest tipus.

Què és el que hauríem fet des d'Iniciativa i Esquerra Unida? Bé, jo el primer que li demano, consellera, és que retiri vostè el projecte de llei, l'acordi i tingui consens social amb tots els agents implicats i també amb tots els grups parlamentaris, perquè jo entenc que hi ha possibilitat d'aquest acord, perquè, ho reitero, és una llei important i fonamental per al nostre país. Però hem de construir una llei que sigui útil i que, sobretot, consellera, tothom se la senti com a seva. I la nostra esmena a la totalitat, consellera, precisament va d'això. Va de construir una llei que sigui útil i que tothom se la senti seva.

Què és el que hauríem fet des d'Iniciativa i Esquerra Unida? Miri, definir un model que doni perspectives de futur per situar aquests aprenentatges en el marc que necessita la societat. Ha de ser, ho reitero, una llei útil per a les persones, en el sentit del dret a la formació al llarg de la vida, i també útil per a una societat, la nostra, que està corcada per un inexistent model productiu i per unes relacions laborals greument afectades per la nefasta reforma laboral. I això tampoc no ho podem oblidar.

No defineix, el projecte de llei, en profunditat les modalitats de pràctiques i aprenentatge als centres de treball. Aquesta formació dual ha de ser sempre sota la garantia d'un contracte laboral, perquè substituir un contracte per un altre element, com pot ser una beca d'alternança entre centre de treball i centre d'estudis no és un sistema de formació dual, sinó que és una altra cosa. És una altra cosa i ens porta a una societat cada vegada més precaritzada, sobretot en el món juvenil.

No blinda el nostre model de formació respecte de la LOMCE. Aquesta també és una crítica que li volíem fer. Els retrocessos d'algunes de les mesures de la llei Wert no tenen cap referència paliativa en aquesta llei, i això suposa, d'alguna manera, donar passos enrere. Calia avançar novetats cap a un model que ens permeti abordar estratègicament la formació al llarg de la vida. És cert que aquesta llei reforma alguns aspectes que signifiquen millores, però mantenim el mateix model de formació professional i, per tant, pot acabar derivant en els mateixos problemes que avui tenim.

Hi ha manca de la coresponsabilitat del món local. Aquest és un mal etern del Govern de Convergència i Unió. Novament aquest Govern maltracta i menysprea el món local, els nostres ajuntaments, quan hauria de ser una gran potencialitat, quan els ajuntaments en la formació professional també haurien de tenir una molt gran potencialitat. Perquè, clar, vostès el que fan és no reconèixer l'existència dels consells de formació professional que existeixen en algunes ciutats, aquelles ciutats que han fet els deures i que estan en aquest camí, la taula del consell ni les plataformes territorials que treballen per a la planificació de la formació professional.

Hi ha un altre element que també trobem a faltar, que és la democràcia en els òrgans de govern de la formació professional, perquè, clar, la distribució de vots de la comissió rectora ja reproduceix l'actual sistema. La majoria del 60 per cent de l'Administració de la Generalitat no inclou representants de les administracions locals i els dona la majoria absoluta sempre. Per tant, hauríem de començar a treballar, també, des del diàleg, des del consens i des de les ganes de construir en positiu.

Hi ha altres elements. No tinc gaire temps. Hauríem d'intentar reduir la taxa d'abandonament prematur dels joves estudiants, dissenyar un model de formació professional dual, que incideixi en aquesta reducció, en la reducció també de l'atur juvenil, i que millori els perfils professionals dels nostres joves, que afavoreixi

una cultura de la formació, de l'educació, i també de la qualificació permanent.

En definitiva, consellera, segurament hauríem d'haver estudiat, per exemple, el model del País Basc. Amb moltes mancances –amb moltes mancances–, però és un punt de partida que al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida no ens desagrada. Allà s'ha aprovat una llei de la formació al llarg de la vida, per a totes les etapes de la vida, on la integració de la formació professional, la formació ocupacional i la formació contínua..., estan relligades amb l'objectiu de garantir l'impuls del mercat laboral, però també com a garantia de realització personal, fonamental en qualsevol llei educativa. Al País Basc s'aborda el conjunt de l'educació i la formació per a majors de setze anys i s'estableix una xarxa de connexió entre la qualificació i l'educació de les persones, tenint en compte el seu context social i professional, de què no ens podem aïllar. Vostès es queden gairebé al mateix punt de sortida que amb la llei orgànica de les qualificacions i la formació professional.

Li ho torno a dir: la nostra esmena a la totalitat és una esmena en positiu –és una esmena en positiu. Segur que ens entendrem –segur que ens entendrem– amb la senyora Barrufet i amb els ponents de la ponència de la llei. Farem tot el possible per millorar aquesta llei, perquè entenem que té punts que es poden millorar. I, com vostè ens deia, ens hi sentim obligats; com a grup parlamentari en aquesta ponència, ens sentirem obligats a poder modificar en positiu aquesta llei, igual que li demano que vostè també se senti obligada a reconèixer les propostes positives que fem des de la resta de grups de l'oposició.

Per tant, aquesta esmena a la totalitat és a favor de la formació professional i del diàleg social. No volem que aquesta llei sigui una oportunitat perduda; no ens podem limitar, encara que sigui un petit avanç, a determinades etapes de la formació professional, sinó que hem de ser capaços de relligar, vincular i establir estratègies compartides en el conjunt dels aprenentatges que una persona pot rebre per afrontar totes les seves transicions formatives i també transicions laborals, més encara en un món i en una societat tan canviants i amb tan poca estabilitat laboral com són els nostres. Per això els demano el suport a l'esmena a la totalitat que presentem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, i treballar per garantir una llei de formació al llarg de la vida, que sigui útil i que sigui entesa per tothom.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyors directors generals, senyora Ana del Frago, responsable d'educació del PSC, senyores i senyors diputats, directors i treballadors del món de l'ensenyament i de l'FP en particular... Consellera, farem un acte de fe.

Li ho he dit a l'entrar a la sessió, perquè, si es pot explicar alguna intimitat, hem estat negociant fins a última hora, pràcticament dinant, perquè la coincidència de les taules al menjador del Parlament ha fet que estiguéssim una taula al costat de l'altra. I la veritat és que hem estat dubtant fins a l'últim moment perquè, com veuran, malgrat que retirem l'esmena a la totalitat, algú podria pensar que..., potser en acabar la meua intervenció dirien: «Home, si tenien tantes reticències, per què l'han retirat?» Doncs, miri, la retirem, primer, perquè ens fiem de les converses que hem tingut, tant amb vostè com amb els seus responsables del departament –el senyor Casares, que també està aquí; no sempre és així, però avui sí–, i després perquè vostè ha dit una cosa, ara, en la seva intervenció, que jo també m'hi volia referir, de dir: «Si avui prosperessin les esmenes a la totalitat això significaria retornar aquesta llei.» I no la podem retornar.

No la podem retornar, i no pot acabar la legislatura, perquè, consellera, si m'ho permet –i faci una referència de política general–, si la legislatura s'acaba, aquesta llei desapareix també, no? I tornariem a estar com fa dos anys, el 2012, en què van decaure totes les iniciatives, no només les iniciatives del Govern, sinó també molts altres projectes que estaven iniciant-se en el nostre país, iniciatives privades, inversions, etcètera, que queden paralitzades. Per tant, hauríem de fer el possible entre tots que aquesta legislatura no acabés i tornéssim a votar i després de només dos anys tornés a quedar truncada aquesta legislatura. El país necessita estabilitat institucional, estabilitat i seguretat jurídica –seguretat jurídica– per a tots aquells agents econòmics que tenen en aquests moments intenció de tirar endavant algun projecte empresarial.

Ens trobem, efectivament, davant d'una gran llei. Avui aquí ho ha remarcat el mateix president de la Generalitat. I en el debat de política general, el nostre primer secretari i president del grup parlamentari, Miquel Iceta, també s'hi va referir. Consellera, deu recordar que va dir que estàvem disposats a parlar-ne. I per això tanta insistència durant els darrers dies, a reunir-nos, a donar-li toms al text, a mirar quines esmenes podríem incorporar o, si més no, vostè podia comprometre avui, com ha fet, en bona mesura, en el seu discurs. Perquè volem bastir –i li cal al nostre país– un model que doni resposta al repte de formar les persones al llarg de la vida. No només els joves –no només els joves. Perquè abans la companya Eva Granados, mentre estava fent el discurs, em deia: «Digues que no són només els joves.» Doncs, ho dic, no?

És la formació inicial ocupacional i continuada al llarg de la vida, en uns moments de la història en què tot canvia tant, el sistema productiu, les capacitats que s'han d'adequar en cada moment a les necessitats..., gairebé em fa mal al cor dir-ho, des de la perspectiva d'un professional de l'ensenyament: adaptar-se a les necessitats de l'economia, no? No. Doncs, sí, però també a les necessitats de desenvolupament personal de cadascun dels homes i dones del nostre país. I fins i tot, també... Ho dic perquè encara estic impressionat; fa quinze dies que vaig fer una visita amb altres companys a institucions de segona oportunitat, en concret

al municipi de Cornellà, a les fundacions El lllindar i La carena. També aquesta llei haurà de contemplar –ja ho contempla, procurem que ara ho faci millor– aquesta segona oportunitat per a aquells, en aquest cas sí, joves, o no tan joves, que han fracassat en el sistema educatiu, i que els hem d'oferir, de forma permanent, aquesta segona oportunitat.

I de rebot, aquesta llei també haurà de procurar contribuir a la modernització del nostre sistema productiu i, per tant, també a l'augment de la competitivitat de les nostres empreses. En la mesura que hi ha major capacitat dels seus treballadors i treballadores, també contribuïm a la modernització del nostre sistema productiu i a la competitivitat de les nostres empreses.

Què és allò que no ens acaba d'agradar? –en aquests nou minuts trenta-vuit segons que em queden. Doncs, no ens acaba d'agradar –i voldríem, i ho procurarem a través de les nostres esmenes– la presència del món local. Mirin, nosaltres considerem que des dels ajuntaments no n'hi ha prou a fer una tasca d'orientació i informació. Els ajuntaments, consellera, senyores i senyors diputats, des del mateix moment que planifiquen com ha de ser el seu municipi, des del mateix moment que fan, elaboren un pla director urbanístic, per exemple, que assenyalen quins seran els assentaments urbans i quins seran aquells terrenys o aquelles zones del municipi que hauran de destinar a iniciatives empresadores, al sistema productiu, al teixit productiu, estan assenyalant ja el camí, després d'anàlisis profundes, de quines seran també les necessitats educatives per adaptar-se a aquelles empreses que previsiblement puguin instal·lar-se.

O quan elaboren, més enllà dels plans directores urbanístics, doncs, altres plans estratègics, per exemple, cada cop més. O bé els ajuntaments en solitari, perquè tenen suficient entitat, o agrupacions d'ajuntaments elaboren plans estratègics que han d'orientar el que ha de ser el seu creixement econòmic. També, des d'aquell mateix moment, els ajuntaments estan assenyalant necessitats formatives i educatives. I estan fent esforços perquè hi hagi un determinat sector de la producció del país que pugui instal·lar-se en el seu municipi. Per això és tan important la presència del món local també, encaixat en el que és el sistema educatiu. I per això creiem que és absolutament imprescindible la seva presència, perquè no facin només aquesta tasca d'informació i d'orientació, sinó també com a impulsors i generadors d'activitat econòmica que també són.

Què és el que voldríem que també quedés més garantit? El paper del sistema públic. Miri, per nosaltres, com a organització d'esquerres, el paper públic de l'educació és absolutament fonamental per garantir la igualtat d'oportunitats. Igualtat d'oportunitats que està en l'origen de les diferències socials. Si hi ha igualtat d'oportunitats en l'ensenyament i de veritat hi pot accedir tothom en igualtat de condicions, i troben un sistema educatiu de qualitat al qual pot accedir tothom, també les injustícies després seran menors, i voldríem que algun dia desapareguessin. Per tant, és també la garantia que els ciutadans podran ser més lliures. Per això és tan important que hi hagi una cura especial en cada una de les lleis, però sobretot en les lleis educatives,

que es garanteixi un paper suficient del sistema públic que assegurí tant l'oferta, tant la quantitat d'oferta que es presta, com la qualitat dels serveis que es presten.

Què és el que també voldríem que es millorés? Doncs, garantir la presència dels agents econòmics i socials en el consell de formació. Voldríem també que es garantís un pla nacional d'acreditació. N'hem parlat amb la consellera, amb els seus assessors. Hem arribat a parlar de diverses fórmules perquè això es pogués contemplar de forma suficient, com voldríem nosaltres, que permeti a les persones amb mancances de qualificació poder accedir a un itinerari personalitzat de formació per acreditar la seva experiència professional i qualificar-se per millorar la seva ocupabilitat. Creiem que hi ha d'haver per a aquesta comesa recursos estables per solucionar el problema de milers i milers de persones que tenim al nostre país; segurament prop de 400.000, si no em falla la memòria, persones que tenen moltes dificultats per accedir al món laboral per falta de qualificació professional.

Voldríem, i voldrem, a través de les nostres esmenes, que hi hagi una millor definició de la governança, i, per tant, evitar el que és aquesta situació actual de dualitat, el que el company Mena, d'Iniciativa per Catalunya, anomenava «bicefàlia». Creiem que ara és l'hora, consellera, de resoldre aquesta qüestió per a una millor gestió del sistema de la qualificació professional, perquè no hi hagi aquesta bicefàlia, que, a més a més, hem comprovat sempre que segons els governs, i no necessàriament governs de diferent signe, sinó que de vegades governs del mateix signe, en la mesura en què hi ha diferents consellers, o que el consell executiu es distribueix d'una manera o d'una altra, és molt complicat després resoldre una governança unificada del que són els serveis de qualificació professional.

Voldríem també que l'ordenació del sistema de qualificacions fos més precisa; que hi hagués també una millor definició del que han de ser els cicles formatius de grau superior; els requisits que hauran d'acreditar els formadors; el registre d'acreditacions i les unitats de competències, o, per exemple, l'alternança, la mobilitat i l'intercanvi en relació amb la formació dual.

En definitiva, senyores i senyors diputats, senyora consellera, en un moment de greu crisi econòmica, aquesta llei que –no em cansaré de repetir-ho– és fonamental per al que és l'arquitectura del sistema educatiu del nostre país..., tirés endavant com més aviat millor, que pogués ser amb el màxim consens. Nosaltres avui en donem una mostra; estem convençuts que la resta de grups parlamentaris també faran el mateix esforç a través de les reunions i de les esmenes que tinguem en ponència en comissió perquè quan torni aquesta llei aquí, en aquest plenari, assoleixi el màxim consens possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, avui tenim sobre la taula el Projecte de Llei de formació i qualificacions professionals, una llei que ens ha de permetre avançar, fer passos endavant per potenciar la formació professional com una eina imprescindible de motor econòmic.

La formació professional és la formació que facilita les competències i les qualificacions necessàries per a l'accés i la progressió en el món laboral. I és bo començar la intervenció destacant, com també ha fet la consellera, que en els últims deu anys s'ha doblat el nombre d'alumnes que han cursat aquest tipus d'estudis, i han passat de 60.000 a 120.000.

Nosaltres –deixin-m'ho dir d'entrada– votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades, en aquest cas l'esmena que encara queda viva ara mateix, perquè entenem que una llei que integri la formació professional inicial i l'ocupacional és necessària i a més donarà eficàcia i eficiència al sistema. Ara bé, cal que aquesta integració sigui real, i en aquest sentit creiem que el text actual no conté prou elements que suposin *de facto* aquesta integració. Malgrat tota la feina que s'ha fet, no sempre és senzilla pel gran nombre d'agents implicats, feina que reconeixem que s'ha fet des del departament.

Per aquest motiu entenem que el tràmit parlamentari serà clau per millorar aquest projecte de llei que tenim avui sobre la taula. El text, aquest text, consolida allò que els centres ja podien desenvolupar a través del programa FP.cat, i entenem que està bé que així sigui, sobretot pel que fa referència a la vinculació sectorial amb la territorial, pel que fa referència a la relació entre centre educatiu i empresa. I de la mateixa manera, aquest projecte de llei crea un organisme autònom que haurà de gestionar les polítiques públiques de formació professional integrada, i això, consellera, és enormement positiu. Però entenem que és el moment de ser valents i de fer un pas més enllà.

Des d'Esquerra pensem que una llei d'aquestes característiques té sentit i, per tant, dona un valor afegit si fa possible una integració real dels subsistemes i va més enllà d'una simple coordinació. I com ha de ser aquesta integració? Podria ser una pregunta retòrica. Precisament entenem, consellera, que aquest és el quid de la qüestió.

Des d'Esquerra Republicana entenem que aquesta integració s'ha de basar en cinc punts. En primer lloc, considerem imprescindible que les direccions generals que tenen actualment les competències de formació professional, per part d'Ensenyament i per part de treball, les transfereixin en la seva totalitat a l'institut de formació i qualificacions professionals. D'aquesta manera, doncs, la Llei de formació i qualificacions hauria de regular l'activitat de tots els centres que imparteixen la formació professional, i no només d'aquells centres que fan o faran en un futur formació professional integrada. Un bon exemple d'això el podem veure en les competències de la comissió rectora, que entenem que podria ser molt més positiu que també tingués, entre les seves competències, com deia, el

fet d'establir els criteris generals del desenvolupament de tots els centres de formació professional. Entenem des d'Esquerra Republicana que hem de ser capaços d'avançar en aquesta línia, malgrat que sabem que estem davant d'un fet força complex. L'institut de formació i qualificacions professionals, hi insistim, ha de gestionar tota la formació professional del país sota el paraigua d'un sol organisme com a responsable.

En segon lloc, entenem que, juntament amb aquesta delegació de competències, l'institut de formació i qualificacions professionals ha de disposar també del finançament del qual disposen les direccions generals que treballen ara mateix amb la formació i per la formació professional. El text actual fa un plantejament molt general al respecte, al nostre entendre massa interpretable. I entenem que no podem deixar-lo aquí, perquè no podem deixar a la voluntat política del Govern de torn que es doti econòmicament o no l'institut de formació i qualificacions professionals per desenvolupar les seves funcions.

En tercer lloc, en relació, deia, amb com creiem que ha de ser aquesta integració de la formació professional, considerem que una integració efectiva de la formació passa forçosament per una planificació i una programació conjunes de l'oferta formativa i de tots els serveis complementaris com la informació, l'orientació i l'acreditació de competències. El text actual, si bé ho contempla en bona part, no ho contempla en la seva totalitat, i, per tant, entenem que caldria ajustar-ho. Per exemple, pel que fa referència, senyora, concretament a l'establiment de criteris conjunts de planificació a nivell específic, que és, doncs, el que ens sembla que faltava per concretar.

El quart element que des d'Esquerra Republicana considerem clau sobre la integració de la formació professional és la gestió conjunta de tots els recursos, i amb gestió conjunta volem dir la gestió conjunta de recursos humans –per tant, professorat–, dels recursos materials –per tant, equipament i infraestructures– i de recursos funcionals –per tant, bàsicament la regulació de la normativa de funcionament. I és en aquest marc, en el marc de la gestió conjunta de recursos, on hauríem de garantir l'establiment dels requisits perquè el professorat imparteixi tota l'oferta dins del seu horari, sense la necessitat de demanar la compatibilitat, perquè entenem precisament que amb la integració la compatibilitat ja perd el seu sentit. O, per exemple, també, en aquest marc de la gestió conjunta de recursos, entenem que els centres de formació de la xarxa del sistema s'haurien d'acreditar i autoritzar de manera comuna, i no d'acord amb les competències ni les normatives de cadascun dels seus departaments.

I per últim, en cinquè punt, considerem que és clau per a la integració de la formació professional..., un punt clau passa per la definició d'un mateix referent de les titulacions i de les certificacions amb els itineraris formatius o d'acreditació de competències que corresponguin, que precisament és un dels punts que queden més ben recollits i resolts en l'actual llei.

Tot això entenem, per tal de desenvolupar-ho, que cal tendir a la creació de centres integrats i centres especí-

fics de formació professional allà on sigui possible. Sabem que no a tot arreu és possible, però entenem que és una pràctica que és beneficiosa, el fet de deslligar les dinàmiques de l'ESO i les dinàmiques del batxillerat de les dinàmiques de la formació professional. I també entenem que pot ser beneficiós, el fet d'incloure la creació d'una inspecció específica també de la formació professional.

I ja per acabar, com ja ha avançat el diputat Oriol Amorós en la seva intervenció d'aquest matí respecte al Projecte de llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya, creiem que és imprescindible que durant aquest tràmit parlamentari s'aprofundeixi en el debat conjunt, en el treball conjunt de les dues lleis, i que, per tant, treballem, valgui una mica la redundància, en la integració d'aquests dos projectes, que entenem que hauria estat prudent i necessari segurament treballar-los ja d'inici conjuntament.

Per tant, des d'Esquerra valorem aquest projecte de llei com un primer pas, com un primer pas necessari que ens ha d'ajudar a posar fil a l'agulla per bastir un sistema de formació professional, un sistema de formació professional útil, que potenciï aquests estudis, com deia a l'inici de la meua intervenció, com una eina imprescindible de motor econòmic per al nostre país. I en aquest sentit, des d'Esquerra Republicana treballarem per fer-ho possible.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Presidenta, senyors diputats... Senyora consellera, m'agradaria també que hi hagués estat present la part implicada, també molt important en això, que és el conseller d'Empresa i Ocupació.

La consellera ens ha presentat aquesta llei, i la veritat és que o nosaltres vivim en un altre món, o possiblement vostè no diu la veritat de tot. Això ho dic perquè vostè ha pintat això d'una manera meravellosa. Ha pintat que la formació professional ha anat correctíssima, va tot bé, no hi ha cap problema de cap classe. Per què fem aquesta llei? Per què aportem aquesta llei? Quin és el motiu d'aquesta llei? Per tant, si totes les excel·lències de què vostè ha estat parlant són certes, què fem aquí?

Miri, jo li diré una cosa: no deu ser tan bona quan a les compareixences que hi ha hagut a la comissió de seguiment de polítiques de la lluita contra l'atur la majoria dels compareixents han dit que no hi havia una correlació entre el que era la formació professional i el que era..., en el que era la demanda, al que era l'oferta. I això ho han dit moltíssimes de les compareixences que hi ha hagut en aquesta comissió de seguiment de la lluita contra l'atur. I ho han dit també sindicats. I han dit que hi ha un divorci molt important entre el que és l'aula i el que és l'empresa. Ho han dit ells.

Però si això no fos suficient, jo donaria simplement unes dades, simples dades. Miri, de la població activa –de la població activa– dintre del que és l'univers del que és la formació o l'educació, el que és fins a secundària bàsica hi ha un 45,6 per cent –de la població activa–; de batxillerat, formació professional grau mitjà, que és del que estem parlant més o menys ara, un 22,1 per cent, i si parlem d'universitaris o formació professional de grau superior, estem parlant d'un 32,3 per cent. Si aquestes dades les passem a la taxa d'atur, la taxa d'atur fins a secundària bàsica és un 34 per cent; batxillerat, formació professional grau mitjà, que és del que estem parlant, un 62 per cent; si parlem d'universitats i formació professional grau superior, parlem d'un 14 per cent. És a dir, Catalunya té un 22,1 per cent de la seua població activa, quan països d'èxit com Alemanya, un 58,2 per cent, i França amb un 41,7 per cent. Si això és dir que la formació professional és un èxit, la veritat és que a mi me costa de creure.

Però no és això. Mirant l'estudi del Consell General de Cambres de Comerç de Catalunya, ells ens vénen a dir, referent al que són les titulacions mitjanes, la formació professional, que hi ha una manca d'ofertes laborals adequades a la formació rebuda. Vull dir, la formació que es dona als alumnes no correspon realment al que és la demanda. I segon, que la manca d'experiència, un cop més, no existeix a l'hora de poder contractar, i és un tema de summa importància.

Per tant, moltes més dades es podrien donar referents al que estem parlant, i és, en alguna mesura, diferir del que aquí s'ha anat contant o s'ha anat dient. Però passaré al que és la nova Llei de formació i qualificació professionals de Catalunya, que nosaltres, des del nostre grup parlamentari, considerem que és necessària, que és vital i que és importantíssima dintre del que és la inserció al món laboral.

Tan important que nosaltres un dels primers punts... I ja li vaig dient el camí que seguirem en el tema d'esmenes; no hem volgut presentar cap esmena a la totalitat, i molt menys després per retirar-la, evidentment. Ara nos ha quedat molt clar el perquè. Perquè com hi ha converses, doncs, bé, vull dir, es deu haver conversat amb una força política en concret, i els altres ens devem haver quedat, com sempre, esperant el nostre torn d'aquesta gran generositat que vostès tenen per poder arribar a acords amb tots els grups parlamentaris, quan això és una llei tan important que és totalment transversal.

Doncs, bé, nosaltres..., i les nostres esmenes aniran molt marcades en el que és i definir la governabilitat única. Nosaltres no volem una formació professional dispersa, no volem una formació professional que depengui de tres departaments: d'educació, d'Empresa i Ocupació, però també d'universitats, també d'Economia i el Coneixement. I també una gran incidència al que abans s'estava parlant, que és el tema del territori, que és el tema també de l'Administració local.

Nosaltres volem –i també les nostres esmenes aniran en aquest sentit– una formació professional integrada. Volem una formació integrada, en què tant els alumnes que vénen de primària o vénen del seguiment d'edu-

cació com aquells que es troben a l'atur puguin trobar en una formació professional integrada un camí amb el qual poder treballar i un camí amb el qual poder anar endavant. Tot això també molt lligat al que han de ser –per nosaltres important, important– els convenis amb empreses per poder tindre aquesta pràctica.

Nosaltres..., un altre conjunt d'esmenes és el model d'orientació: no s'ha de basar concretament en el que és la inserció laboral. No es basa solament en el fet que la formació professional tingui un final, que és: una vegada que han entrat al món del treball s'ha acabat. Nosaltres demanem i farem que aquesta llei tingui un recorregut llarg amb el qual no solament sigui..., i abans ho estava dient al Projecte de Llei d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya: que aquesta llei també estigui en aquest camí en què la formació professional sigui permanent i constant durant tota la vida laboral de la persona activa que estigui fent una feina.

També som molt partidaris del que és la formació dual. És important, importantíssim, i ho torno a dir, perquè la veritat és que quan veus el món final, que és el món final del treball, que és els que vivim o els que estem i vivim d'alguna manera el dia a dia, que és el tema d'empresa i ocupació, ens adonem que al final la formació professional, en si què és? És buscar aquest lloc de treball. Però els empresaris o les associacions empresarials es queixen d'aquesta falta d'experiència laboral, que pot ser aquesta formació dual que comporti allò.

S'ha de buscar també un sistema únic quant a les acreditacions, quant a les taxes i quant a les convalidacions de les titulacions en tots els seus camps. Tot això ha de comptar amb un sistema d'avaluació de qualitat. És a dir, els resultats són els que nosaltres esperem?, els resultats són els que ens han marcat?, els resultats estan ben orientats?

Miri, senyora consellera, hi ha una cosa que m'ha agradat, de veritat. Vostè ha dit: «No és una llei, un projecte de llei apegalós, de molts articles; és una llei de pocs articles. Això vol dir que és flexible, que la podem anar canviant durant el temps segons les necessitats que el mercat tingui.» I això és convenient. És convenient de dir: «Escoltin, el que avui podem veure com una orientació, demà pot ser una cosa diferent.» Per tant, és important que a vegades aquest excés de fer projectes de llei o lleis completament molt embotides comporta que no et deixa pas, no et deixa lloc per poder passar i per poder fer unes altres coses.

Que sàpiga, senyora consellera, el conseller d'Empresa i Ocupació que nosaltres estem per la feina. Compti amb nosaltres; no compti amb un xec en blanc, però compti que la nostra voluntat és treballar. Perquè nosaltres creiem que de les realitats de Catalunya la més important de totes és la creació de llocs de treball, i la formació professional és un dels instruments més bàsics.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyora consellera.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, señoras y señores diputados, personas pertenecientes al mundo de la enseñanza que han venido hoy a vernos interesados en la formación profesional... Estamos hoy en un proyecto de ley del Gobierno, una reforma de la formación profesional que se ha hecho esperar. Una reforma que el propio partido en el Gobierno, Convergència i Unió, llevaba solicitando tiempo y decía que había que hacer cuando no gobernaban. Ahora nos la trae este Gobierno, que ha estado distraído en muchas otras cosas durante esta legislatura, que ha legislado bien poco. Han tardado, pero al final nos han traído algo que es útil.

Y, señora *consellera*, usted ha tenido una intervención muy grata para nosotros, nos ha parecido conciliadora. Esperábamos una intervención con poca..., que no tendiese excesivamente la mano, pero ha sido todo lo contrario; hemos encontrado que usted se muestra partidaria de que esta ley la revisemos entre todos. Ha hablado usted del consenso. Ciudadanos no ha presentado, como saben..., a pesar de que su vicepresidenta esta mañana pensaba que estábamos presentando una enmienda a la totalidad, no la hemos presentado. Y teníamos previsto votar en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas porque nosotros no hemos tardado en apreciar, como el señor Sabaté, la necesidad de esta ley, sino que nosotros ya desde el principio pensábamos que esta ley era conveniente que se aprobase. Por lo tanto, nosotros no presentamos una enmienda a la totalidad y votaremos en contra de las que se presenten.

El texto..., nosotros creemos que es importante, esta norma, porque está entroncada con el principal de los problemas de los catalanes. El principal según las encuestas y el principal para la vida, que es el trabajo, el paro.

El paro es una de las cuestiones que se solucionan, precisamente, con diversas medidas, pero una de ellas, quizá la más importante, es la formación profesional –la formación profesional–, que afectará en dos vertientes principalmente: una, en el gran paro que existe entre los jóvenes de dieciséis a veinticuatro años, que podrá paliarse con una adecuada formación profesional –este paro que supera el 50 por ciento en Cataluña y en el resto de España–, y también en una adecuada formación para los trabajadores, que sean capaces de reincorporarse en el trabajo gracias a una adecuada formación continuada. En este sentido, nos parece adecuado lo que prevé la ley de refundir ambos cauces de la formación profesional: por un lado, la que tradicionalmente ha estado en el mundo de la enseñanza, y por otro lado, la que tradicionalmente ha estado más en el ámbito del empleo, del Servei d'Ocupació.

El problema de la formación profesional en España ha estado frecuentemente en el bajo nivel de aceptación que tiene. Y esto probablemente es debido a que ha estado infrutilizada y desprestigiada. Tenemos que otorgar entre todos prestigio social a la formación profesional. Eso lo podemos lograr destinando medios. Mientras más de calidad sea la formación profesional, será más evidente que estará más prestigiada, y por

tanto, todos aquellos que hagan uso de ella lo harán con un mayor entendimiento de que están haciendo uso de unos medios que se ponen a su disposición que son de calidad.

El porcentaje de alumnos catalanes que acceden a la universidad en España y en Cataluña es algo superior o comparable al que hay en el resto de Europa. (*Veus de fons.*) Ahora. Pero está más o menos equiparado. En cambio, en formación profesional tenemos un índice bastante por debajo de los países de nuestro entorno.

La formación profesional también es uno de los medios para luchar contra el abandono escolar. Por aquí la cuestión de la formación profesional básica y los PQPI en Cataluña es una de las cuestiones que tenemos que dirimir adecuadamente, porque es uno de los medios para evitar que se produzca abandono escolar en esos momentos de la educación secundaria en los que, si no se dan los itinerarios adecuados a los alumnos, nos encontramos con más fracaso y con más abandono escolar.

Por otro lado, también en materia de formación profesional hay que recordar que no estamos solos en el mundo, que nosotros no vamos a comprar el tener un *model català de formació professional*; sí que compraríamos tener un *model d'èxit*. Pero para ello ha de ser de *èxit*. Estaría muy bien que nuestro modelo de formación profesional fuese tan potente, tan interesante que liderase los modelos de formación profesional, que no mirásemos únicamente en nuestro entorno, que aquello para lo que estemos formando permita a un alumno de Lérida que no tenga que desplazarse, por ejemplo, como ocurre ahora con el Servei d'Ocupació, que se ha hablado esta mañana, que a veces un parado de Lérida tiene la oportunidad de irse a la costa de Tarragona a trabajar, pero un trabajo mucho más cercano a él, en Huesca o en una provincia aragonesa, pues a lo mejor no tiene alcance. Nos gustaría que aquellos que necesitan empleo en Cataluña tuviesen ámbitos más amplios, que facilitasen, nuestros servicios públicos, un ámbito más amplio para poder trabajar en otras partes de España, y también en el extranjero.

Necesitábamos –y esta ley se pone a ello– un sistema de reconocimiento de competencias fuera de la formación profesional, que tenga cierta estabilidad, no como hasta ahora, que para validar las competencias profesionales fuera de la formación profesional existen problemas por falta de una regularidad en las iniciativas estas para la homologación. Apostamos también por la formación profesional dual, por la innovación.

En cuanto a las críticas que se hacen por la bicefalia del sistema, creemos que esto es un poco inevitable, dado que siempre estaremos cabalgando entre empresa y enseñanza. Y lo que debemos procurar con esta ley es que haya una adecuada coordinación, que aquí parece que se quiere hacer descansar sobre el Departament de Presidència, si no lo hemos entendido mal, y que tendremos que explorar en el ámbito de la redacción de la ley.

Por parte de Iniciativa, se ha dicho que avanzábamos en el sistema de *governança*. A nosotros, en cambio, nos ha parecido quizá excesivamente farragoso y que

se creaban organismos nuevos o que había una cierta inflación de organismos en esta ley. Esto tendremos que repararlo. Es mala señal que Iniciativa esté muy satisfecha con el sistema de *governança*, porque quiere decir que se ha estatalizado todo demasiado. Miraremos a ver...

Por parte del señor Sabaté también se ha dicho «confianza en el sistema público». Y es verdad que el sistema público debe garantizar la igualdad de oportunidades, pero se garantiza la igualdad de oportunidades mediante la supervisión, la acreditación, la vigilancia de la calidad, pero no necesariamente cuando lleva el sistema público el peso de las cosas.

A nosotros nos gusta el sistema alemán, que hace descansar en las empresas, en buena parte, la oferta de la enseñanza dual, y que les hace descansar más en las empresas. Quizá este proyecto de ley podría mejorarse en este aspecto.

Por último, nos ha parecido que hay cuestiones de dudosa técnica legislativa, como, por ejemplo, cuando se habla de la comisión rectora del sistema. Que se diga ya cuáles son las organizaciones empresariales y sindicales más representativas en Cataluña y que se mencionen por su nombre en vez de establecer unos parámetros nos parece que cierra en exceso el ámbito de estas organizaciones empresariales, y que esto es mejorable, sobre todo en aras de la transparencia, y teniendo en cuenta que estas cuestiones canalizan muchísimo dinero público que no se debe quedar, digamos, destinado solamente a según qué organizaciones empresariales y sindicatos.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a tothom, als de dalt i als de baix. Començarem, òbviament, posicionant el nostre vot.

Nosaltres ens abstindrem, en coherència amb les enormes ganes que tenim d'entrar a tot drap a parlar de continguts, d'estratègia, de formació laboral, de formació ocupacional, per una qüestió bàsica. I és que, òbviament, hi ha un dèficit històric en aquesta matèria, estem molt endarrerits en aquesta matèria. És una garantia bàsica de defensa i d'autodefensa dels treballadors i les treballadores en un món extremadament competitiu, en una economia extremadament volàtil i global, i en subscripció d'entendre la formació professional i formació ocupacional com un dret social bàsic, una garantia social bàsica dels treballadors i les treballadores, i una subscripció absoluta al lema del PSUC, que era: «Les nostres mans són el nostre capital.» I si en un món d'alt valor afegit ningú procura pel valor afegit dels treballadors i les treballadores, les mans es devaluen i el capital, per tant, que són aquestes mans, també es devalua. I tenim crisis econòmiques com les que tenim, basades en economies que ara hi són, ara no hi són, i de molt baix valor afegit.

És una llei que aborda principalment una reorganització, intenta ajuntar allò que ara estava dispers en diferents departaments en una mateixa estructura organitzativa. Bé, com s'estructuri la formació professional, o sigui, en quina mateixa unitat organitzativa s'estructuri la formació professional, la formació ocupacional i continuada o el sistema d'acreditació de la qualificació professional és una matèria, d'interès relatiu. En tot cas, si és necessari fer-ho, si això resulta en més habilitat i en més unitat d'acció per abordar el problema central, ja em sembla bé.

Però el que volem abordar és el problema. Volem parlar d'estratègia i de contingut; és el que ens interessa enormement. I per això, en coherència amb el que volem abordar en els propers mesos si entra a debat, i entra en període de compareixences i, per tant, d'esmenes, entrar a fons a treballar una idea de formació professional que ha de ser radicalment diferent de la viscuda fins a dia d'avui.

Perquè, quina és la situació actual de la qual parteix el país? Parteix d'una primera situació, que no és només de percepció, sinó que és realitat: que la formació professional, els itineraris de formació professional –i ja no diguem la formació ocupacional– són itineraris o són recorreguts de segona, no? En el recorregut vital dels estudiants i les estudiants, acabar amb formació professional està considerat –i no té el prestigi social que hauria de tenir– un itinerari de segona. No és el mateix acabar la universitat que acabar la formació professional. Això no és així arreu del món, i no és així en molts països d'Europa, on fins i tot està per sobre, la formació professional, que no pas la universitat. A Alemanya, en concret, es diu que qui vol guanyar diners, qui vol viure bé, fa formació professional; qui vol viure en la misèria i estudiar molts anys per guanyar sous molt justos se'n va a fer universitat, investigació i altres carreres derivades dels ensenyaments superiors universitaris.

Aquí, en canvi, és..., bé, triïs el que triïs acabes fatal, o sigui que cap dels dos són camins que gaudeixin del prestigi social que haurien de tenir. Però, en tot cas, la formació professional sí que està mancada d'aquest prestigi social.

Catalunya té una població adulta amb molt baixa qualificació d'un 45 per cent, mentre que a Europa la mitjana és del 27 per cent, i a Europa de l'est, fruit d'un passat centrat, justament, en els treballadors i les treballadores i en la seva formació professional, aquest nivell baixa fins només el 10 per cent de la població adulta amb baixa qualificació.

L'abandonament, que és un altre problema, dels itineraris formatius, és a dir, del cicle vital d'aprenentatge fa que, dels joves entre divuit i vint-i-quatre anys, un 25 per cent no tinguin cap formació postobligatòria i fins i tot no estiguin formant-se enlloc, mentre que a Europa aquesta mitjana és del 15 per cent, força inferior.

Vivim, a més a més, en un estat, en un país, en una economia, diguéssim, en un sistema que dedica molts diners a les prestacions d'atur, però molt, molt pocs diners a la formació, relació que hauríem de procurar in-

vertir en la mesura del possible. A Catalunya, a més a més, el pes de la formació professional respecte als ensenyaments obligatoris és del 16 per cent, mentre que a Europa és del 27 per cent.

Tot això són dades, són estadístiques, bàsicament, que, sumades a l'atur del 20 per cent i a l'atur juvenil del 55 per cent, el que ens fan és posar totes les alarmes i tota l'alerta sobre una reforma necessària, un plantejament necessari i una formulació estratègica de profunditat, de calat i de llarg recorregut per a la formació professional en aquest país, que li doni la volta com un mitjà.

Què voldríem i què no voldríem en la formació professional o en la formació ocupacional, i en general en tot allò que té a veure amb la formació vinculada a la feina. D'entrada, que no pateixi, com en tants altres sectors, un procés d'externalització progressiva i de privatització progressiva. Entre altres coses perquè no volem un sistema fragmentat, incoherent, on per càpsules la gent es pugui anar formant, sense que això tingui un recorregut coherent.

Entenem que al nostre país hi ha una absència, ara mateix, d'estratègia de país, de futur, a mitjà i llarg recorregut, de la planificació d'aquesta formació vinculada a la feina, i que, en canvi, en un moment de crisi, això hauria d'estar absolutament treballat i dirigit cap als nínxols d'ocupació que es puguin crear amb valor afegit en el futur.

No s'hi val, a més a més, a només centrar l'oferta de la formació professional o de la formació ocupacional basada en la demanda realment existent, perquè llavors podem córrer el risc, com es va córrer en el període de la construcció, de bàsicament formar paletes i cambrers. I això ni és estratègic, ni crea valor afegit ni dirigeix l'economia cap als millors nínxols d'ocupació que hauríem d'anar a recercar en una economia, com deia abans, altament competitiva i volàtil.

Entenem, a més a més, que tenim una greu mancança en el concepte de formació continuada, formació al llarg de la vida i de reciclatge permanent dels treballadors i les treballadores en una economia que ja no va per cicles de quaranta o cinquanta anys en els canvis tecnològics i productius, sinó que va per cicles curtíssims que necessiten un reciclatge permanent. Entre altres coses, quan hi ha ERO i quan hi ha expedients de regulació temporals d'ocupació, la formació continuada hauria d'estar al costat dels treballadors i les treballadores per reciclar tota la mà d'obra, actualitzar-la i dotar-la de més coneixements i habilitats.

Necessitem una formació professional que s'avanci, per tant, als canvis productius i als canvis tecnològics. I, per tant, això necessita de forma indispensable que els centres de formació estiguin absolutament actualitzats, no només el professorat actualitzat quant a coneixements, sinó amb la tecnologia d'última generació perquè es puguin formar, justament, en allò que després necessiten les empreses.

Entenem, també, que hi ha d'haver un sistema de control de qualitat d'aquesta formació, equiparable a nivell europeu, internacional, però que ha d'estar, a més

a més, estrictament supervisat, i més si parlem de formació dual, i entrem en el terreny de les pràctiques a les empreses, fortament devaluades en el nostre país, perquè molts hem conegut com la formació a les empreses, moltes vegades, és passar una temporada en una empresa fent feines secundàries. Ha d'estar convenientment tutoritzat, tot aquest recorregut dins de l'empresa. S'ha de tenir molt clar que a l'empresa s'hi va a aprendre, no a fer feines de servir cafès, i han d'estar convenientment remunerades, aquestes pràctiques a les empreses.

En els òrgans de deliberació d'aquest sistema organitzatiu que es pretén crear, hi ha d'haver, a més a més, presència dels ajuntaments, és a dir, de totes les estructures territorials que s'han encarregat, fins ara, de també pensar i reflexionar sobre la formació professional arrelada al territori. Als ajuntaments i a aquestes taules de formació professional hi ha d'haver també presència, òbviament, dels treballadors i les treballadores, més enllà dels dos sindicats majoritaris.

Òbviament, tot plegat funcionarà molt poc, si no hi ha recursos –funcionarà molt poc–; el que sigui que es vulgui fer amb el SOC, hi estiguem o no hi estiguem d'acord, funcionarà molt poc, si no hi ha recursos. I funcionarà molt poc, també, qualsevol reflexió estratègica sobre la formació vinculada a la feina si tampoc hi ha recursos, perquè és bàsic apostar, prioritàriament per allò que assenta les llavors de l'ocupació del futur. I ara mateix ni és prioritari en els pressupostos, ni hi ha pressupostos perquè sigui prioritari.

I desitjaríem, a més a més, que hi hagués... –però això, òbviament, té poc recorregut des del Govern, perquè necessitaria una cultura, més enllà del Govern, que existeix a mitges, només, al nostre país–, que és la coresponsabilitat de les empreses en aquesta formació professional, com succeeix, per exemple, a Alemanya. I sí que hi ha empreses, aquí, que en són coresponsables per interès propi. Però, clar, en una economia que majoritàriament al nostre país és rendista, d'empresaris rendistes, d'empresaris que van apostar massivament per deixar l'economia productiva i posar-se al turisme massiu i a la construcció –i això ha devaluat profundament les apostes productives–, hi ha poc teixit empresarial gros, gruixut, que pugui coresponsabilitzar-se, conjuntament amb el Govern, d'aquesta formació professional en sectors productius i d'alt valor afegit. Existeix, però n'hi ha poc, i hi ha una cultura que no convida, que s'ha de rectificar.

Finalment, només dir que Catalunya no té recursos naturals –no té petroli, no té gas natural–, té escassament un port sense connexions, té un aeroport, platges i Barcelona com a atractius físics per dinamitzar l'economia –físics. El que sí que té és la seva gent, i té grans investigadors. I el que li falta és una gran massa de professionals ben qualificats, amb el valor afegit que donin futur a un creixement econòmic i al progrés social.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, en primer lloc, permetin-me saludar el senyor Joan Aregio, secretari d'Ocupació i Relacions Laborals, i excusar –pensava que no era necessari– el conseller d'Empresa i Ocupació, ja que ha iniciat un viatge, i és per aquest motiu que no està aquí. Saludar també la senyora Maria Jesús Mier, secretària general d'Ensenyament; el senyor Melcior Arcarons, director general de Formació Professional; senyor Joan Mateo, secretari de Polítiques Educatives; senyor Xavier Casares, president del Consell Català de la Formació Professional, integrants de la Junta de Directors de Secundària, de la comissió de formació professional, i altres persones, entitats i representacions que han treballat en l'elaboració d'aquest projecte de llei i que avui ens acompanyen. A tots, molt bona tarda. President... Perdó, no l'havia saludat. (*Rialles.*)

Consellera, en primer lloc, expressar, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'agraïment per la iniciativa del Govern en la presentació del Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya. D'entrada, ja anunciem que votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada. De fet, esperava que, en les seves intervencions, poguéssim trobar motius suficients que m'expliquessin la presentació de l'esmena a la totalitat. Però la veritat és que els motius que presenten crec que es poden anar treballant posteriorment en l'evolució de la llei, i, per tant, no veig motiu de l'esmena a la totalitat.

No li diré, tot i que ho sembla, que presentar una esmena a la totalitat és no voler la llei –vostè ja ho ha aclarit–, però sí que li comentaré, senyor Mena, que..., quan ha dit que s'havia de treballar en la formació dels adults, recordar-li que tenim la Llei de formació d'adults, que, en el seu paràgraf tercer, diu: «La millor manera de promoure i garantir el dret a la igualtat és per mitjà de la formació permanent, entesa com el procés educatiu que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la vida», i que podem comentar, en la tramitació de la llei en què estem ara en qüestió, si hi ha alguna cosa a afegir o si la podem incorporar d'alguna manera.

Pensem que les raons i fonaments de la proposta legislativa, la importància d'aquesta requerien un esforç per part de tots i requerien un acord previ, que després ja aniríem perfilant posteriorment.

Com ha dit la consellera, molta gent s'ha implicat en la formació professional, i és un deute que tots tenim amb la mateixa societat: arribar a aquesta proposició de llei amb el màxim consens possible. En aquest sentit, doncs, celebrem que el Partit dels Socialistes de Catalunya hagi retirat l'esmena a la totalitat.

Estem davant un projecte de llei que posa de manifest la importància dels eixos de l'acció de govern a favor de l'ocupació i la formació per a la millora professional i la lluita contra l'atur; una llei molt esperada, amb els sectors implicats de la formació professional, que té uns antecedents clars en els plans de formació professional. Cal remarcar que és la primera vegada que s'aconsegueix encaminar aquest projecte de llei, tot i que hi ha hagut intents i experiències en aquest sentit.

És un acord de la desena legislatura per a la governabilitat de Catalunya, el fet d'impulsar la Llei de formació professional per avançar en la llei d'integració efectiva dels subsistemes que componen la formació professional –la formació professional inicial, accions d'inserció, reinserció laboral, formació continuada i l'FP per a l'ocupació. Calia, doncs, una llei que vinculés, d'una manera clara i flexible, els dos sistemes actuals de formació professional: el vinculat al sistema educatiu i el vinculat al sistema d'ocupació de Catalunya.

L'enfocament integrat de la llei permetrà organitzar passarelles entre la formació inicial i la formació professional per a l'ocupació, així com compartir un mecanisme de detecció de necessitats formatives i coordinació de les ofertes de formació.

En aquest sentit, aquesta iniciativa legislativa crea un marc que facilita la implantació del model de la formació professional a Catalunya com a element estratègic per a la millora de la qualificació professional de les persones per incrementar la seva ocupabilitat, així com impulsar la competitivitat entre les empreses. Tots tenim clar que la formació és una eina de progrés personal i continu al llarg de la vida i que la formació és clau per a l'ocupabilitat i per al desenvolupament empresarial.

Apareixen noves professions, apareixen noves competències per als treballadors i professionals; per tant, una nova formació professional. L'objectiu és crear el sistema de formació, qualificació, requalificació i orientació professional de Catalunya. I, amb aquesta finalitat, el sistema proposat inclou i vincula els corresponents serveis de l'àmbit educatiu i de l'àmbit de l'ocupació i els orienta cap a les persones i les empreses per tal de la seva millor utilització.

Entre les diverses variables que condicionen el mercat del treball i obren les portes al creixement econòmic, hi ha les que fan referència als recursos humans. En aquest sentit, els reptes a resoldre en el futur immediat estan relacionats amb els requeriments de qualificació professional de les persones, per tal que les capacitin per a resoldre qüestions tan importants com el canvi de model productiu, la implantació d'una economia basada en el coneixement o la internacionalització dels mercats, tant des de la perspectiva de demanda del món empresarial del personal més qualificat, com des de la perspectiva ciutadana de formació al llarg de la vida.

El reclam i la necessitat de desenvolupar una llei que, de forma esglaonada, plantegi i resolgui els principals problemes que existeixen eren evidents. El projecte incorpora mesures procedents del III Pla de la formació professional de Catalunya, de consens amb els agents socials; és un dels objectius de l'acord estratègic signat amb els agents socials, i respon a les exigències derivades de la normativa europea.

El projecte incorpora també mesures inspirades en diverses recomanacions, propostes, experiències d'èxit i bones pràctiques de diferents entitats, organismes i organitzacions, centres de formació, professors i experts de casa nostra i de la Unió Europea. Estableix la clonació del sistema i l'aplicació del conjunt de mesures

que incorpora propostes de governança, de planificació, coordinació de serveis, vinculació de les empreses, qualificació del professorat, que és clau per consolidar l'atractiu i l'eficiència de la formació professional i millorar la perspectiva ocupacional al llarg de la vida de les persones. Impulsa la qualitat, la innovació, l'avaluació del mateix sistema. Estructura els òrgans de govern. Preveu mecanismes de participació i coresponsabilitat dels agents socials i econòmics. Crea l'institut de formació i qualificació professionals de Catalunya com a òrgan coordinador i gestor de les polítiques d'integració.

La nova llei organitza els centres de formació en una xarxa coordinada, crea centres de formació professional integrada, implanta noves formes de qualificació professional, mitjançant l'acreditació de coneixements adquirits per l'experiència laboral o els aprenentatges no formals, per donar així estabilitat a l'acreditació de l'experiència laboral, cosa i fet no menor.

Fomenta la implicació de les empreses en la formació, i dona més impuls a la col·laboració entre empreses i centres de formació. Incrementa les modalitats formatives, que incrementen, alhora, les possibilitats d'inserció, com la formació professional dual, així com les que incrementen les possibilitats d'accés als itineraris de qualificació a les persones, com la teleformació. Tenim una nova eina de futur que ha de permetre millors respostes a la millora de l'ocupabilitat i donar resposta al canvi profund del model productiu.

Aquest projecte de llei, així com el projecte de llei que hem vist al matí, d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya, que es treballaran en paral·lel i interrelacionats..., permetran, les dues lleis, establir, per primera vegada i per primer cop, que els treballadors i treballadores de Catalunya puguin fer efectiu el dret a la formació i qualificació professionals al llarg de la vida.

Ara serà l'hora d'aquest Parlament d'iniciar el treball, en el qual estem convençuts que podem debatre, podrem arribar a consensos, perquè no hem parlat tothom amb la consellera, però sí que, senyors diputats que han intervingut, jo penso que hem parlat pràcticament amb tothom. Per tant, aquests contactes ja els han tingut, el consens hi serà, per tal que aquesta primera Llei de la formació professional de Catalunya sigui una eina útil i eficaç per assolir tots els objectius que es proposa i que estic convençuda que tots ens proposem.

Gràcies, presidenta, consellera, president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades i senyors diputats, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ja que la que va presentar el Grup Parlamentari Socialista ha estat retirada.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn del projecte de llei ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003 per a introduir la revocació dels drets i l'estatut dels expresidents i expresidentes de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00065/10)

Continuem amb l'ordre del dia. I és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003 per a introduir la revocació dels drets i l'estatut dels expresidents i expresidentes de la Generalitat.

Per acord de la Junta de Portaveus del passat 4 de novembre, aquest punt es debatrà conjuntament amb els punts 6 i 7 de l'ordre del dia, en un únic torn d'intervenció. En acabar el debat, es farà la votació separada per a cadascuna de les iniciatives legislatives.

Abans de començar, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha retirat l'esmena a la totalitat a la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per presentar la proposició de llei en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

(Remor de veus. Pausa.)

Jaume Bosch i Mestres

Presidenta?

La presidenta

Senyor diputat, ja pot començar.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats, primer uns antecedents.

L'abril del 2003 el Parlament va aprovar la Llei sobre l'estatut dels expresidents de la Generalitat. Es va elaborar conjuntament per tots els grups del Parlament i es va discutir en lectura única presentada pel llavors vicepresident primer del Parlament, Higin Clotas. Es va aprovar per unanimitat. Era una llei d'un clar contingut institucional, que pretenia proporcionar a les persones que hagin estat presidents o presidentes de la Generalitat la possibilitat de mantenir la dignitat que els correspon, l'activitat institucional i la presència social i ciutadana que es considera pròpia d'aquest alt càrrec amb els mitjans necessaris per poder portar-la a terme.

Hi havia un buit legal en aquells moments, després de vint-i-tres anys de presidència de Jordi Pujol; anterior-

ment, en el cas del president Tarradellas, s'havia regulat la seva situació a través d'un decret de l'any 1980. L'abril del 2003, quan es va aprovar la llei, ja era conegut que Jordi Pujol no es presentaria a les eleccions de novembre d'aquell any. No deixa de ser, doncs, una paradoxa històrica: l'any 2003 es fa la llei per prevenir la retirada de Jordi Pujol, i catorze anys més tard, després de dos presidents ja retirats, Pasqual Maragall i José Montilla, i amb un altre president en actiu, Artur Mas, el Parlament es veu obligat a modificar aquella llei per culpa de Jordi Pujol.

Bé, en què consisteix la proposició que ha presentat Iniciativa - Esquerra Unida? El 25 de juliol d'aquest any l'expresident Pujol va fer pública una confessió en què reconeixia que tenia diners a Andorra i que en conseqüència no havia pagat els impostos que li corresponia abonar a Hisenda, de què en part es nodreix el pressupost de la Generalitat, que ell havia presidit. El sotrac en l'opinió pública va ser enorme, i la indignació ciutadana, en especial la de la gent que havia confiat en ell, encara més. El dia 29 de juliol, quatre dies després, Iniciativa - Esquerra Unida entrava a registre aquesta Proposició de llei per modificar la Llei del 2003. La nostra proposta consisteix a introduir un nou article, que seria el vuitè, per poder revocar totalment o parcialment els drets i prerrogatives d'un expresident de la Generalitat.

Es preveuen dos supòsits: un d'automàtic, en cas de condemna ferma per part d'un tribunal, i un segon en cas que la conducta d'un expresident no s'ajusti a l'exigència d'honorabilitat que el càrrec hauria de portar aparellada. En aquest cas, entenem que la decisió correspondria al Parlament per majoria absoluta, i per tal que el Parlament pogués valorar la decisió es podria demanar la compareixença de l'afectat o constituir una comissió d'investigació relativa als fets que se li atribuïssin. La justificació és molt senzilla: la Llei del 2003 no preveia cap mecanisme de revocació. Ja sabem que en el cas de l'expresident Pujol aquells dies –quatre dies després de la confessió– va anunciar que renunciava a les seves prerrogatives, però si no ho hagués fet, que d'entrada no ho va fer, la llei no preveia un mecanisme per retirar-les, i ens sembla que el mecanisme ha de ser la decisió del Parlament, que és la institució que en el seu dia va nomenar el president i que l'any 2003 va aprovar la llei.

A hores d'ara, el Parlament ja ha reprovat l'actuació de l'expresident Pujol en el Ple del debat de política general i ha constituït una comissió d'investigació amb relació a aquest cas i a d'altres, però continua sent necessari modificar la llei. És un tema d'exigència democràtica: un expresident de la Generalitat que, com en el cas de Jordi Pujol, reconeix illegalitats i fets que causen indignació en la ciutadania i que està sent investigat –ell i la seva família– per altres possibles illegalitats no pot continuar exercint institucionalment com a expresident. Ningú esborrarà, evidentment, els vint-i-tres anys de presidència de Jordi Pujol, amb els seus encerts i amb els seus errors, tot i que alguns el 25 de juliol, el dia de la confessió, vàrem recordar la moció de censura que l'any 1982 li va presentar Josep Benet. Però el Parlament sí que pot retirar-li uns honors que creiem

que ja no mereix, sobretot perquè la presidència de la Generalitat porta aparellada una significació nacional, simbòlica i històrica derivada dels seus orígens centenaris, de la seva pervivència malgrat el franquisme i de la seva reinstauració anterior a la Constitució de 1978, que fa que sigui molt més que la presidència d'una comunitat autònoma, i aquest fet comporta obligacions que no acaben quan es deixa d'exercir el càrrec de president.

Amb relació a les proposicions de llei del PP i Ciutadans, nosaltres no els donarem suport i ens abstindrem en la votació de les esmenes a la totalitat. No votarem a favor de les esmenes a la totalitat perquè les proposicions coincideixen a voler modificar la llei en un sentit similar al que proposem nosaltres. Però no votarem en contra de les esmenes a la totalitat i, per tant, no donarem suport a les proposicions de PP i Ciutadans per dos motius. El primer, perquè ens va semblar totalment legítim, però poc ètic, que després que el dia 29 de juliol Iniciativa - Esquerra Unida presentés la seva proposició i la fes pública, PP i Ciutadans entressin a registre, el dia 31, l'endemà que els mitjans de comunicació recollissin que Iniciativa havia fet aquesta proposta, unes proposicions de llei en un sentit similar. A la meua escola s'ensenyava que no s'havia de copiar; potser va ser casualitat –potser va ser casualitat–, però queda lleig. Si s'admet a tràmit la nostra proposició és evident que, més enllà de la nostra proposta concreta, els grups parlamentaris podran presentar esmenes i PP i Ciutadans podran presentar les seves propostes en forma d'esmena.

Però el segon argument és de caire polític: Iniciativa - Esquerra Unida, amb grups que usurpen les funcions de la fiscalia i amenacen a portar el president de la Generalitat i membres del Govern davant dels jutges per haver defensat i practicat la democràcia, en temes relatius a l'autogovern i de caire institucional, no anem junts ni fins a la cantonada. Nosaltres presentem aquesta proposició per enfortir la figura de la presidència de la Generalitat, per evitar que quedi tacada per conductes indignes, però el PP i Ciutadans no ens poden explicar que volen enfortir i dignificar la institució i al mateix temps intentar que es processi el president de la Generalitat per haver donat veu al poble de Catalunya.

La nostra proposició, des de la crítica radical al comportament de Jordi Pujol, vol enfortir l'autogovern de Catalunya, i, en canvi, creiem que PP i Ciutadans el que busquen és impedir o obstaculitzar l'exercici de l'autogovern. En resum, creiem que la proposició de llei que avui presentem, modificada i ampliada si cal per les esmenes que puguin presentar els grups parlamentaris, servirà per millorar una llei necessària, i ens permetrà regular un supòsit que tant de bo no es torni a produir mai més. Agraïm la retirada de l'esmena a la totalitat per part de Convergència i Unió; creiem que era inevitable que el Parlament discutís la modificació de la llei. El que desitjàriem pel bé del país és que mai no s'hagi de tornar a aplicar.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00067/10)

...té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, correspon ara presentar la proposta de modificació que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a la modificació de la Llei de l'estatut dels expresidents de la Generalitat i també posicionar-me respecte a les altres dues propostes que són objecte de consideració.

Vagi per endavant que aquesta proposta de modificació que presenta el Partit Popular té noms i cognoms, i són Jordi Pujol i exclusivament Jordi Pujol. Per tant, nosaltres volem deixar bé per endavant, deixar clar que aquestes referències que nosaltres farem no tenen res a veure amb altres expresidents de la Generalitat que han exercit el seu càrrec amb dignitat. I, per tant, ens referirem al senyor Jordi Pujol, que és qui modifica i qui porta, causa aquesta proposta de modificació.

Mirin, la llei justifica que s'atorguin als expresidents unes prerrogatives després d'haver exercit el càrrec de president de la Generalitat per la dignitat –ho subratllo, per la dignitat– i el decòrum que corresponen a les altes funcions exercides. Aquesta és la justificació que poden tindre algunes prerrogatives que preveu la llei. I és evident que després de la confessió del senyor Pujol queda clar que el senyor Pujol, mentre exercia el càrrec de president de la Generalitat de Catalunya, ha mantingut un comportament indigne de la presidència de la Generalitat de forma continuada, durant els vint-i-tres anys que va exercir el càrrec. Per tant, durant la presidència de la Generalitat del senyor Pujol, els catalans hem viscut enganyats, i els catalans, després de la confessió del senyor Pujol, ens vam adonar que ens va enganyar durant molts i molts anys. I el més greu de tot és que, durant tot aquest període, a sobre el senyor Jordi Pujol es permetia el luxe de donar-nos lliçons ètiques i morals als ciutadans de Catalunya.

Per tant, després de la confessió, queda clar aquest comportament indigne del president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, durant aquests vint-i-tres anys que va exercir aquesta presidència. Per tant, subratllem el primer element d'indignitat que justifica aquesta proposició.

Val a dir que aquesta llei que volem modificar no només regula les prerrogatives del president de la Generalitat, dels expresidents, sinó també de familiars propers –també s'hi regula. Per tant, també cal destacar el comportament indigne no només del senyor Jordi Pujol a través de la seva confessió, sinó també de la seva família, quan valorem un aspecte que per nos-

altres és cabdal, i és la col·laboració que està tenint o no amb la justícia per esclarir els fets que són objecte d'investigació.

La pregunta és la següent i és clara: amb el que coneixem ara hi ha alguna cosa més indigna del que ja han reconegut el senyor Jordi Pujol i la seva família?, o d'aquí a un temps coneixerem comportaments més indignes, fruit de l'actuació i de la investigació judicials? (*Veus de fons.*) És evident que la justícia està actuant, i hem de deixar que la justícia actuï i faci les seves investigacions. Vostè es fica molt nerviós, però aquesta és la realitat. Per tant, què és exigible d'un expresident i d'uns familiars que es beneficien d'unes prerrogatives d'una llei que preveu l'estatut dels expresidents de la Generalitat? Que col·laborin amb la justícia i que no posin pals a la roda. La pregunta és: estan col·laborant actualment en el que estem veient, públicament, el senyor Pujol i la seva família amb la justícia? La resposta, malgrat que a vostè li pugui semblar que sí, per nosaltres és que no. I, per tant, segon element d'indignitat del senyor Pujol.

I, per altra banda, també hem de fer una referència a la compareixença del senyor Pujol en el Parlament, una compareixença que va venir a no aclarir res, a no respondre les preguntes dels diputats i a pensar que podia venir aquí a renyar els diputats com en temps anteriors. I res més lluny de la realitat; francament, és molt trist que un dels darrers actes polítics del senyor Pujol acabí amb el paper de la trista figura, que és el que va fer en seu parlamentària a la sala que tenim aquí al costat de l'hemicicle. I sobretot, paper de trista figura i d'aquell que se sent enxampat, que queda també el que va transmetre als ulls de tots els catalans en aquella compareixença. Per tant, tercer element d'indignitat del senyor Pujol.

Per tant, fins aquí, els fets constatables a dia d'avui. I el futur, què ens preguntem? Els ciutadans tenim, i els catalans tenim dret a saber si totes les adjudicacions de contractes sota la presidència del senyor Pujol i de Convergència i Unió es van fer d'acord amb la llei o no. Aquesta és una resposta que tenen dret a saber tots els catalans, i els catalans tenim dret a saber també si la família Pujol va mitjançar o no davant de la Generalitat per aconseguir contractes i si van cobrar comissions il·legals o no. Això és el dret que tenim els catalans a saber. Per cert, avui són molt interessants les notícies que estan sortint de les declaracions davant de l'Audiència Nacional sobre cobrament d'intermediacions, etcètera, que potser ens simplificaran a tots plegats del que estem parlant.

Però, bé, nosaltres creiem que la comissió d'investigació que va demanar el Partit Popular i que Convergència i Unió va intentar retardar tot el que va poder ha de fer el seu camí i, per tant, finalment farà el seu camí i podrà esclarir alguns dels aspectes que nosaltres ens estem plantejant. Esperem només que un avançament electoral que pogués decidir el senyor Mas no estronqués aquesta necessitat de saber per part dels ciutadans de Catalunya.

En què coincideixen les tres propostes que es presenten per part dels diferents grups? En un efecte impor-

tant: que totes tres reconeixen el fet de la necessitat de regular un estatut dels expresidents de la Generalitat de Catalunya i els seus familiars més propers. La proposta del Partit Popular amb la d'Iniciativa per Catalunya coincideix en l'essencial, que és que en determinats casos s'han de poder revocar les prerrogatives de què gaudeix un expresident. Vostè ho ha explicat –el portaveu d'Iniciativa per Catalunya–, que ells preveuen un doble sistema: un d'aplicació automàtica en cas de condemna ferma, i un altre de votació per part del Parlament. Nosaltres creiem que els casos d'aplicació automàtica i, per tant, objectius haurien de ser més amplis. I, per exemple, nosaltres fiquem un exemple, que és: en el cas de reconeixement, com és el cas del reconeixement del senyor Jordi Pujol, s'hauria de poder aplicar automàticament, i per què esperar una condemna ferma o una votació posterior del Parlament? Són fets objectius que haurien de merèixer una aplicació immediata de la llei i de la destitució d'aquestes prerrogatives.

I, per tant, creiem que és molt el que s'assemblen les dues proposicions de llei. Hi han elements de diferència, que és el que hem explicat: aquest sistema de votació que vostès plantegen i que nosaltres no plantejem. Hi ha una pràctica parlamentària que vostè ara vol esvaïr i vol fer una cortina de fum, que és que, quan hi han proposicions que són similars, tradicionalment en aquesta casa s'han tramitat conjuntament. I, per tant, vostès trenquen ara aquesta regla; trenquen aquesta regla amb un argument que, evidentment, no té res a veure amb el que estem parlant, i intenta justificar segurament el pacte a què vostès han arribat amb Convergència i Unió, que és legítim, però que tampoc fa falta fer tants escarafalls per dir que no votaran la nostra proposició de llei o permetran que es pugui tramitar, si no és que sigui incompreensible. Perquè, quan són coses molt similars, dir que estàs d'acord amb el que tu presentes però no d'acord amb el que un altre presenta, que és molt similar, evidentment costa d'entendre. Llavors, s'han de fer escarafalls, com vostè els ha fet, senyor Bosch, per intentar justificar-ho.

Però, dit això, és evident que, quan es van presentar les proposicions de llei –les tres modificacions de la Llei dels expresidents–..., que anaven en una direcció concreta, i era un concepte clar: no podem deixar en mans de l'expresident infractor confés decidir si en manté o no les prerrogatives. Fer això seria una gran indignitat, per a aquest Parlament. És a dir, aquell que infringeix, aquell que confessa, és el que ha de decidir si manté o no les prerrogatives? És evident que no, i aquestes modificacions van en aquesta línia: que ha de ser el Parlament de Catalunya qui decideixi, a través d'aquesta llei, quan es poden treure o no aquestes prerrogatives, no l'infractor.

Per això a nosaltres ens va sorprendre molt que, quan es van presentar aquestes tres proposicions de llei, s'hi presentessin tres esmenes a la totalitat per part de Convergència i Unió. Eren aquelles esmenes a la totalitat que el que pretenien era tapar les vergonyes del senyor Pujol, perquè no té un altre nom: perquè, davant d'aquesta realitat, davant d'aquesta confessió que va impactar el conjunt de la ciutadania..., i aquí jo no

li admeto que vostè faci diferències entre..., no se sap ben bé per què: al conjunt de la ciutadania, reconèixer com durant vint-i-tres anys un president de la Generalitat ens va enganyar permanentment, dia a dia, que és el que va fer el senyor Pujol, doncs, és evident que això hi té un impacte.

I, dit això, ens van sobtar molt aquestes tres esmenes a la totalitat, perquè, ho torno a dir, és tapar les vergonyes del senyor Pujol. I ara que vostès, doncs, han arribat a un acord, suposo que també amb la intermediació d'Esquerra Republicana de Catalunya, és evident que..., ho suposo –ho suposo–, perquè, si no, ja ens ho explicaran, com ha anat, això, tot plegat. Des d'aquest punt de vista el que està clar és que Convergència i Unió, davant d'aquest reconeixement i davant del paper de la trista figura que va fer Jordi Pujol en seu parlamentària, no ha pogut aguantar més la vergonya de tapar-li les vergonyes al senyor Pujol; és evident que això ha estat així.

Nosaltres creiem –i nosaltres li ho demanem, a Convergència i Unió– que, si realment no es vol quedar amb aquest adjectiu –com aquell grup que tapa les vergonyes del senyor Jordi Pujol– i realment vol demostrar alguna cosa més, ho té fàcil i ho pot fer ara mateix: retirar les dues esmenes a la totalitat que no ha retirat encara, i, per tant, demostraria d'una forma clara que no té aquesta voluntat.

Quan són tres propostes molt similars –que poden haver-hi variacions i matisos– i se'n mantenen unes i no altres, això només té una explicació: que és un tacticisme polític de curta volada. Però davant d'aquest tacticisme polític..., fa riure: fa riure perquè del que estem parlant no és de la curta volada, sinó de les vergonyes del senyor Jordi Pujol. I, per tant, davant d'aquest fet, sobta que vostès encara estiguin amb aquest tacticisme de curta volada per demostrar no se sap ben bé què.

Nosaltres creiem d'una forma clara que, després de l'actuació del senyor Jordi Pujol, hi han dues coses que hem de dir de forma clara: el nostre grup i aquest diputat no es poden adreçar més al senyor Jordi Pujol –i ho ha comprovat, que no ho he fet en la meva intervenció– com a «molt honorable senyor»; malgrat que la llei ho diu, nosaltres no ens podem adreçar ja més al senyor Jordi Pujol com a «molt honorable senyor», com era el tractament que tenia fins a la seva confessió.

I, en segon lloc, també, d'una forma clara: preguntem-nos com pot reparar el senyor Jordi Pujol una mica el dany que ha fet. Perquè aquí sí que hem de subratllar que la persona que més dany o mal ha fet a la institució de la Presidència de la Generalitat sap qui és, senyor Bosch? El senyor Pujol. El senyor Pujol és la persona que ha fet més mal a la institució de la Presidència de la Generalitat, i aquest és un fet que cal subratllar i no intentar fer aquí artificis de fum per distreure l'atenció; per tant, aquest és el fet incontestable.

I nosaltres ens preguntem: davant d'aquesta realitat, que és la persona que en la seva actuació continuada durant vint-i-tres anys ha fet més mal a la Presidència de la Generalitat i al Govern de la Generalitat, què pot fer per reparar una mica aquest dany? Vos-

tè s'ho ha preguntat? Nosaltres ens ho hem preguntat. I davant d'aquesta pregunta tinc la resposta clara. Sap com pot començar a reparar una mica aquest dany? Col·laborant amb la justícia, aclarint els fets, aclarint els fets seus i els de la seva família, aclarint els fets de la seva administració. Amb això podria començar a reparar una mica el dany que ha fet a la Presidència com a institució de la Generalitat de Catalunya. I la pregunta que ens fem ara és: què primarà el senyor Pujol? Els interessos de la família o els interessos de la institució? Quin servei farà?, quin serà el seu darrer servei? Intentar que no se sàpiga la veritat defensant la seva família o fer un darrer servei a la institució esclariant els fets i col·laborant amb la justícia? De moment, no ho ha fet; de moment, el que coneixem a través dels mitjans de comunicació és que ha posat tots els pals a la roda que ha pogut.

Per tant, davant d'aquests fets tan greus, que vostès ens vinguin a explicar no se sap ben bé què, senyor Bosch, és que fa riure, si us plau, eh? És que fa riure, el seu plantejament. Perquè sap el que ens recorda? –sap el que ens recorda? El Pacte del Tinell, que torna: torna amb actituds com la seva; torna amb actituds com la del president de la Generalitat de l'altre dia, dient que ell només parla amb determinats partits i altres ell els exclou d'una forma permanent; torna el Pacte del Tinell i les conseqüències d'aquest pacte. I, per tant, és una actitud antidemocràtica que nosaltres posem sobre la taula. Per tant, des del Pacte del Tinell, que era una actitud voluntària d'exclusió de forces democràtiques, lliçons democràtiques? Ni una, senyor Bosch –ni una.

I volia acabar fent referència, també, a uns aspectes importants que nosaltres creiem, també, que hem de posar en valor. És evident que nosaltres no ens volem atribuir l'únic paper en la regeneració de la democràcia. Creiem que és una tasca de tots i que tots hi hem de contribuir. (*Remor de veus.*) Vostès riuen –vostès riuen–, però, davant del seu somriure, jo els portaré fets, i vostès, davant dels fets que jo els portaré, sap què aportaran només? Aquest somriure, perquè fets legislatius, vostès, aquí, no en podran portar cap.

I poso... (*Veus de fons.*) Perdoni, sí, miri: Llei de transparència, aprovada pel Govern –evidentment, pel Govern d'Espanya–, per reconèixer el dret dels ciutadans a l'accés a la informació i a la publicitat activa, aquesta llei que vostès, alguns, intenten que no s'apliqui a Catalunya; Llei de transparència, aprovada. (*Remor de veus.*) La Llei de l'alt càrrec de l'Administració general de l'Estat, entre moltes altres coses –perquè no tinc temps d'explicar-les totes–, per exemple, evita que puguin tindre targetes de crèdit, els alts càrrecs, per a les seves despeses de representació. La Llei orgànica de control econòmic dels partits polítics... (*Persisteix la remor de veus.*) Vostès riguin! Vostè rigui, però vostè aquí no fa res! Nosaltres aprovem lleis, i vostè riu i aquí no fa res, i aquesta és la diferència! (*Alguns aplaudiments.*) Continui rient: mentre vostè va rient, nosaltres reformem i aprovem lleis, aquesta és la gran diferència entre vostès... –continui rient. Llei orgànica de control econòmic dels partits polítics, que s'està tramitant, i hi pot haver la prohibició de donacions de

persones jurídiques als partits polítics i moltes altres mesures per endurir les qüestions del finançament il·legal. I la modificació del Codi penal, que ens estan demanant introduir nous tipus..., per lluitar contra la corrupció endurint penes, que és el que s'està modificant, i està definint nous delictes, i sobretot s'inclou els partits polítics i els sindicats en el règim general de responsabilitat penal de les persones jurídiques. Mentre vostès riuen, nosaltres reformem i modifiquem les lleis; aquesta és la gran diferència.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per presentar la proposició de llei...

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00068/10)

...en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable..., bé, «molt honorable» ningú, perquè no hi ha cap conseller ni consellera; diputats i diputades, i gent que ens està veient des de casa, bona tarda. Ciutadans torna a pujar per segona vegada en aquesta tribuna per tornar a intentar que s'aprovi la nostra proposta, que és ben diferent de la d'Iniciativa i de la del Partit Popular. Intentaré explicar-ne les diferències i les similituds.

Ciutadans va portar i va incloure en un dels registres i en un dels debats del Parlament –l'any 2011 va presentar-ho i l'any 2012 es va debatre– una proposta per suprimir les oficines..., dic «oficines» per a qui no ho sàpiga i ens estigui veient; sí, oficines: els expresidents, quan es jubilen, tenen una oficina, literalment, físicament; tenen tres funcionaris, tenen secretària, cotxe oficial i escorta, aquí, a Catalunya. Sí, això és el que venim a debatre nosaltres. I alguns ciutadans pensem que, amb la situació que tenim econòmica, i amb les reformes de l'Administració que s'estan fent, i amb les renúncies de molts servidors públics, i amb la situació, en definitiva, de reestructuració de tot el sector públic, sembla mentida que molts blindin els expresidents i, en canvi, siguin incapaces de ni tan sols blindar, per exemple, el sou dels funcionaris; ni tan sols blindar, per exemple, els drets que sí que són de l'Estatut dels treballadors i que sí que són del sector públic de molta gent.

Per tant, nosaltres aquí el que venim a proposar, com deia algun altre portaveu, no és una llei amb nom i cognoms; al revés: és una llei per suprimir privilegis que no corresponen al segle XXI en aquesta cambra. Per tant, nosaltres no fem una llei contra el senyor Pujol, que crec que és evident que no té ni compleix els requisits ni tan sols per dir-se «honorable», ni tan sols per cobrar una pensió, és que no volem que cada expresident que surti d'aquest Parlament, d'aquesta Me-

sa –amb tots els respectes–, o d'aquest Parlament o d'aquest Govern, tingui una pensió vitalícia, tres funcionaris, secretària, cotxe oficial i una oficina; no ho creiem necessari –no ho creiem necessari.

Pensem que aquesta persona ha de tenir un mínim garantit, perquè ser expresident comporta també una sèrie d'incompatibilitats legals: s'ha d'assegurar que aquestes incompatibilitats de la llei funcionin, s'ha de garantir que qui no té més feina ni més forma d'ingressar diners pugui sobreviure a Catalunya havent sigut expresident. Però nosaltres considerem, per exemple, incompatible que un expresident tingui totes aquestes prerrogatives i vagi donant conferències i guanyant vint mil, trenta mil o quaranta mil euros per conferència. No aquí, a tot arreu, eh? Al Govern d'Espanya també, i als governs autonòmics de la resta d'Espanya també.

Per tant, el debat –ja sé que alguns el volen tapar aprofitant l'avinentsa del cas Pujol– que hi ha a la societat no és només un debat de si el senyor Pujol, que ha confessat els delictes que ha confessat, té dignitat o no per cobrar una pensió. Jo crec que això és evident, en això estem d'acord: jo crec que el senyor Pujol no pot fer-ho, i tant és així que ell mateix, suposo que pel seu propi grup parlamentari o el seu partit, ha sigut forçat a renunciar a això, no? Per tant, jo crec que aquest debat està sobrepassat. El debat és més ampli, és més seriós, és un debat que va més enllà fins i tot de Catalunya: és un debat del sector públic a Espanya, de com es tracta o no aquesta separació entre la política i el després de la política. És un debat, per tant, jo crec que bastant més profund que no intentar ficar el dit a l'ull només en el cas Pujol.

Per tant, nosaltres a la nostra intervenció el que volem venir a defensar és un altre cop –un altre cop– una llei que en el seu dia Convergència i Unió, el Partit Popular i el PSC ens van tombar, una proposta que el 2012 els semblava dolenta, que era suprimir els privilegis, en paraules del mateix portaveu, llavors, del Partit Popular, «per la dignitat dels presidents». Va dir que la dignitat dels presidents justificava..., el 2012 el Partit Popular defensava aquestes estructures d'oficina, cotxes oficials, secretàries i funcionaris al servei dels presidents.

Bé, doncs, nosaltres..., és legítim discrepar-ne: el Partit Popular, el PSC i Convergència defensen i defensaven aquestes estructures al servei dels presidents, i nosaltres creiem que, quan un acaba la seva feina de president i ha treballat de president, ha de tenir garantida una mínima pensió no vitalícia, sinó una pensió, en definitiva, de substitució, si no té una altra feina; però si té una altra feina, si cobra d'un altre lloc, no té sentit remunerar del sector públic. Per tant, o treballes fora de la política o, si no tens feina, en tot cas, cobres un mínim per ajudar, en definitiva, des d'aquest Parlament, aquelles persones que se suposa que no troben feina, cosa que és bastant difícil de pensar, també, veient el que han fet alguns fins i tot sent presidents, difícil de pensar que no podrien trobar feina. En qualsevol cas, aquesta és la nostra filosofia.

Per tant, la proposta de Ciutadans vull diferenciar-la molt i molt de la d'Iniciativa i de la del Partit Popular,

perquè ells pretenen fer un debat sobre el senyor Pujol i la dignitat o no del senyor Pujol, que jo crec que és inqüestionable: és indigne. Per tant, no hi ha debat: el comportament del senyor Pujol i la confessió dels seus delictes fan incompatible..., en aquest cas, amb aquest servei que ha fet a Catalunya en els seus governs, però que també aquesta oficina d'expresidents queda justificat. Crec que el senyor Pujol ha demostrat de sobres que no li calen pensions per fer diners, eh? Ho han demostrat ell i la seva família, els seus fills: en una operació són capaços de guanyar 2.300 milions d'euros, imagini's fins a quin punt tenen capacitat per guanyar diners més enllà del sector públic. Per tant, nosaltres portem aquest debat aquí.

I en què estem d'acord? Doncs, que, en el cas que algú cometi o confessi aquests delictes..., com hem vist en el cas del senyor Pujol; podria passar amb altres expresidents o no, però, si passés, doncs, que aquestes persones automàticament renunciïn a aquests drets; han confessat un delicte i, per tant, que renunciïn a aquests drets. Però, clar, estem més enllà: si la nostra proposta s'aproves, ja no estaria el debat de si confessen o no el delicte, o si són dignes o indignes, perquè, si suprimim les estructures, ja no hi ha debat. Per tant, el debat l'alcem, és un debat de més profunditat, un debat de més llarg recorregut.

I també parlava de la resta d'Espanya, perquè és curiós que hi hagin partits polítics que són capaços de defensar això aquí però són incapaços de defensar que el senyor Aznar o el senyor González, ahora que cobren un diner públic, estiguin treballant per a empreses energètiques d'aquest país, no? A mi m'agradaria obrir aquest debat, ja sé que no és el lloc, que és el Congrés dels Diputats, però, home, com a mínim, coherència, no? Perquè, clar, defensar que aquí els expresidents no cobrin del sector públic, ahora que poden tenir ingressos del sector privat, sembla bastant incompatible i incoherent amb el fet que el senyor Aznar o el senyor González rebin una pensió vitalícia de tots els espanyols i, ahora, treballin per a empreses energètiques que ahora, a més, han tingut contractes moltes vegades amb l'Administració. Per tant, nosaltres considerem que aquest debat s'hauria d'estendre a tot Espanya.

Aquí a Catalunya hem tingut un cas flagrant com el senyor Pujol, que segurament fa que alguns partits ja per criteri d'oportunitat o per criteri polític... Jo en això no entraré, senyor Bosch: si vostè presenta un dia abans o després que jo una proposta, això no invalida la seva proposta ni la meua. Em sembla un argument, perdoni, molt infantil; tot i que vostè és més gran que jo, em sembla bastant més juvenil el seu argument que el meu. Jo crec que, si vostè fa una bona proposta, encara que la presenti un dia després que la meua, doncs..., miri si hi estic d'acord que votaré a favor de la seva proposta, amb la qual cosa aquest argument, a nivell parlamentari, em sembla entre absurd i infantil, per tant, nosaltres no hi entrarem.

I Iniciativa, ja sabem que vostès són campions del món de tot i que vostès no copien res, eh?, ni de les CUP, ni de Podemos. Vostès no copien mai res, vostès són molt originals; vostè és molt original, porta

molt de temps i ho fa tot de forma molt original. Però nosaltres no entrarem en aquest debat infantil, sectari, impropï d'un parlament i d'una cambra com aquesta.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la proposta d'Iniciativa, perquè, tot i que és més curta, tot i que és insuficient, tot i que és una proposta... I m'és igual si l'ha pactat amb el senyor Mas, a mi em sembla bé. El sistema parlamentari permet pactar coses, si no, no s'aproven. Per tant, em sembla molt bé que Iniciativa, de palau en palau, de tant en tant pacti coses parlamentàries també amb el senyor Mas, no només per fer-se fotos independentistes i als palaus, sinó també per aprofitar i aprovar una llei al Parlament. És una bona idea que, entre reunions a palau, de tant en tant els d'Iniciativa aprofitin per pactar coses amb el president. Jo crec que ens en podem aprofitar tots. Per tant, aprofitin els espais entre reunió i reunió, entre el palau de la Generalitat o el palau de Pedralbes, o als que vostès vagin a fer fotos, aprofitin-ho i a veure si tiren endavant altres reformes que el Govern és incapaç de treure.

Per tant, nosaltres votarem a favor de les tres propostes. No som sectaris, no és el nostre estil: si són bones per a Catalunya, són bones per a nosaltres; si són bones per als catalans, són bones per a Ciutadans. I no pretenem ser ni tenir la paternitat de la puresa democràtica, de la puresa de regeneració democràtica. La podem compartir; és més, m'agrada que això s'encomani, m'agrada que aquest debat, que el va portar Ciutadans aquí fa dos anys, avui sigui un debat més ampli. M'agrada que avui la proposta sigui més àmplia i m'agrada que vostès, encara que quedin curts en la seva proposta i insuficients..., m'agrada que aquest debat es normalitzi i en aquesta cambra puguem parlar d'això sense que vostès acusin de populisme i no sé quines altres coses ens van dir quan ho vam portar. Suposo que fa dos anys era populisme i avui és oportunitat. Bé, com vostè vulgui. En qualsevol cas, nosaltres estem encantats que aquest debat, hi insisteixo, que va calant i que està a la societat, entri també en aquesta cambra, que no deixa de ser un dels nostres objectius.

Per tant, nosaltres, per aclarir la nostra posició, hi votarem favorablement. Però també queda clara una cosa, perquè ho sàpiga la gent que ens està veient: si s'aprova la nostra proposta, si passés a tràmit i s'acabés aprovant en la seva totalitat, les propostes d'Iniciativa o el Partit Popular quedarien no només insuficients, sinó superades per una proposta que no pretén debatre la dignitat o no de l'expresident, sinó que permet debatre en profunditat i amb seriositat l'economia, els costos i en definitiva l'estructura que nosaltres considerem exagerada per a un expresident. Hi insisteixo: jo crec que els que hem treballat en la vida pública o privada, més enllà de la política, i els que pretenem tornar a la vida pública o privada després de la política hem de tenir molt en compte que quan un entra en política ho fa voluntàriament, i quan un entra en política no ho fa pensant en la pensió vitalícia de l'expresident o no, o de l'exdiputat o no.

Hi ha una altra proposta, que crec que també..., i diverses propostes en aquest sentit en aquesta cambra,

una d'elles també impulsada per Ciutadans respecte a l'estructura salarial dels diputats; també ho hem parlat respecte a les pensions, diguéssim, de règim general o de règim especial dels diputats, si ha de ser de règim general o només amb onze anys cotitzar el màxim de la seguretat social. Hi han debats que estan a la societat, que podem esquivar, que podem mirar cap a un altre costat, que podem titllar de populismes, però no obviarem que aquests debats s'estan produint a la societat espanyola i a la societat catalana. I podem fer dues coses: o mirar cap a un altre costat, o abordar-ho i regular-ho, i millor regular-ho que permetre que el populisme portés aquest debat a extrems que no ens agradarien a ningú, perquè no són viables perquè no són possibles. Per tant, jo i el nostre grup defensem la transformació i la reforma per sobre de l'immobilisme o del populisme, que són mals igual de dolents per a aquest sistema democràtic.

Per tant, nosaltres, senyor Bosch –ja m'avanço, ja li ho he dit–, votarem favorablement a aquest acord a què vostès han arribat amb Convergència i Unió; volem que es debati, que s'obri aquest debat i que passi endavant la llei. Votarem a favor de la proposta del Partit Popular perquè, encara que no en compartim, diguéssim, el nom i cognoms només, sinó que volem que sigui per a tothom i no només per al senyor Pujol, doncs, nosaltres estem a favor que tirin endavant les propostes.

I demanem també, en el mateix sentit, que vostès es replantegin per què les propostes que fan uns o altres són més bones. Jo crec que totes..., a més, en un tràmit com aquest, que és d'admissió a tràmit, no és la..., després ja debatrem les esmenes, després ja la debatrem en ponència i després ja debatrem com queda la llei. Però jo demanaria una mena de no sé si sentit parlamentari o també de sentit d'allò que és important per a tots. Admetem a tràmit, passem aquest tràmit, debatrem les esmenes, portem el debat de les esmenes, i després ja veurem com queda la llei, però no entrem en un debat de paternitat.

Nosaltres ho tindríem molt fàcil, hi insisteixo: ho vam presentar fa dos anys; tres grups d'aquesta cambra hi van votar en contra i podríem dir ara que no votarem a favor del Partit Popular perquè fa dos anys ens van votar en contra. Doncs, no ho farem. Si el Partit Popular ara ho fa i no fa dos anys, doncs, benvinguts –benvinguts. Si Iniciativa ara considera oportú presentar-ho i fa dos anys no, doncs, benvinguts. Vull dir, aquest és l'objectiu de la política: canviar les coses. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres no jugarem a això.

Per tant, acabo aquesta intervenció recordant que l'objectiu és l'objectiu que és, que no és altre que debatre i reformar, transformar i modificar el que ha estat fins ara –nosaltres ho considerem– un privilegi impropï, innecessari, a l'alçada que estem sobretot de la situació política i econòmica de Catalunya i del conjunt d'Espanya.

Tant de bo aquest debat l'obrin també en altres cambres, l'obrin també en altres comunitats autònomes, perquè és veritat que el mal també s'ha estès: hi han d'altres comunitats autònomes, hi han d'altres presi-

dents o expresidents –d'Espanya, per exemple– que també han assumit aquestes pensions i aquests privilegis. A nosaltres ens agradaria que tots iguals. Considerem que els catalans no som millors que ningú però tampoc som pitjors.

I, per tant, en aquest sentit ens agradaria que aquest debat s'estengués pel conjunt d'Espanya i, si podem ser, en aquesta cambra, com nosaltres considerem..., liderar coses positives per al país i no coses negatives, doncs, millor. Per tant, si d'aquesta cambra sortís una supressió d'aquests privilegis per als expresidents, crec que, al marge de diferències, hi podríem estar tots d'acord. Tant de bo moltes vegades en aquesta cambra poguéssim posar-nos d'acord en allò que ens uneix més que posar-nos d'acord o no posar-nos d'acord en allò que ens divideix.

Però, bé, en tot cas ja veurem el debat i espero que el debat d'aquesta llei sigui fructífer, i que hi intentarem introduir, no els enganyo, que aquest debat no se centri en el senyor Pujol, sinó que el debat sigui un debat amb més nivell i un debat que debati, en definitiva, les estructures necessàries o no per als expresidents de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les dues esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Diputats, diputades, bona tarda. Avui debatem tres proposicions de llei de modificació de la Llei 6/2003, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat, i en cap cas el que estem fent és fer una llei contra el Jordi Pujol, contra el president Pujol, ni tampoc no estem fent una llei de derogació de la de l'any 2003, que és el que pretén el partit de Ciutadans.

Tenint present que no fem una llei per derogar allò que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra hi van estar d'acord l'any 2003, que no era una altra cosa que garantir, doncs, que una figura institucional, la més important del nostre país, tingués prerrogatives i tingués uns drets després d'exercir el seu càrrec –en aquell moment tothom hi estava d'acord, hi teníem un ampli consens–, i tenint present que aquesta no és una llei contra el senyor Jordi Pujol, nosaltres no podem fer res més, avui, que mantenir aquestes dues esmenes a la totalitat, votar-hi a favor i retirar l'esmena que havíem presentat a la proposició d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè nosaltres sí que entenem que la proposició que presenta Iniciativa, doncs, s'ajusta a aquell esperit de l'any 2003, quan vam regular la figura dels expresidents.

No hi ha cap altre acord ni pacte, com li ho han volgut inculpar al senyor Bosch, que hàgim fet; només és simplement aquest: a nosaltres ens sembla que el que presentava Iniciativa per Catalunya s'ajustava, era una

continuitat, era una millora d'aquella llei que vam fer el 2003, i, per tant, n'hem retirat l'esmena a la totalitat i hi donarem suport.

Senyor Calbó, avui ha estat especialment desconegut, vostè –des de l'afecte personal que li tinc. Crec que en algun moment, sense que se n'hagi adonat, a part de fer de fiscal, el seu partit, vostè avui aquí ha fet de jutge contra el senyor Pujol, i a nosaltres això ens sap greu; sense voler ho ha fet i ha fet algunes afirmacions que, com a Convergència i Unió, li he de dir que ens saben greu, que ens sembla que no s'ajusten a la realitat, i sense voler, com li dic, a part de fiscal, avui ja ha fet de jutge. I, per tant, ens sap greu.

Així mateix, he de reconèixer el to constructiu del diputat Rivera. Jo m'esperava avui una intervenció més dura contra el senyor Pujol i no ho ha fet. I, per tant, des de la discrepància que després li diré en les qüestions que ha dit, li reconec el seu to més constructiu.

El 2003, quan es va fer aquesta llei, el diputat Higiní Clotas deia des d'aquí, aquest mateix faristol, i després que tots els grups parlamentaris havien arribat a un acord a fer aquella llei, que «la història dels pobles es forja al voltant de les seves institucions, que són alhora dipositàries de la confiança dels ciutadans. Precisament, la llibertat col·lectiva de Catalunya troba en les institucions de la Generalitat el lligam amb la història i la garantia de la seva projecció de futur. És per això que el respecte a les nostres institucions d'autogovern és la clau de la nostra pervivència com a poble, perquè aquestes són fonament de la nostra democràcia». Això és el que deia el senyor Clotas, que hi afegia que amb l'aprovació d'aquella llei, de l'any 2003, es garantia que «els que hagin estat presidents de la Generalitat, en deixar llur càrrec, puguin mantenir amb la dignitat l'activitat institucional i la presència ciutadana i social que considerin adients».

Aquella llei de l'any 2003, com dic, va ser aprovada per unanimitat, per tots els grups i, per tant, nosaltres el que fem avui, com a Convergència i Unió, és donar suport a la proposició d'Iniciativa, perquè entenem que amb el seu redactat millora aquella llei, que es va construir amb l'esperit de mantenir el respecte cap a les nostres institucions.

Donem suport a la proposició d'Iniciativa; tot i així, nosaltres en el debat que esperem tenir en comissió ens agradaria posar ja sobre la taula, doncs, tres aspectes que ens agradaria millorar-ne o, si més no, debatre entre tots els grups de la cambra: un, caldria valorar si el Govern d'alguna manera pot també proposar o pot intervenir en aquest procediment de revocar els drets dels expresidents. Entenem que, quan fa esment de la possibilitat d'una comissió d'investigació..., doncs, el fet que aquesta comissió d'investigació sempre es pugui ja fer, tenint en compte que el Reglament del Parlament ja ho preveu, fa que no tinguem clar que aquesta comissió d'investigació hagi de ser regulada en aquesta llei, en aquesta modificació de la llei. I, després, també proposaríem des del nostre grup parlamentari un tràmit d'audiència a l'interessat que fos diferent del fet que hagués de comparèixer, doncs, aquí, davant dels diputats, que també és un altre tràmit d'audiència; es podria entendre d'una altra mane-

ra, però un tràmit d'audiència on ell pogués defensar més la seva posició.

Com els he dit, hem presentat dues esmenes a la totalitat a les proposicions del Partit Popular i de Ciutadans. I quant a la del Partit Popular, intentaré desgranar per què no acabem de veure-la clara. Es pretén possibilitar la revocació dels drets dels expresidents, semblant al que diu Iniciativa, això és cert. Però nosaltres, que fins a l'últim moment hem valorat si a la seva proposició de llei retiràvem també l'esmena o no, perquè veritablement és molt semblant a la que ha presentat Iniciativa, entenem, senyor Calbó, que, després de la seva intervenció aquí, nosaltres el més lògic que fem és no retirar-hi l'esmena a la totalitat, mantenir-la-hi.

I, després, entenem que el fet que en tot el redactat ens sembla que vostès no li donen cap dret a l'expresident en qüestió, i, per tant, no proposen ni que en el tràmit aquest de revocar-li els seus drets..., no preveuen ni que se li doni audiència i que d'alguna manera ni es reguli bé com s'hauria de revocar. Per tant, entenem que vostès en certa manera, amb la seva proposició de llei, amb la seva proposta, doncs, el que fan ja és que des de la cambra mateix es digui, sense judici, sense cap garantia per a l'expresident, doncs, que no té cap dret, que se l'hi treu. I, per tant, nosaltres sense aquesta audiència de l'interessat i en certa manera, doncs, deixant-lo sense drets, l'expresident, veiem que no ens acaba d'agradar aquest redactat. I aquest és el motiu perquè preferim que es tramiti la proposició d'Iniciativa.

I quant a la de Ciutadans, ja ho he dit: nosaltres entenem que el que fan és intentar derogar tota la llei del 2003, una posició ben lògica. Nosaltres no la compartim. I vostès diuen a l'exposició de motius que l'estatut aprovat el 2003 estableix uns mitjans econòmics excessius per a un expresident d'una comunitat autònoma, ja que *de facto* diuen que se li dona rang de president d'un estat i es genera una despesa improcedent de recursos públics. Nosaltres, com pot entendre, discrepem políticament d'aquesta visió i, per tant, no els donarem suport, no els donarem suport en una proposició que el que vol és minimitzar les nostres institucions. I li recordem, doncs, que la Generalitat i els seus presidents són part de la nostra història –recordem que l'actual president de la Generalitat és el 139è de la història–, i per nosaltres, per Convergència i Unió, el president de la Generalitat de Catalunya, el president de Catalunya és molt més que el president d'una comunitat autònoma. (*Remor de veus.*)

En base, doncs, a la seva exposició de motius, nosaltres no veiem adient que es tramiti aquesta proposició en el sentit que vostès proposen, i, per tant, Convergència i Unió en aquest sentit prefereix –i hi donarà el seu suport, hi donarà el seu vot– que es continuï tramitant la llei proposada per Iniciativa, per aquests motius que he estat explicant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Com ja recordava bàsicament el senyor Jaume Bosch, aquesta llei en el seu moment es va fer per unanimitat, en lectura única, i, pel que jo he trobat, fins i tot els grups van renunciar a fer cap mena d'intervenció, una mostra clara de l'acord amb el qual es va redactar la llei. És evident que s'omplia un buit legal que ens permetia, doncs, situar els nostres expresidents al lloc on els pertocava i fer-ho en una línia de respecte institucional i de justícia històrica. Totalment d'acord. Hi va haver referències en aquell discurs de les institucions com impulsores de processos d'identitat col·lectiva, una referència ben escaient en els moments actuals, però també de respecte a les institucions com a fonament de la democràcia, per tant, una intervenció clara i breu.

Amb aquella aprovació ens posàvem a nivell europeu i ho fèiem tots els partits conjuntament, i em sembla que això és important recordar-ho i que seria positiu que, malgrat el debat que hem fet fins aquí, siguem capaços de continuar en aquesta mateixa línia. És cert que tots plegats, i penso que això ha quedat clar, hem detectat una mancança, hem detectat que la llei, que és prou clara i molt curta, té un defecte. Doncs, corregim-lo –corregim-lo.

Podria haver-hi situacions que facin que les prerrogatives s'hagin de revocar, i crec que, en aquest cas, el cas Pujol n'és una de clara. Per tant, fem la modificació i canviem-ho, no juguem a aprofitar el moment, no fem demagogia, sinó centrem-nos a millorar la llei i, si és possible, fem-ho tots conjuntament. I com a punt de partida ens sembla que la proposta d'Iniciativa és l'encertada: un sol punt, un sol article nou que corregeix la situació detectada, que permet la revocació de drets i prerrogatives. Per tant, tenim un problema i hi apliquem una solució.

Per nosaltres aquest és un bon punt de partida, una bona opció. Ara, tal com diem això també diem que hi ha altres debats que també hem d'obrir i, per tant, doncs, altres debats que ens han d'ajudar a preservar les nostres institucions. Intentem donar resposta als ciutadans, que ens demanen cada vegada més transparència i que siguem absolutament inflexibles tant en el frau com en la corrupció. Doncs, si obrim aquesta llei, aprofitem-ho per dotar-nos de les eines legislatives que ens facin més transparents i més forts davant les irregularitats.

Com deia, hi ha coses a les quals nosaltres no donarem ni una mica –ni una mica– de joc. Per tant, a aquells que no volen protegir les institucions catalanes no els donarem joc; a aquells que diuen «austeritat i racionalització» quan en realitat el que volen és treure importància a la figura del president del país, doncs, no els deixarem espai; aquells qui no volen que els nostres expresidents tinguin una oficina i una agenda pública, doncs, no comptaran amb el nostre suport. Perquè el que volen al final únicament és reduir al mínim la importància del Parlament d'aquest país, del seu Govern i, per tant, dels seus presidents, i aquí nosaltres no hi jugarem.

Perquè nosaltres als expresidents no els volem deixar sense oficines; perquè nosaltres els expresidents volem

que tinguin una esfera pública, volem que tinguin una agenda pública, perquè pensem que tenen coses a dir, perquè ens convé com a país aprofitar la seva experiència acumulada, i perquè es tracta, doncs, d'una institució regulada a la major part dels països de la Unió Europea.

Però també perquè això, justament això, aquesta regulació, dotar-los de mitjans –mitjans: els justos i necessaris, ni més ni menys–, ens ha de permetre, a la vegada, que estiguin subjectes al control públic, perquè ens sembla..., més important que no pas que cobren o quina despesa total suposa –que, com he dit, penso que ha de ser el just i necessari–, el que ens interessa és saber què fan, què fan els expresidents de la Generalitat. Perquè nosaltres el que volem plantejar és que cal conèixer l'agenda i saber realment si aquesta agenda es correspon i fa referència a la seva condició d'expresident, i en quina mesura estan fent un servei al país, perquè quan els doten d'esfera pública ens permet també establir un control públic, i d'això, quan tinguem en marxa la ponència, ens sembla important que també en parlem.

I obro el tercer dels temes que per nosaltres és important, eh? Faig memòria: primer, incloure a la llei la possibilitat de revocar drets i prerrogatives; incloure un control públic sobre la tasca dels expresidents, i el tercer que ens sembla important és establir un règim clar i estricte d'incompatibilitats –i això, doncs, des de Ciutadans també ho reclamaven fa un moment–, no només incompatibilitats entre càrrecs públics, sinó també incompatibilitats amb l'àmbit privat. I creiem que la ponència ens donarà la possibilitat de parlar-ne i de regular-ho, i que cal fer-ho, i que està molt bé que hi hagi una incompatibilitat amb els càrrecs públics, i això es va aplicar a l'expresident Montilla quan se'l va proposar com a senador, però també ens sembla molt important que hi hagi incompatibilitats amb l'àmbit privat.

I a la futura i esperem que imminent Llei de transparència això estic segur que quedarà recollit, però també en la modificació de l'estatut dels expresidents de la Generalitat que entomem avui haurem de parlar de quin model d'expresidents volem per a Catalunya, o el que és el mateix: com tanquem les portes al que ens estaven explicant fa un moment, que és el model d'expresidents espanyol.

Perquè no volem deixar lloc a un model de dos expresidents –Aznar i González, tots ho sabem– i quarantatres exministres que cobren de les empreses energètiques, en una mostra més del que és la vella política: dos expresidents que cobren com a expresidents i, a més a més, cobren de les empreses energètiques, i que, per tant, passen a formar part de lobbys a través de la seva entrada als consells d'administració amb sous molt, molt, molt importants, i des d'allà –i també és important dir-ho– passen a ser no còmplices, sinó probablement, o segur, culpables directes de la manera de com el sector energètic que està collant els nostres ciutadans més febles, aquells que tenen més dificultats, amb la complicitat absoluta del Govern, però, òbviament, amb la complicitat, també, dels partits que representen.

Per tant, i resumint, o s'és expresident o s'és llobbista, i les dues coses alhora no poden ser de cap manera. I això

a Catalunya, per sort, fins avui no ha passat, però no ho tenim tancat i, per tant, podria passar. I ara que en tenim l'oportunitat, nosaltres la volem aprofitar per evitar-ho.

I això que he explicat fins aquí, senyor Calbó, que ens ha fet una classe fantàstica de regeneració política, ja ho vam portar també al Congrés i ens ho van tombar de pla i a la primera, el que passa que, bé, potser per vostè això no forma part de la regeneració. Però nosaltres no defallim i, si al Congrés, doncs, no interessa i no entenen el clam de la ciutadania ni l'efecte de fets com els dobles o els triples sous, o la feina de llobbistes amb sous milionaris, dels exalts càrrecs, ni què té a veure tot això amb la desafecció dels ciutadans, doncs, pitjor per a ells.

Algú deia que aquest diumenge els catalans havíem desconnectat definitivament d'Espanya. Doncs, perfecte, jo ho comparteixo totalment, però sí que hem d'aprofitar per mirar-nos què és el que allà fan malament i aplicar-hi solució, i aplicar-hi solució per a nosaltres, perquè el nou país nosaltres el volem diferent, el volem amb valors republicans, i el volem al servei dels seus ciutadans. I tot això coincideix en un moment molt, molt, molt difícil per a la nostra gent i, per tant, encara hem de ser més curosos. Per tant, la nostra és una aposta per la recuperació de la credibilitat, per la millora de la democràcia i per acabar amb els privilegis injustos; per tant, simplement –simplement– aplicar el sentit comú.

Per tant, no donarem suport a les proposicions de llei del Partit Popular ni Ciutadans, i treballarem intensament per millorar la proposta que ha fet Iniciativa per Catalunya, perquè ens sembla que ens ajuda i ens fa més fàcil la tècnica legislativa, perquè el text d'Iniciativa no posa en dubte ni les institucions ni la figura d'expresident, perquè igualment dóna l'oportunitat a la resta de grups que entrin en forma d'esmena les seves aportacions, perquè ens sembla que la proposta que fa Iniciativa és més propera a les modificacions de què parlava jo com a Esquerra Republicana de Catalunya, perquè preveu la possibilitat de revocació total o parcial dels drets, perquè queda molt clar com es fa, i, a més a més, doncs, hi afegirem, com deia fins ara, aquests dos debats sobre les incompatibilitats en l'àmbit privat i també sobre el control públic de la tasca dels expresidents.

Per tant, obrim la porta a la proposta que ens sembla en positiu, a la que ens sembla que ha de reforçar les nostres institucions, i tanquem la porta a les propostes que el que ens sembla a nosaltres és que el que volen fer és menysvalorar les nostres institucions.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable consellera. Honorables vicepresidenta del Govern, conseller, diputats i diputades, en nom del Grup Socialista per anunciar que nosaltres permetrem el tràmit de les tres proposicions de llei vo-

tant en contra de les dues, ara, esmenes a la totalitat. I intentaré explicar quins són els arguments i quins són les aportacions del nostre grup parlamentari.

Si la història no s'hagués estroncat, ara podríem dir que, de fet, som tan antics que al segle XIV Berenguer de Cruïlles va ser el primer president de la Generalitat i ara ja en tenim 129–128, expresidents. I, per tant, aquesta és la història, i voldria fer en aquests breus moments algunes aportacions al debat, més enllà que nosaltres pensem que, tot i que no és bo, senyor Bosch, legislar per les urgències i la immediatesa, és evident que hi han fets que succeeixen que ens han de fer revisar el que entre tots no vam fer durant molts anys.

Primer, dir que el nostre país és estrany: té un sentiment profund d'autogovern i fins a l'any 2003 no va legislar quins eren els drets i l'estatus dels expresidents. I fins i tot vam arribar tard, curiosament amb un president com Tarradellas, o qui coneix Irla, no?, per dir..., perquè això no ho hem acabat de fer prou bé. Ho vam fer el 2003 per unanimitat, i aquest és un dels motius, més enllà del tacticisme, i de lliçons de moral, i de comentaris estrictes que avui s'han fet i dels textos, pels quals que hauríem d'intentar..., si és que ens creiem una cosa molt important, que no hi ha democràcia sense institucions, i que la història no es pot reescriure, i que tothom té clarobscur i que voldríem tornar a Montesquieu, perquè tenim un debat extraordinàriament important, eh?

Per tant, el 2003 ho vam legislar per primera vegada, després de la recuperació, d'uns quants anys, de vint-i-tres anys de l'autogovern. Vam tardar, també, hi insisteixo: el president Tarradellas, doncs, durant molt de temps tampoc sabíem exactament..., va arribar a ser marquès, que la gent no ho sap: vam haver de regular que fos marquès. Però vam legislar el reconeixement, l'atenció, l'assignació, la pensió vitalícia, les incompatibilitats amb salaris públics, la pensió de viudetat, el règim estatutari i l'oficina.

L'any 2012, senyor Rivera, és veritat, que el nostre grup, en boca de la senyora –en aquell moment, honorable diputada– Montserrat Tura, vam dir que no, perquè, de fet, vostès..., i en el text, en l'exposició de motius vostès ja es veu que un dels dubtes que tenen és si hem d'equiparar o homologar el president de la Generalitat «de facto», diuen vostès, a un president de l'Estat. Doncs, en fi, els catalans decidiran si volen ser estat o no, però, per descomptat, les institucions per nosaltres són molt importants, i la figura d'expresident també.

Però nosaltres li permetrem –i podrien, per nosaltres– tirar endavant el projecte, també, en què es revisen..., perquè sí que n'hem de revisar algunes qüestions. Hem de revisar com es revoca automàticament, i això tant ho diu la proposta del Partit Popular, com la d'Iniciativa com la de Ciutadans: revocació automàtica; és a dir, si hi ha un delictes greu, amb condemna ferma, o bé si hi ha una confessió d'un delictes, per descomptat, com és el cas que ha succeït i que va fer una renúncia voluntària.

Però, hi insisteixo, no estem aquí per parlar de les urgències del que ens ha passat els últims, diríem, mesos. Hem de mirar més lluny, perquè aquest és un

tema no menor, perquè, a vegades, a còpia de voler minorar el paper dels expresidents, sembla que estem qüestionant les institucions, i no pot ser –no pot ser–, perquè no hi ha democràcia sense institucions, hi insisteixo.

Però per altre costat voldríem obrir un debat que, curiosament, si potser aquell Parlament incipient del segle XIV..., com ha passat al Parlament britànic, que tenen molt ben regulat, en el món anglosaxó, l'*impeachment*, el judici polític –dels presidents, eh?, parlo, o dels alts càrrecs. Aquí, de fet, estem intentant legislar un *impeachment*, un judici polític, a un expresident o expresidents. I aquest és un debat profund, important, i per això una de les qüestions que haurem de debatre en ponència és el paper del Parlament.

Revocació automàtica: probablement, amb delictes confesos o condemna de delictes greu ferma, amb sentència ferma. Però quin és el paper del Parlament? És veritat que el nostre model parlamentari és el que fa que un president, a més, hagi de ser diputat, en el cas de Catalunya –el que sigui president de la Generalitat. Per tant, estem en una democràcia no presidencialista, en una democràcia parlamentària. Però algun paper se li ha d'atorgar, en aquest tema, al Parlament. Quin? Ja ho veurem, perquè tampoc voldríem fer un ús partidari d'aquestes qüestions, ni de tacticisme barat, perquè estaríem fent mal no a les persones... Les institucions persisteixen i la història jutja les persones, i ningú és indispensable, i queda allò bo i allò dolent que ha fet cadascú.

Per tant, el debat de la separació de poders i de les relacions entre poders és altament substantiu. De fet, en el model anglosaxó, en el *impeachment*, en el judici polític, que es dona tant als Estats Units com a Anglaterra, atorguen al legislatiu potestats. Perquè, de fet, vostès saben que això va començar al segle XIV, en el Parlament anglès, amb monarquies parlamentàries, on, precisament al segle XIV, varen arbitrar aquest mecanisme d'*impeachment* per controlar el rei –el rei–, i atorgaven al parlamentarisme alguna capacitat de regulació, que, posteriorment, per descomptat, també és conegut, són els judicis polítics, d'*impeachment*, dels presidents dels Estats Units, que són molt coneguts. I, en canvi, en el nostre model parlamentari, potser perquè hem tingut una democràcia poc llarga o una democràcia que ve d'una altra cultura, no ho hem acabat de fer.

Per tat, què aportarà en el debat el nostre grup, el Grup Socialista? Primer, tot allò que serveixi per dignificar la figura de l'expresident. Sí, per tant, senyor Rivera: l'oficina, eh? Nosaltres, en això, hi estem a favor, que hi hagi una oficina. Però també rendiment de comptes, i que potser cada any hagi d'enviar al Parlament el que ha fet en funció d'expresident. Per què no? –per què no? És evident.

I, en canvi, sí que hem d'obrir un debat sobre la incompatibilitat per salaris privats, hi estem totalment d'acord. Perquè, això sí, si fa funcions a *full time* d'expresident, jo crec que dignifica. O és que ara neguem l'experiència acumulada?, o és que ara no volem dignificar allò d'un càrrec electe votat? I, per tant, aquest debat també el volem obrir.

I el debat que abans els deia, de separació de poders però de relacions entre poders: del poder de l'executiu, el poder del legislatiu i el poder del judicial. Esperem que no, eh?, però imagini's un supòsit diferent en aquest debat que tenim de fiscalia, poders executius, tribunals constitucionals, que és un debat que no hem fet, ni a Espanya..., aquí en menor mesura, perquè no tenim aquestes estructures d'estat. Però aquest és un debat pendent, és un debat substantiu. Perquè aquí no podem fer de fiscals ni de jutges, el que hem de fer... I per això en el model anglosaxó, que ens l'hauem de mirar, la figura de l'*impeachment*, i les figures d'una comissió que hi ha en la Cambra dels Comuns, en el Parlament britànic, atorguen als diputats –onze diputats del Govern i de l'oposició– aquesta capacitat reformista, i aquesta capacitat de rendiment de comptes, tant dels presidents, com del Govern, com, per descomptat, de la figura dels expresidents.

I aquest és un debat molt seriós, molt important. No fem de fiscals, no fem de jutges. Però sí que fem allò que se'ns diu, i per tant a la nostra democràcia, si no la canviem, si no anem a una democràcia presidencialista, doncs, hem de buscar quin és el paper de control del Parlament a través d'aquesta llei de la figura i de la feina que fan els expresidents.

Acabo en aquest minut. De fet, això deu ser un tema bastant mal resolt, perquè a moltes comunitats autònomes espanyoles són membres nats vitalicis de consells consultius. El nostre model, d'estructures, del consell consultiu és un òrgan jurídic i no un òrgan d'assessorament, perquè aquest seria un altre debat, i aquest no és un debat menor, eh?

Per tant, això és un debat que s'ha d'obrir, i que l'obrirem, i al qual nosaltres contribuïrem amb molt rigor, sense tacticismes, sense lliçons de moral, sense reescriure la història, sense qüestions d'urgència, sense relacions conjunturals, encara que acceptem que, per descomptat, doncs, això ha succeït. Però la revocació serà necessària, automàtica, i el debat de fons serà quines són les incompatibilitats que es pensa que s'ha de posar en la figura d'expresidents en el sector privat, i quin és, per descomptat, també, el paper de revocació que donem a aquest Parlament, a la cambra, per majoria. No voldria ni pensar un president inhabilitat i que el Parlament considerés, per exemple, que ha de continuar amb les seves funcions.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres respecte a les tres proposicions de llei. Dir, d'entrada, que donarem suport a la d'Iniciativa i a la de Ciutadans, i no donarem suport a la del Partit Popular, malgrat que sigui obvi que és en fase de tràmits.

Dit això, és obvi que el que avui debatem és, no?, la llei que es va fer el 2003, 6/2003, que entre altres co-

ses, i molt resumidament, com ja s'ha dit, atorgava una assignació mensual als expresidents del 80 per cent del seu salari, o una pensió vitalícia del 60 per cent, o també una pensió de viduitat al cònjuge o parella, i també, com s'ha dit, recursos d'oficina, de xofer, relatius a secretaries i a seguretat.

Des d'una perspectiva d'onze anys passats, és obvi que és una autèntica vergonya que la pensió que cobrava el senyor Jordi Pujol fa quatre mesos sigui dotze cops la pensió mínima a casa nostra, o que el salari que cobrava abans fos de setze cops el salari mínim interprofessional; és certament pornogràfic, segurament. I em refereixo a unes relacions que deia la diputada Geli, que hi puc coincidir, però, en tot cas, la dignitat no són ni pensions d'or ni salaris de luxe: la dignitat no té res a veure amb els diners, i la dignitat institucional dels expresidents, com a, òbviament, figura rellevant de la història política, no té res a veure amb pensions d'or ni amb despatxos de luxe que són absolutament inacceptables.

L'altra és –que és un debat que segurament plantejava també el senyor Rivera– el què i el com: una cosa és el què i l'altra és com es fa. Per què les tres oficines dels expresidents Pujol, Maragall i Montilla costen 389.000 euros l'any, i per què les tres oficines dels expresidents bascos Garaikoetxea, Ardanza i Ibarretxe en costen 45.000? Per què ens en costen deu cops més? Perquè tenim autèntics lloguers de luxe a les zones més cares de la ciutat, que no té res a veure amb la dignitat institucional que requereix qualsevol persona que ha atorgat la major responsabilitat institucional i política del país. Per tant, pensem que el debat de fons és aquest.

És obvi que aquesta proposició de llei, amb Iniciativa..., ja que van arribar els primers, doncs, remet a la sacsejada, i al terratrèmol i a la bomba de neutrons que va significar la confessió de Jordi Pujol i Soley a finals de juliol, però és veritat que votarem a favor d'aquestes dues tramitacions, les que ens semblen honestes i coherents –la d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa i Ciutadans–, perquè al darrere sí que s'han de discutir, com a mínim, quatre punts, als quals feia referència la diputada Marina Geli.

Un és el de revocació, el principi de revocació: un principi que no estava contemplat, i, per tant, quin haurà de ser el paper del Parlament, i quin hauria de ser també el mecanisme automàtic, en cas de confessió, en cas d'investigació greu –això s'haurà de discutir–, o en cas, òbviament –aquest és obvi–, de condemna ferma.

L'altre és el principi d'incompatibilitat. I aquí sí que és veritat que hi ha una reflexió respecte a la crisi profunda, i la degradació i la perversió de la democràcia que no només afecta els expresidents de la Generalitat, o d'altres comunitats autònomes, o també presidents del Govern, que després m'hi referiré. La qüestió de les incompatibilitats, que hauria de ser, també, incompatible, també, tenir càrrecs, no?, en empreses privades, i hauria d'estar, també, sota control públic allò que cobra per altres conferències, xerrades, etcètera, i segurament no només sota control, sinó també amb limitació.

L'altre és el principi de transparència. La llei no ho especificava, es va desenvolupar per decret, per reglament, el 195/2003, i nosaltres coincidim, també, que en aquesta crisi, per exemple, profunda que vivim, doncs, estem d'acord en la reducció d'un 60 per cent, o un 40 per cent, com proposa el Grup de Ciutadans, de les assignacions.

I un de final, que és la mateixa. A part de la transparència, que anualment també es detallen totes les despeses, les pròpies, les de les oficines, les de les plantilles assignades, les de seguretat –vagin o no a Andorra, perquè ara hem llegit també aquests dies que els mossos viatjaven a Andorra–, un que és el d'analogia, analogia amb la realitat social: no es pot cobrar setze cops més el salari mínim interprofessional, ni es poden tenir salaris setze cops més que la pensió mínima de viudat. És un autèntic insult a la resta de la ciutadania, sobretot si entenem que amb molt menys és manifestament suficient per procurar i garantir no només una vida digna, sinó també la dignitat de qui correspongui.

És un debat, també, que no és només català, és obvi: Kohl –Helmut Kohl–, Sarkozy o Berlusconi s'han vist implicats en esquemes similars; abans s'ha parlat d'Aznar amb Abengoa, com a comissionista amb dictadors confessos, o Felipe González amb Gas Natural –dir que deixa Gas Natural perquè està avorrit, però cobrant 126.000 euros.

I n'afecta una que poques vegades se'n parla: nosaltres també voldríem que el rei Joan Carles donés explicacions de per què, segons *The New York Times*, té un patrimoni d'origen no acreditat de 1.800 milions d'euros, que no són 3 milions d'euros a un compte corrent: són 1.800 milions d'euros. Més enllà del mite, no?, d'aquells que es van finançar el 1978, que era, no?, la dictadura feudal dels Fahd a l'Aràbia Saudita, que són els que va finançar la monarquia espanyola.

Per tant, un problema global del sud d'Europa, i segurament d'arreu, que afecta les elits extractives, el nepotisme, el despotisme, i, també –i aquí entro en el punt de les incompatibilitats, que esperem poder discutir-lo–, que no només afecti expresidents, sinó també consellers. La llista és tan llarga –abans en Sergi parlava de quaranta-tres ministres, no?, al sector energètic–, allò que vincla mercat i política, aquelles portes giratòries d'entrada i de sortida.

D'entrada..., ara sabem que el ministre d'Economia de l'Estat espanyol ve de Lehman Brothers, el ministre de Defensa ve de la indústria militar de la mort, i el senyor Miguel Sebastián en el seu moment venia del BBVA. N'hi ha moltes, eh?, vull dir, no en puc donar tota la llista: Helena Salgado a Endesa i Abertis; Jordi Sevilla a Pricewaterhouse; Magdalena Álvarez al Banc Europeu d'Inversions; Piqué a OHL; José María Michavila a JPMorgan; Juan Costa a Ernst & Young; Eduardo Zaplana a Telefónica; Isabel Tocino al Santander; José María Aznar, primer –el neuròtic d'Espanya– a Endesa, a Murdoch, a KPMG i a Endesa cobrant 300.000 euros; Rodrigo Rato al Santander, a Telefónica o a Bankia; Felipe González a Gas Natural; Borrell a Abengoa –el mateix Abengoa que

Aznar–; Solbes a Endesa i Barclays Bank; Atienza a EADS CASA i abans a Red Eléctrica Española; Serra va acabar a Caixa Catalunya i va acabar amb Caixa Catalunya; Solchaga, aquell de la desindustrialització, a Duro Felguera, una de les empreses desindustrialitzades, i Martín Villa, que avui la Interpol n'ha emès una ordre de detenció, doncs, també a Endesa.

Per tant, és un debat imprescindible, però només un dels múltiples debats imprescindibles, perquè afecta només la condició d'expresident, i al fet que aquesta cambra què farà o no farà. Doncs, segurament –s'ho preguntava la diputada Geli– s'hauria de personar com a acusació popular, perquè també afecta la dignitat d'aquesta casa, entre altres moltes coses que es poden fer. A Pujol no li cal judici –s'ha dit aquí, també–; és que no hi ha judici: és una confessió, ho ha reconegut ell, que des del 1981 era defraudador fiscal i que havia mentit.

Per tant, donarem suport a aquestes dues propostes. I respecte a la tercera, no donarem suport..., parafrasejant el senyor Pere Calbó –obro cometes–, «nosaltres no podem atribuir-nos la regeneració de la democràcia». Òbviament no, és evident: amb cinc-cents imputats per corrupció al seu partit no es poden atribuir res en aquest sentit. Sí que hi hauria d'haver algun dia un debat jurídic i legal de a partir de quants imputats un partit polític passa de ser de partit polític a organització criminal. Cinc-cents imputats? Set-cents cinquanta? Mil? I menys encara quan es parla aquí, no?, també, de «decòrum», i la senyora presidenta del Partit Popular, la senyora Alicia Sánchez-Camacho, cobra 200.000 euros l'any, cinc-cents euros al dia, i aquí la veiem un cop cada quinze dies –un cop cada quinze dies! No són els únics, també li ho reconec. I que el seu advocat, Carlos Rey González, el que va firmar la sentència de mort de Puig i Antich a garrot vil, també avui celebrem que com més aviat millor sigui detingut i extradit a l'Argentina per ordre de la Interpol.

I finalment, també, perquè estem en contra de la hipocresia. Si vostès estan en contra la corrupció de Convergència i Unió, senyor Calbó, per què al març del 2012 van indultar el senyor Lorenzo Acuña i el senyor Servitje per finançament il·legal d'Unió? Es tapen les vergonyes? (*Remor de veus.*)

Dit això, per coherència votarem la d'Iniciativa i la de Ciutadans, i per coherència en la lluita contra la hipocresia votarem en contra del Partit Popular, perquè els sobres van que volen.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Finalitzat el debat, atès que l'esmena a la totalitat de la primera proposició de llei ha estat retirada, i que, per tant, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació, és a dir, la presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, passem, en primer lloc, a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Conver-

gència i Unió a la proposició de llei del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei ha estat aprovada per 67 vots a favor, 48 en contra i 12 abstencions, aquesta iniciativa resta rebutjada.

En segon lloc, procedim a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la proposició de llei del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei ha estat aprovada per 66 vots a favor, 50 en contra i 11 abstencions, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de plans d'atenció a les persones (tram. 300-00233/10)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de plans d'atenció a les persones; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

(Pausa.)

Senyora diputada, ja pot començar.

Anna Figueras i Ibàñez

Molt bé. Doncs, gràcies, presidenta. Consellera, president, diputats, diputades... Consellera Munté, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem considerat necessari interpellar-la per tal que ens expliqui sobre l'actuació que porta a terme el seu departament, en concret sobre els plans i actuacions del Govern que despleguen polítiques d'atenció a les persones.

Estem acostumats en aquesta legislatura que se la interpellï, sobretot, sobre tres temes molt concrets, importants tots ells. Evidentment, els diputats tenen tota la legitimitat, diguem-ne, per fer-ho, i són ben lliures de centrar la seva activitat parlamentària en allò que considerin, però, en concret, la majoria de les vint-i-sis interpellacions a què l'han sotmès i les mocions que se n'han derivat versaven sobre la dependència o autonomia personal, pobresa o vulnerabilitat, i infància.

I, si bé és veritat que la dependència és aquell àmbit del seu departament al qual es dediquen, diguem-ne, més recursos pressupostaris, sobretot per desídia de l'Estat espanyol, i la pobresa i la infància, les principals prioritats del seu departament, també és ben cert que l'àmbit, diguem-ne, de les polítiques socials és molt més extens que tot això, i volem saber també, doncs, com hi actuen des del Govern. I, si bé és veritat que els deures dels diputats estan centrats en tasques de seguiment, control i impuls de l'obra de govern, en matèria, diguem-ne, de polítiques socials hi ha dipu-

tats en aquest Parlament que se n'han atribuït d'altres, de tasques, que no estan pas recollides ni en l'estatut dels diputats ni en el Reglament del Parlament, com són l'erosió per l'erosió al govern a través de les polítiques socials, i la utilització dels més vulnerables per treure'n rèdit polític, lluny d'impulsar cap iniciativa real o realitzable, i només cal veure les implicacions pressupostàries milionàries que es deriven de les últimes mocions presentades per alguns grups.

I dic això, consellera, perquè en aquestes vint-i-sis interpellacions, a banda, diguem-ne, de les compareixences que vostè ha anat fent en comissió, o dels debats que hem anat tenint en propostes de resolució i mocions, a vostè i al Govern se'ls ha acusat d'inacció, d'immobilisme, amb expressions tan elaborades i ocurrents o originals com «vostè no fa res», «veiem una inacció des del Govern», «paràlisi governamental», «vostès tenen una inacció» –no sé massa què vol dir això–, «vostès no han portat a terme cap mesura, ni legal ni administrativa» –això després els demostraré, evidentment, que és fals. L'han acusat de fomentar la malnutrició, de fomentar estructures separatistes, senyora consellera, de no escoltar, d'actuar d'esquena al sector amb nocturnitat i traïdoria, i, a més a més, consellera, també han acusat el Govern d'actuar des de la insensibilitat social.

I clar, un es pregunta: és inacció i insensibilitat social garantir els ajuts a més del 50 per cent de persones amb dependència que el Govern de l'Estat deixa penjats a Catalunya? O és insensibilitat social impulsar, consensuar, elaborar, conjuntament amb el sector i amb els grups parlamentaris, un pacte per la infància? Això també deu ser actuar d'esquena al sector. O és insensibilitat social implementar actuacions concretes per atendre persones amb vulnerabilitat, perquè el Pacte per a la lluita contra la pobresa, també elaborat conjuntament Govern i sector, espera mentre els grups parlamentaris de l'oposició decideixen si els convé o no els convé signar-lo, quan les entitats i els actors que hi estan participant els demanen una i una altra vegada que arribin a un acord? És insensibilitat social destinar el 71 per cent del pressupost de la Generalitat a polítiques socials? És inacció i insensibilitat augmentar les partides pressupostàries relacionades amb pobresa, habitatge, renda mínima o beques menjador? O impulsar convocatòries extraordinàries de subvenció per a projectes de pobresa? O crear una loteria, encara que a algú no li agradi, per invertir els recursos que se'n deriven, i que se n'extreuen, a les polítiques socials?

Mirin, amb projectes polítics sense sensibilitat social no s'impulsen dues lleis d'accessibilitat; ni el primer codi d'accessibilitat que va haver-hi en tot l'Estat; ni s'impulsen i es creen la renda mínima d'inserció ni la Lismi; ni es promouen, des de grups parlamentaris a Madrid, el Pacte de Toledo; ni es promou que hi hagin beques menjador del 100 per cent per primer cop. Tot això i més és el que des de Convergència i Unió hem anat fent, des d'aquest Govern i d'altres, i en d'altres cambres, en polítiques socials, i de la qual cosa ens sentim molt i molt orgullosos.

Els acusen, consellera, d'inacció. Impuls i aprovació de la Llei d'accessibilitat; impuls de la Llei del volun-

tariat, de la Llei contra la discriminació, que equipara Catalunya amb altres estats, els més avançats en aquesta matèria. Atenció, tramitació, pagament, suport a un univers de més d'1 milió de persones l'any, vint-i-cinc decrets normatius i ordres amb contingut normatiu.

Inacció en la dependència. Consellera, jo no sé quantes vegades els haurà d'explicar que la Generalitat, amb una manca de recursos coneguda i reconeguda, i una retallada de l'Estat del 92 per cent de recursos estatals per a atenció a les persones, està atenent tots aquells que, si no fos pel Govern, doncs, el Govern de l'Estat espanyol els deixaria penjats, a la seva sort, aquí, a Catalunya.

També li retreuen inacció en la lluita contra la pobresa. Ja els ho he dit abans: com els hem de dir que el Govern i el sector han elaborat una proposta de pacte de lluita contra la pobresa que vostès no volen votar, i que el Govern ha d'anar implementant mesures recollides en aquest pacte perquè la gent amb vulnerabilitat no pot esperar que els vagi bé signar-lo?

Inacció. Onze plans i pactes propis del Departament de Benestar en el que va de legislatura per a la millora de l'atenció a les persones. I, a banda dels plans del departament, el Govern treballa transversalment per l'atenció de les persones. Evidentment, la vida de les persones és transversal, multisectorial, i, per tant, l'atenció a aquestes requereix també actuacions interdepartamentals, actuacions polítiques que solucionin les necessitats transversals que tenen els catalans i les catalanes. I és per això, consellera, que avui la interpel·lem sobre quina és l'actuació del Govern en aquesta atenció interdepartamental a les persones.

Sabem consellera, doncs, que a banda d'aquests onze plans –plans propis del departament–, el Govern ha dissenyat, ha elaborat, ha aprovat i implementa una colla de plans en què intervenen diferents departaments de la Generalitat. I volem conèixer quina és la seva implementació, com s'estan desenvolupant, quins són els reptes i quins resultats que estan donant. Parlem, doncs, consellera, de les accions que ha portat a terme el Govern per lluitar contra la pobresa.

Volem, consellera, que ens expliqui com els estan implementant, com estan intentant reduir els elevats índexs de persones que es troben al llindar de la pobresa; de com treballen també per la prevenció de la vulnerabilitat, per tal, diguem-ne, de no cometre errors de passats governs que, tenint recursos, no van dissenyar polítiques preventives en èpoques en què es tenien molts més recursos que no pas ara i que en tot cas, doncs, es va permetre arribar a alts índexs de vulnerabilitat que han estat el punt de partida quan la crisi galopant ha anat engreixant aquests índexs, i que tant de bo, oi?, consellera, haguéssim partit d'altres índexs molt més baixos, clar; de com treballen aquest àmbit, des de la cooperació interdepartamental, però també en cooperació amb el sector, perquè lluny del que l'acusaven a vostè, vostè no és que treballi de cara al sector –li deien que hi treballava d'esquena–, no, no és que hi vagi de cara: vostè ho fa conjuntament, al costat i del bracet, amb el sector.

Parlem també del Pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària, elaborat i desenvolupat a cavall del Departament de Benestar Social i Família i el Departament de Salut. Volem conèixer quines són les actuacions que han portat a terme, què és el que el va motivar i quins en són els resultats.

Volem també, consellera, que avui ens parli del Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions, a quins objectius dóna resposta el pla i quines en són les línies estratègiques. O que ens expliqui i valori el Pla d'atenció integral a la infància i l'adolescència, que mana i desplega el Pacte per la infància. Quines han estat les eines que els han permès actuar mentre, diguem-ne, es va aprovar el pacte, i fins a arribar al pla concret, que a més a més sabem que hi intervenen quatre departaments.

Voldríem també, consellera, si el temps ens ho permet, que ens fes referència de quins són els reptes que es treballen en el Pla integral de suport a la família, i quin és el grau d'implementació, o com s'està enfocant el Pla de suport al tercer sector, sobretot pel que fa a l'àmbit de les persones amb discapacitat, o en l'àmbit de salut mental, o en el sistema de concertació que planteja.

I no sé si tindrà massa temps, però també ens interessa una valoració del Pla estratègic de polítiques de dones, el Pla nacional de joventut de Catalunya, o el Pla de ciutadania i de migracions: horitzó 2016.

Així, doncs, avui, consellera, volem que ens parli de l'atenció a les persones des d'una visió que requereix l'ajut, la cooperació interadministrativa, interdepartamental, i també la cooperació amb el sector; un sector social que no fa falta que els digui que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, valorem i reconeixem la tasca d'atenció que porta a terme, l'experiència i l'expertesa, i que sabem que des del Govern s'hi dóna suport, i que, també, diguem-ne, es valora, i molt, i compta amb el suport que dóna la societat catalana. Creiem, doncs, consellera, que aquests també són àmbits cabdals de les polítiques socials, i per això volem conèixer quina és l'actuació del Govern al respecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Bona tarda. Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, i senyors i senyores diputats, Déu n'hi do quan a vegades es fan determinades crítiques que allò que es prioritza en els debats d'aquest Parlament són aquestes estructures –que vostè anomenava o repetia, no?– separatistes, quan, en canvi, estem discutint –s'ha fet també aquest matí a la sessió de control, continuarem després amb una altra interpel·lació també sobre la pobresa i les desigualtats–, parlant de l'atenció a les persones i especialment a les persones més vulnerables.

I em sembla bé no només parlar d'aquelles dificultats enormes que tenim com a Govern, però que també tenen la resta d'administracions, les mateixes entitats i els ciutadans, per tant, allò que no podem fer o allò que no podem fer amb la musculatura que voldríem, sinó parlar efectivament d'allò que fem, no?, de quines són les prioritats i quines són les accions que adrecem a aquests col·lectius més vulnerables.

Aquest matí, responent a una pregunta a la sessió de control al Govern ja recordava que es fa un esforç, aquest 2013 amb uns recursos que han minvat pel que fa a l'atenció a les persones, però un esforç que mantenim quan parlem d'accions adreçades a les persones. Tenim clar, i crec que això també ho podem compartir no només amb el seu grup parlamentari, sinó amb molts altres, que és necessària una visió molt àmplia quan parlem de «polítiques socials», que han de ser compartides i no compartiments, i que «polítiques socials» inclou molts i molts aspectes.

I vostè feia referència a una qüestió que em sembla fonamental, que és aquest plantejament interdisciplinari dins del mateix Govern, però al qual se sumen necessàriament altres agents –les administracions locals, les entitats socials i, evidentment, la mateixa societat civil–, i que aquesta visió compartida i global és absolutament necessària; en podem dir «treball en xarxa», però, en tot cas, implica un intercanvi de coneixements, una optimització dels recursos –hem de parlar sempre dels recursos, malauradament–, però també millorar la presa de decisions i l'efecte multiplicador d'aquestes accions.

I vostè ja feia referència a tot un seguit de plans interdepartamentals. És evident que aquestes actuacions ens permeten donar resposta a les dificultats i a les necessitats de les persones, que són molt diverses, i alhora, doncs, tenen aquesta vessant molt interdisciplinària a la qual vostè feia referència. Jo no podré referir-me, evidentment, per una qüestió de temps a tots els plans interdepartamentals, fins i tot interadministratius, perquè hi entren ajuntaments, diputacions, etcètera, però crec que sí a aquells que vostè..., sigui perquè els ha citat pel seu propi nom o perquè ha fet referència a col·lectius molt específics s'adrecen a aquestes persones, i molts d'ells amb clara voluntat preventiva, però també d'accions molt directes a aquests col·lectius més vulnerables; per tant, no tant el que no podem fer, sinó allò que fem.

I començaria per parlar de les actuacions de lluita contra la pobresa. En aquest sentit, disposem d'un pla d'acció, un pla d'acció que, evidentment, volem elevar i volem culminar amb un acord al més ampli possible. Són unes actuacions que fa temps que treballem, és cert, amb el món local, amb les entitats del tercer sector social, i que ben aviat esperem, doncs, poder compartir amb tots vostès, amb els grups parlamentaris, i cercar aquest acord i aquest consens que és imprescindible.

En tot cas, aquest pla –que vol dir allò que ja estem desenvolupant com a Govern que no pot esperar l'acord, el consens amb els grups parlamentaris, perquè la vida continua i les necessitats es van incrementant–,

com hem tingut ocasió de parlar en altres ocasions, és un document amb tretze objectius, amb pràcticament cent vuitanta actuacions, amb un horitzó 2016 i amb una destinació per a aquest any 2014 de 981 milions d'euros. I insisteixo, i suposo que després tindrè ocasió de referir-me més a aquesta necessitat, a aquesta voluntat, que esmerçarem tots els esforços possibles per tal d'assolir un acord en la lluita contra la pobresa.

Hi han altres col·lectius les necessitats dels quals augmenten i són cada vegada més complexes i que requereixen una atenció cada vegada més compartida sanitària i social. I això és el que ens ha portat a tancar un pla, també interdepartamental, d'atenció i interacció social i sanitària –l'anomenem el PIAISS, que és bastant com més curt–, que té a veure amb l'aparició de la cronicitat com un fenomen que ja a altres països del nostre entorn els ha empès a cercar aquests models d'atenció integrada, i de fer-ho amb aquesta doble òptica: la social i la sanitària, però, en definitiva, amb una sola visió per tenir aquesta valoració integral de la persona i donar-li una resposta que sigui social i sanitària, però, en tot cas, que permeti una màxima coordinació, que no sempre hi ha estat, que no sempre ha existit, entre tots els agents que intervenen en el territori i en els diferents sectors.

I un pla a vegades sembla que sigui un document que no tingui accions concretes, que no tingui efectes sobre el territori i sobre les persones; per tant, m'agradaria, en aquest cas i en la resta, parlar de qüestions concretes –i accelero una mica el ritme.

Accions que es desenvolupen ja aquest any 2014 en aquest pla d'interacció: amb experiències pilot a vuit territoris, amb la constitució d'un consell assessor amb professionals tant de l'àmbit social com de l'àmbit sanitari, per tal de poder disposar dels punts forts, els punts febles que s'han anat desenvolupant a les diferents experiències territorials.

Ha fet referència vostè a un altre pla que ens sembla molt interessant i molt necessari; aquest, molt consensuat amb el sector de la salut mental, per tal d'alinear les accions de govern amb el que són les línies que marca la mateixa Unió Europea, amb unes línies estratègiques molt clares: la lluita contra l'estigma social per tal de facilitar l'accés a oportunitats en l'entorn sobretot social i laboral de les persones amb problemàtica mental; l'atenció a la petita infància, la promoció dels seus drets i el suport a les famílies; un avenç que sobretot es pot ja percebre en l'adaptació dels serveis d'habitatge. I en aquest sentit avançar, doncs, que estem treballant per tal de, atesa la singularitat d'aquest col·lectiu, poder procedir a la concertació de places mitjançant les quals les entitats que treballen en l'àmbit de la salut mental puguin tenir un ús més adequat d'aquests recursos.

Sobre el Pacte per la infància, res a dir que vostès no sàpiguen, perquè hem tingut, afortunadament, aquí sí, ocasió de parlar molt a bastament i en comissió d'aquest pacte. Però sí parlar d'aquest pla d'atenció integral, també molt treballat amb les mateixes entitats de l'àmbit d'infància cercant aquest coneixement compartit, una cooperació institucional que és bàsica i un

lideratge distribuït. I que estem avançant en el calendari de desplegament del pacte amb la futura constitució del Consell Nacional dels Infants i els Adolescents.

En l'àmbit de la família, amb programes també molt específics de criança positiva, el programa «Créixer en família», que capacita les famílies amb diverses accions que estem portant a terme.

Deixin-me referir, també, al Pla de suport al tercer sector social, creiem que, també, molt necessari des del punt de vista de millorar la suficiència econòmica de les entitats, malgrat les moltes dificultats amb les quals ens estem trobant, i simplificar la seva relació amb les administracions. De fet, un pla de suport que comptava amb quaranta-quatre mesures compromeses, i n'hem assolit ja trenta-set. Algunes de les que no hem pogut assolir? Les raons també m'agradaria esmentar-les: tenen a veure amb el fet de fer efectiu el traspass del 0,7 de l'IRPF per a finalitats socials –ja ens agradaria, assolir aquest punt–, o incloure l'IVA en els preus de contractació pública. I estem treballant, també, en l'àmbit de la contractació –crec que aquest és un aspecte molt important.

Pel que fa al Pla estratègic de polítiques de dones, crec que l'aspecte més important i més rellevant té a veure amb la intervenció integral que també portem a terme dins del mateix Govern, amb departaments que hi tenen, doncs, una visió molt necessària, com és el Departament d'Interior, però també de Salut, també de Justícia, quan parlem de la lluita contra la violència masclista, i, aquí, amb una cooperació bàsica i fonamental, també, amb el món local i amb les entitats que treballen atenent i donant serveis directes a aquestes dones i als seus fills i filles.

Un altre col·lectiu davant del qual desenvolupem tot un seguit d'actuacions, que estan també consensuades amb el territori i amb el mateix àmbit d'entitats que hi treballen... Al Pla nacional de joventut 2020, m'estic referint, amb una dotació també pressupostària important, amb aquest mateix horitzó 2016, al qual em referia en altres plans, de més de 600 milions; en aquest cas, 205 dels quals centrats en aquest any 2014.

I pel que fa al Pla de ciutadania i de migracions, tenim aquí també molta feina a fer. Hem assolit un acord important, també, amb les entitats que treballen en l'àmbit migratori. És necessari, també, incorporar la visió de la migració com un reflex del canvi de cicle que estem vivint.

Evidentment que una intervenció d'aquestes característiques només permet fer un tast d'aquells plans que estem treballant, que així hem de continuar-ho fent, intentant assolir els màxims acords, la màxima complexitat i sumant voluntats. En tot cas, són un instrument inequívoc que les polítiques que marca el Govern han de continuar endavant i que han de ser sempre fruit de processos de diàleg i de participació, amb accions concretes, amb partides pressupostàries concretes dins les nostres possibilitats, però, per descomptat i sobretot, amb mecanismes de seguiment i d'avaluació.

En definitiva, posar l'acció del Govern, del conjunt d'administracions, de les entitats al servei de les persones i del conjunt de la nació. Estic convençuda que podrem continuar treballant en el desplegament de tots aquests plans i en molts altres que tenim, podríem dir, en cartera, i per als quals els demano, doncs, com ha estat possible fins ara en molts casos, afortunadament, la seva participació i el seu compromís.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la pobresa i la desigualtat.

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa i la desigualtat (tram. 300-00232/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera; en aquest mateix faristol i en aquest mateix Parlament altres membres del meu grup parlamentari –la Laura Masana especialment, però també en Joan Herrera i d'altres– han expressat fa temps i l'han interpellada a vostè i al seu Govern sobre la situació de pobresa.

Dèiem que el principal problema d'aquest país i la seva crisi no era el deute, i alguns reien, i dèiem que era l'atur, i que la gent perdia la feina i que no en tornava a trobar si no era en condicions més precàries i amb menys salari. Denunciàvem malnutrició infantil, pobresa energètica, llistes d'espera que perjudiquen la salut dels qui no les poden saltar a cop de talonari, i la resposta durant un temps ha estat que, quan fèiem aquests comentaris, interpellacions o greuges, érem alarmistes o exagerats, que buscàvem dibuixar que tot estava pitjor del que en realitat era, o ens deien, ens diuen que el que volem és erosionar el Govern. S'ho creguin o no, quan vam impulsar la convocatòria de la Diputació Permanent l'any 2013 o el Ple monogràfic sobre pobresa l'any 2014, l'objectiu era, és, aconseguir respostes a la situació que viuen i pateixen molts dels nostres veïns, conciutadans i gent que viu al país. Perquè la situació, consellera, és d'emergència social. No sé si vostè ho pot dir o no, no sé si ho pot reconèixer o no, però la situació, la realitat és d'emergència social.

Avui pretenem fer un nou toc d'alerta. Aquest matí li ho he sentit dir a vostè mateixa: tenim un descens dels recursos públics destinats a polítiques que avui tenen més necessitats. Doncs, això no és un desajust en el pressupost o en els plans de govern, això és condemnar molta gent a pagar amb les seves condicions de vida les conseqüències d'una crisi que no ha provocat.

Per què estem en emergència social? Perquè la gent que treballa a Catalunya avui no arriba als 3 milions. Fa quatre anys n'hi havia gairebé 1 milió més: alguns dels que han perdut la feina han marxat, però la ma-

joria simplement no en troben, i dels que estan sense feina més de la meitat ja no té cap tipus de prestació, ni feina ni cap ingrés per viure.

És d'emergència perquè cada dia hi ha cases que es queden sense aigua, que se'ls talla l'aigua, o cases que no poden escalfar-se. La pobresa energètica no és un concepte social o jurídic, és passar fred a casa.

I encara més brutal, cada dia hi ha famílies que es queden fora de casa. El 21 per cent de les execucions de l'Estat es produeixen a Catalunya, i no ens toca ni per PIB ni per població un percentatge així d'alt. I molts són ja gent que no pot fer front al lloguer, no a la hipoteca de casa seva; alguns, fins i tot, desnonaments silenciosos, gent que marxa abans que arribin els secretaris judicials.

Però què és el més terrible d'aquesta situació? Que són situacions evitables. El problema al qual ens enfrontem no és només de pobresa, és de desigualtat. Allò que al seu Govern li costa tant d'admetre: no és que hi hagi només pobres que cada dia són més pobres, sinó que hi ha rics que cada dia són més rics, i que els està sortint molt barata la gestió d'aquesta crisi.

Què volem dir quan parlem de desigualtat? Doncs, que mentre que els únics contractes que augmenten són els de treballadors que cobren el salari mínim –645 euros al mes–, el sou mitjà dels vuitanta-sis consellers catalans –catalans– de les empreses de l'IBEX és de més de 26.000 euros al mes, catorze pagues incloses, per descomptat. Que a ciutats com Barcelona el barri més ric, que és Pedralbes, té avui una renda de 6,4 vegades la del barri més pobre, Ciutat Meridiana, però que tan sols fa quatre anys aquesta diferència era de 3,7 vegades, per tant, la diferència creix. I no només en rendes, també el patrimoni: els seus pisos, els pisos de barris com Roquetes o Nou Barris són avui un 35 per cent més barats, valen menys, i els dels barris més alts de la ciutat són avui més cars.

És o no és evident que la crisi afecta de manera desigual, en funció del barri o en funció del lloc on vius? Queda clar, o no, que mentre el patiment es concentra en algunes zones, la crisi ha suposat una millora per a altres? Perquè hi ha víctimes de la desigualtat, però també n'hi ha beneficiaris: es diuen ATLL, es diuen gestió de la T-Mobilitat per part de CaixaBank, es diu derivació de pacients de la sanitat pública a centres amb afany de lucre, o es diu, avui mateix, privatització del Servei d'Ocupació per passar la part rendible de la inserció a mans privades.

És aquesta diferència i aquesta desigualtat les que generen la veritable fractura social al país, perquè al país no tenim un conflicte nacional, però sí un risc de profunda fractura social. Ens ho il·lustren diversos informes que ens diuen que la desigualtat creix, i que és aquesta desigualtat la que està al darrere de l'assalt, per exemple, dels serveis socials a Ciutat Meridiana ara fa uns dies, o al darrere de les alarmes i les peticions d'ajuda de tants professionals esgotats de no poder donar resposta, incapaces de gestionar la impotència que els dona no tenir els recursos suficients per pal·liar les situacions que han d'atendre cada dia.

Aquest matí vostè responia, en la sessió de control, que el nostre no era un sistema assistencialista. No ho volia ser, consellera, però és que l'hi han tornat. El model de serveis públics basat en drets i no en l'assistència o la caritat està desapareixent per la reducció de recursos, la voluntat d'obtenir ingressos de l'externalització per part del Govern, que se'ls ven, o la voluntat d'obtenir beneficis per part de la gestió privada. Què és, si no, l'augment permanent de la ràtio professor-alumne en el sistema educatiu, o la reducció dràstica de partides en educació pública? Què és, si no, la retallada del 16 per cent del pressupost en salut mentre es deriven malalts al sector privat? Què és, si no, la impossibilitat de desplegar les lleis de dependència o de serveis socials?

El que es retallen no són només partides, programes o serveis: es retallen drets, obtinguts per la lluita i l'esforç de molta gent, a qui no se'ls ha consultat si el que volen és un canvi així. Aquest també és un problema democràtic quan, per la via dels fets, es retallen i es canvien els acords i el contracte social.

Degradar els serveis públics, consellera, com està passant, és degradar la justícia social, perquè els serveis públics són el patrimoni de la gent que no té patrimoni propi, i avui vostès el redueixen o se'l venen, i ens fan, també, amb això, més pobres. I, mentrestant, quí respon? Miri, coincidirem que del Govern de l'Estat no en podem esperar res, i no només per la seva voluntat d'acarnissar-se amb les institucions catalanes avui, via la fiscalia, sinó per la seva voluntat d'aprimar els serveis públics, traspasant l'activitat pública a negoci privat, aprofitant per treure's l'obligació de les institucions de garantir drets fins ara reconeguts.

Però, miri, amb l'Estat no hi comptem. Tampoc hi comptàvem, amb ell, pel fet que la gent es pogués expressar el dia 9 de novembre, i no ens hem aturat, oi? Doncs, respondre a les necessitats de la gent, a l'emergència social que vivim, és tan o més urgent amb el marge que la Generalitat té, i en té.

Jo no vull discutir amb vostès si tenen o no sensibilitat. Tinc les meves pròpies opinions sobre els models clàssics de dretes i esquerres, i sobre decisions que beneficien la justícia social o les que perpetuen desigualtats. Però avui la Generalitat no està a l'alçada de la mateixa comunitat, la mateixa gent de la nostra societat, les xarxes socials, les plataformes, les entitats, que donen resposta i lluiten per drets, des de la gent de l'obra social de la PAH, els usuaris del Vall d'Hebron o la Taula de la Pobresa Energètica, que aquests dies ens en donen exemples, fins als mateixos ajuntaments, en què aquests dies també veiem com fan contrastar la seva decisió i la seva voluntat política amb l'esforç que fa la Generalitat; ciutats –és veritat: no totes– com Terrassa, que han augmentat el 1.800 per cent els augmentos per al subministrament a impagats per evitar talls d'aigua o de llum; com l'Hospitalet, on la partida municipal de beques menjador ha passat de 200.000 euros fa tres cursos a 1.200.000 euros en aquest període de tres cursos: 1 milió d'augmentos per part d'un ajuntament, quan en el mateix període la Generalitat ha reduït la partida; ajuntaments com el Prat o Sant Feliu, on el pressupost en serveis socials ha augmentat

el 80 per cent, o a Montornès, que ha remunicipalitzat la gestió de l'aigua.

Ho fan en un context tant o més hostil que el del Govern català, amb un ofec econòmic imposat pel repartiment del dèficit públic que fa l'Estat, pels impagaments i deutes de la mateixa Generalitat i per la tenalla legal que suposa la Llei de l'RSAL. Però és veritat, no tots els ajuntaments són iguals: el de Barcelona té l'honor d'haver contestat als setze desnonaments que hi havia el dia 3 de novembre, i que es feien a Nou Barris, amb una nota de cinquanta-vuit línies dient que quan aquests casos arriben a Serveis Socials ja ofereixen allotjament provisional.

Per tant, ara no n'hi ha prou, consellera, que ens digui que fan el que poden. No es pot demanar paciència a qui cada dia pateix. No en fem prou, amb les mesures paliatives, amb la situació d'emergència social que tenim.

És excepcional i reclama mesures excepcionals: un pla de rescat social per iniciar un canvi en l'orientació de les polítiques fiscals i socials, un pla de rescat social que tenalli, que vagi directe a l'acompliment de totes aquelles iniciatives parlamentàries que hem aprovat en aquest Parlament –més de trenta, en els darrers mesos– i que vostès incompleixen de forma reiterada; no és que no ens els creguem, no és que no vulguem signar els seus pactes, és que ja no ens els creiem.

Un pla que vagi a definir i garantir un mínim vital per a cada persona, que inclogui alimentació, habitatge, cobrir els subministraments bàsics i ingressos mínims. I accelerar la ILP de la renda garantida que tenim en aquest Parlament, i que no corre la pressa, i que no sembla que tingui la pressa que tenen altres projectes.

I, finalment, un pla que tingui com a pota principal –i això és el que li explicaré també en la rèplica– instruments fiscals i pressupostaris prou potents com per fer front a aquests recursos que vostè mateixa reconeix que li fan falta i que no sap d'on treure.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no és paciència el que demanem, per descomptat que no, però sí una certa consciència. I de la mateixa manera que vostè pot tenir la percepció que el Govern es molesta quan vostès dibuixen aquest panorama i aquesta situació econòmica i social, jo podria dir que també a vegades tenim la percepció que vostès es molesten quan recordem allò que altres entitats i consells mencionen, que és el fet que, en etapes en què la bonança econòmica és el que ha caracteritzat aquest país, afortunadament, en aquell moment, i amb creixement econòmic, amb perspectives de creixement, no es va treballar prou ni suficientment per una distribució més equitativa de la renda i per aconseguir disminució de

la pobresa i una protecció social més justa, que crec que és allò que finalment hi ha al darrere de moltes de les seves propostes i de les dades que vostè mencionava; protecció social, en definitiva, maneres, fórmules, de trobar solucions reals als problemes greus d'integració, d'inserció social, evidentment, de pobresa i d'augment de les desigualtats.

Crec que aquest diagnòstic i aquesta situació no els hem negat mai, senyora diputada, ni els negarem, i no ho vam fer, tampoc, en el debat, en el Ple monogràfic sobre pobresa i desigualtats que es va celebrar en aquest Parlament. Entre d'altres coses, perquè les dades parlen per si soles, i, per tant, aquest increment de les necessitats i la major complexitat d'aquestes necessitats, a les quals jo em referia aquest matí, efectivament, a la sessió de control, són tan reals com la vida mateixa.

Però, també, tan real com la vida mateixa és aquesta menor disponibilitat de recursos públics. I també vull fer referència a la resposta que precisament el president Mas ha fet al president del seu grup parlamentari: no és una qüestió de voluntat, no és una qüestió de sensibilitat –li agraeixo que obviem aquesta menció–, sinó que és una qüestió de disponibilitat.

Però, en tot cas, dins d'aquest context pressupostari, que no és el que voldríem, que no és el que mereixem, que no és el que és just ni és equitatiu, crec que hauríem de poder jutjar quines són les prioritats socials d'aquest Govern. I, en aquest sentit, moltes de les qüestions a les quals vostè feia referència i aquestes, diguem-ne, vessants tan diverses de la pobresa –residencial, energètica, vostè parlava de l'alimentació, també ho hem fet, aquest matí, a la sessió de control, i tantes altres vessants, sí, d'aquesta situació de risc de pobresa– són aquelles que precisament més prioritzades estan, com així ha de ser, en els pressupostos d'aquest any present, 2014, i la voluntat és que es mantinguin amb aquesta intensitat en els propers pressupostos, en els que presentarem en les properes setmanes.

Disponibilitat. La realitat és aquesta: un increment de necessitats davant d'un decreixement, davant d'un descens dels recursos públics, d'aquells de què podem disposar per nosaltres mateixos, però també –quina mala sort i quina casualitat–, caiguda, retirada per part del Govern de l'Estat de molts d'aquests programes que nosaltres estem sostenint, amb els recursos de què disposem, i insisteixo, aquí també, en l'àmbit residencial, per tant, l'habitatge social, etcètera.

I ens cal, i hem tingut ocasió també en altres ocasions de parlar-ho, efectivament, disposar d'un sistema fiscal que estigui al servei de la disminució d'aquestes distàncies, cada cop més grans, entre les persones que més tenen i les que cada cop en tenen menys. Jo reitero la idea que llançava aquest matí que el nostre sistema de serveis socials no és assistencialista, una altra cosa és que ens vegem obligats a resoldre les qüestions més flagrants, les necessitats més immediates de les persones. I en aquest sentit em sembla important poder destinar recursos, com hem pogut fer aquest estiu per primera vegada, per tal de cobrir, doncs, les neces-

sitats alimentàries dels nens i dels infants, un cop finalitza el període lectiu a les escoles, i en aquest sentit, també, poder donar cobertura a equipaments que existeixen en els nostres municipis, gestionats pels ajuntaments, per les entitats socials, que tenen una vessant també clarament preventiva i integradora de la vida, diguem-ne, ordinària d'aquests infants.

Jo li asseguro que em reuneixo amb molts alcaldes i visito molts ajuntaments. Vostè ha citat tot un seguit d'ajuntaments que estan fent un gran sobre esforç, i l'estan fent; veig aquí molts alcaldes, que també l'estan fent, en els seus municipis, i també li citaria ajuntaments com el de Solsona, o com el de Manresa, o com el de Reus o com el de Girona, que també estan fent aquest sobre esforç en matèries socials i que, per descomptat, com també passava abans, estan cobrint necessitats, diguem-ne, peremptòries de la seva població. I això passa en l'àmbit dels ajuts d'urgència social, com vostè sap, també, participats des del Govern de la Generalitat, en l'àmbit de les beques menjador, etcètera.

Quan parlem de reducció de pressupostos, vostè es fixa en la reducció que pateixen aquells departaments, diguem-ne, més directament relacionats amb les persones i les seves necessitats; una reducció que en alguns casos, i jo li parlo ara pel meu departament, ve molt determinada per aquesta terrible caiguda d'ingressos que des de l'any 2012 estem patint en partides que –em permeto recordar-les, novament–, per la incidència que tenen i l'impacte que tenen sobre les persones més vulnerables... Persones amb discapacitat, infància en situació de risc, acollida de persones immigrants, famílies, etcètera: partides, hi insisteixo, de l'Estat que desapareixen o minven d'una manera escandalosa precisament en els anys en què més augmenten aquestes necessitats.

I vostè deia: «Del Govern de l'Estat no n'esperem més.» Francament, és una manera de mirar-ho. Jo en aquests moments diria que el que no podem esperar és una fixació de sostre de dèficit tan injust en els passats exercicis, com tampoc l'incompliment flagrant de lleis bàsiques i lleis vigents com la Llei de dependència.

Vostè deia: «Despleguin correctament.» No ho deia exactament així, però venia a dir: «Han de desplegar correctament la Llei de dependència i la Llei de serveis socials.» Si és que precisament és aquí on plora la criatura: desplegar correctament una llei que neix infradotada és francament complicat. Tot i així –em poso a l'altra banda–, la realitat, la voluntat i la disponibilitat: més del 80 per cent del pressupost del Departament de Benestar Social i Família, precisament, es destina, es concentra a atendre aquesta Llei de dependència, que vostès van votar, nosaltres no, perquè partíem de la base que era una llei que vulnerava competències, però que, alhora, naixia, hi insisteixo, mal finançada.

I els drets, per ser de veritat, per poder-los exercir, necessitem disposar dels recursos per fer-los efectius; si no, són expectatives, són tota una altra cosa, no són drets.

I, pel que fa a la Llei de serveis socials, una llei, aquesta sí, pròpia, ambiciosa, aprovada per unanimitat

en aquest Parlament, i de la qual crec que ens podem sentir molt orgullosos, però una llei que ve també, en determinats programes, nodrida per aportacions de l'Estat, per exemple, pel que fa al Pla concertat dels serveis socials, que ha patit també una minva enorme en els darrers anys, concretament des dels exercicis 2012 en endavant, per tant, en els moments en què més necessari és poder donar resposta a les necessitats de les persones amb més vulnerabilitat.

Feia vostè referència a la renda mínima d'inserció i a les beques menjador, i a aspectes relacionats amb l'habitatge, que suposo que s'hi referirà també en el torn de rèplica. Jo li vull recordar que en aquest context pressupostari de l'any 2014 s'hi han destinat unes dotacions molt més elevades que en anys anteriors, que fins i tot ens situen en nivells força òptims pel que fa a les beques menjador, a la renda mínima d'inserció.

Vostè em parlava de la pobresa energètica, i jo he de recordar que hem assolit en aquest Ple consensos importants, amb accions que hem acordat entre tots, a partir, ho recordo, d'una interpellació precisament del seu grup parlamentari, com també del Grup d'Esquerra Republicana; precisament pobresa energètica, una pobresa o unes necessitats que no són noves, però que adquireixen una major duresa en els darrers anys.

I vostè sap que, més enllà del desgraciat episodi del decret de pobresa energètica, impugnat i suspès pel Govern de l'Estat..., pel Tribunal Constitucional, a instàncies del Govern de l'Estat, hem pogut avançar en allò que precisament denunciàvem ahir, i aprovàvem a govern: instar la Comissió Europea per tal que forci l'Estat espanyol a definir aquest concepte de «consumidor vulnerable». Hem constituït una Taula de Pobresa Energètica que ha de ser el camp, ha de ser l'espai on se'ns permeti..., on puguem consensuar aquestes accions, i on és representat tothom, on són els municipis –que, hi insisteixo novament, estan fent una gran tasca d'aturar aquestes dificultats enormes de tantes famílies per fer front al pagament dels subministraments–, però on també és necessari que es produeixi aquest diàleg, aquesta mediació, aquest intent de trobar el punt mitjà també amb les entitats i amb les empreses subministradores, per tal d'assolir condicions molt més avantatjoses. I que amb això no en tindrem prou, però que, en tot cas, igual que representava, igual que era això –el decret de pobresa energètica– un primer pas –un primer pas– per impedir, a l'hivern que ja hem passat, que ja vam superar..., aquesta moratòria, aquesta treva hivernal per a les persones, doncs, derivades dels serveis socials –per tant, amb una perfecta coordinació amb els serveis socials dels ajuntaments a l'hora de determinar les persones susceptibles de rebre aquesta moratòria–, mentrestant, continuem treballant en altres accions, hi insisteixo, d'una manera també molt centrada en les empreses i entitats subministradores.

Parlava de reduccions pressupostàries. Jo li recordo que el pressupost de la Generalitat en aquests quatre anys, 2010-2014, ha patit una reducció del 20 per cent; que, en l'àmbit de les polítiques socials i en departaments tan sensibles com el que represento, aquesta minoració ha estat menor, ha estat d'un 14 per cent; i

que, a partir d'aquí, continuem treballant per disposar d'instruments i d'eines que són absolutament imprescindibles per poder avançar en aquest anivellament de les desigualtats amb la recerca de fonts d'ingressos directes o indirectes, precisament per destinar-los a la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Espero, en el següent torn, doncs, poder parlar de manera més concreta de plans, d'accions que ja estem desenvolupant, com abans explicava, i aquelles altres que tenim tot l'interès i tota la voluntat de portar endavant en els propers mesos.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Vostè em parlava de passat i de les voluntats polítiques. Sap quina és la primera reacció del Govern d'entesa quan hi ha evidència de la situació de crisi amb la caiguda d'ingressos del Govern de la Generalitat? Refer l'acord de govern per aturar la inversió en pedra, modificar l'IRPF per aixecar el tipus més elevat, que es paga a partir de 300.000 euros, i augmentar la partida de beques menjador a l'escola.

Fa cinc anys, d'això, i era insuficient, segur. Va ser una primera reacció i una línia de prioritats. Sap quines són les primeres mesures preses pel seu Govern quan van entrar a govern? Eliminar l'impost de successions i modificar la PIRMI per expulsar-ne una part de les persones beneficiàries, a banda d'aplaudir amb entusiasme que calien lleis d'estabilitat que fixessin límits de dèficit i prohibir l'endeutament dels governs. A mi em sembla que demostren quines són les prioritats d'unes majories i de les altres, i que van més enllà de la limitació de recursos: són les que ajuden a construir que avui parlem de limitació de recursos.

Jo li deia, en el pla de rescat, que allò que necessitem de manera urgent té a veure amb l'acompliment d'iniciatives parlamentàries. Bona part de les mesures de les quals ha estat parlant ara, en el seu torn d'intervenció, formen part del que aquest Parlament li ha demanat que faci, més de trenta mocions aprovades d'ençà..., dels darrers mesos. I algunes, totalment incomplertes. Fa set mesos del Ple de pobresa, en què, entre altres..., les entitats reclamaven que hi hagués una comissió de seguiment per poder saber com s'estan executant els acords presos, quin nivell d'acompliment..., per saber de forma transparent si hem de rectificar en alguna mesura o quin és el mal, no?, de què patim. I és una comissió de seguiment que encara no s'ha creat.

Vostè parla de pobresa energètica. Encara és més flagrant. Clar que els acompanyarem en les al·legacions al Tribunal Constitucional contra el recurs del Govern espanyol, clar que volem la transposició de la directiva europea que parla del consumidor vulnerable, si això ja ho hem presentat en el Congrés, i ens ho han

tombat i ho tornarem a presentar, però ara –però ara–, mentrestant, el que els demanem és que allò que forma part de la responsabilitat del Govern de la Generalitat ho facin.

Com pot ser que hi hagi alcaldes que s'atreveixin a parlar amb les entitats, amb les empreses que proveeixen subministraments bàsics, i el president de la Generalitat, que avui a la sessió de control ens deia que s'ha enfrontat a gent amb molt poder per poder fer una consulta el dia 9, no s'atreveixi ni tan sols a seure amb els presidents d'aquestes empreses per dir-los que hauran de perdre el cobrament d'alguna de les factures i que hauran de posar diners per pagar un fons perquè hi hagi gent que no passi fred, ni se li talli l'aigua o la llum aquest hivern? Perquè estem parlant d'això, d'aquestes actuacions i d'aquest tipus de prioritats i d'aquest tipus de contundència en allò que afecta el dia a dia de la gent. Clar que ens costa creure'ls quan parlen de segons quines voluntats, quan no veiem aquesta energia posada en allò que es refereix a la vida de la gent.

Li demanava que definim un mínim vital garantit. Nosaltres ho hem presentat en aquest Parlament i hi continuarem insistint. Hem de poder garantir que la gent té uns ingressos mínims i que té el sostre, l'alimentació i els mínims garantits per a la seva subsistència, perquè és que ens ho podem permetre com a societat.

I vaig al darrer dels apartats que ens permet permetre'ns-ho, que és el de la fiscalitat. Probablement, no és casual que el manifest d'enguany en el Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa i el que aglutina les entitats que lluiten contra la pobresa parlés, precisament, de fiscalitat. «Una fiscalitat injusta ens empobreix», deien. I exigeixen una inversió social vinculada a un major esforç fiscal de qui més té.

Però no hauria de ser vostè, consellera, la que ens acompanyés, precisament, a nosaltres en aquestes reivindicacions? No hauria de formar part del seu pla de rescat social o dels seus plans d'acció social que s'eliminessin les bonificacions fiscals per la compra d'accions? No hauria de ser vostè la defensora de la reforma de l'impost de successions per tornar a nivells de recaptació..., o la reforma de l'impost de patrimoni? Perquè, si no, és poc convincent que vulgui augmentar els recursos, si no ens diu que vol contundència, precisament, en una política fiscal redistributiva, que és, precisament, la principal resposta a la situació d'emergència social que vivim. I, honestament, només es pot entendre que no es facin aquestes reivindicacions fiscals si es fa des de la connivència de l'interès públic i l'econòmic per al benefici d'uns quants.

Finalment, també li ho dic, ens consta que no hi ha rescat social sense rescat democràtic, que no hi ha rescat social i de polítiques socials sense tornar a la gent la capacitat de decidir sobre allò que els afecta en el seu dia a dia, sobre allò que ens afecta, i la capacitat de la gent de poder gestionar aquells recursos i aquelles polítiques que els són més properes.

Per tant, insistirem i continuarem insistint que la major política social és la que partirà d'una major redis-

tribució fiscal. I no entenem, consellera, com no és vostè qui n'és la primera abanderada.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no cauré en el parany d'explicar-li què és el primer que vam fer nosaltres quan vam arribar al Govern.

Ho dic perquè vostè feia referència a les primeres decisions que van prendre en arribar al Govern –després diran allò que anem amb el retrovisor posat, sempre mirant enrere–, i crec que la situació de necessitat i d'urgència a què vostè feia referència, i que jo hi coincideixo, diguem-ne com en diguem, ens obliga a ser una mica més curosos. No li explicaré allò que vam realitzar i allò que encara estem fent, més enllà de moltes altres dificultats que ens vénen de totes bandes, per reordenar i endreçar allò que altres no havien deixat, precisament, en la millor de les situacions.

Però, en tot cas, hi insisteixo, vostè pot parlar de manca de sensibilitat, pot parlar de la necessitat d'abanderar un determinat discurs o un altre. Si, pel que fa a aquest sistema fiscal més redistributiu, estem plenament d'acord, senyora diputada; el que succeeix és que les urgències ens obliguen, més enllà d'establir aquests discursos, que poden ser molt interessants, a actuar, i a actuar de manera immediata, i a fer-ho amb coneixement de quines són aquestes necessitats, però, sobretot, conscients de quin és el nostre marc d'actuació i quins són els recursos amb què comptem.

I crec..., i mai parlo en termes –seria molt absurd fer-ho així– cofoistes. Si d'algun aspecte crec que n'he parlat en aquest sentit és a l'hora de dir el consens i la participació i la complicitat que moltes d'aquestes actuacions..., trobem en el territori, per tant, amb el món local, però també amb les entitats socials, i també quan hem pogut assolir acords que han incorporat els grups parlamentaris, com és el cas del Pacte per a la infància. Vostè diu: «Els seus pactes no ens els creiem.» Home, doncs, per no creure-se'l, hi són representats; en són signants tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i crec que estem assolint un ritme adequat de compliment de les mesures que els incorporen. Però, evidentment, cap mena de cofoisme davant de la situació crítica, des d'un punt de vista social i econòmic, de tantes i tantes persones i col·lectius en el nostre país.

Però, tot i així, i amb el marc pressupostari existent, amb aquesta disponibilitat, però també amb aquesta prioritat a què fem referència aquest matí, els eixos prioritaris de l'acció del Govern en matèria de polítiques socials, d'una manera global, tenen a veure, precisament, amb aquesta lluita contra la pobresa i la inclusió social, amb un accent molt determinat quan parlem d'infància i de pobresa infantil. I som sensibles i

som amatents a les denúncies, als informes, a les situacions que ens plantegen les entitats. També ho he dit en alguna ocasió: aquí no es critiquen ni es renyen les entitats socials per presentar informes que ens mostren una situació que és crua, el que fem és seure amb aquestes entitats, analitzar conjuntament aquests informes i cercar vies compartides de treball. I he de dir que em considero..., en aquest sentit, em sento satisfeta del treball que hem iniciat amb les entitats, evidentment també amb els ajuntaments. I això no vol dir que tot es pugui resoldre o que en tot estiguem avançant al ritme que voldríem, però li asseguro que, des d'un punt de vista de cobertura de necessitats bàsiques, hi estem posant absolutament tota la llenya que existeix i tota la que puguem trobar.

Pel que fa a aquesta cobertura i a aquestes prestacions, hi han tot un seguit de prestacions en el nostre país que volen donar cobertura a necessitats bàsiques de les persones, i estem fent aquesta tasca de reordenació, d'anàlisi, de fotografia del mapa de prestacions i de serveis que existeix en el nostre país. Amb quina voluntat? No tampoc de ser cofoistes, sinó detectar aquells àmbits que poden quedar descoberts o que necessiten un accent superior des del punt de vista de la cobertura. I, quan li parlava, i en parlava abans també la diputada del Grup de Convergència i Unió, del pla d'acció relatiu a la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, precisament la cobertura de necessitats bàsiques, tant des del punt de vista d'alimentació com de política de rendes, té una prioritat màxima –té una prioritat màxima. I necessitem continuar avançant en aquest terreny.

Evidentment, jo li agraeixo el suport en matèria de pobresa energètica que vostè mencionava. Aquest és un aspecte importantíssim, però també m'agradaria que valoressin els esforços que realitzem, precisament, en aquestes qüestions: la cobertura que es pot donar, l'increment de les prestacions en matèria d'habitatge social, adreçat a persones amb perfils molt vulnerables, com també la prioritat que s'està donant des de l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació, en matèria de formació, també a aquests perfils, a persones en situació econòmica molt adversa o en situació d'atur de llarga durada, i també, doncs, de major vulnerabilitat per la seva edat, per la seva estructura familiar –de fet, l'ocupació és una altra prioritat d'aquest Govern. I, com recordava aquest matí, estem parlant d'àmbits..., estem parlant de partides pressupostàries que han estat en els darrers anys molt i molt castigades per part de l'Estat i que, amb els recursos propis i fent un sobreesforç important, des d'aquest Govern estem intentant cobrir.

Jo espero, senyora diputada, que tinguem ocasió, que tingui ocasió també vostè, d'anar valorant, sigui de la forma que sigui, el grau d'acompliment dels acords i de les mesures que adopta aquest Parlament. Li puc assegurar que les mesures relatives al Ple de pobresa estan avançant. Moltes d'elles, de fet, estan incorporades en aquest document de Pla d'acció de lluita contra la pobresa i han estat explicades i són explicades al conjunt d'entitats amb què treballem aquests aspectes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre l'atenció primària de salut, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpe·llació

al Govern sobre l'atenció primària de salut (tram. 300-00230/10)

Per exposar la interpe·llació, té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta interpe·llació sobre atenció primària i salut comunitària neix del convenciment que l'atenció primària és un element nuclear i bàsic del sistema sanitari.

Múltiples estudis relacionen de manera clara i determinant una atenció primària forta i ben finançada, i dotada amb alta capacitat resolutiva, amb millors resultats de salut per a la població, amb menor freqüentació dels serveis especialitzats i d'urgències, i amb estalvi; i, en definitiva, també amb una millor qualitat de vida dels seus usuaris. Perquè, senyor conseller, com vostè bé sap, els recursos invertits en primària són els que aporten una relació més alta cost-benefici.

De fet, a vegades tenim la percepció que la primària és la gran ignorada, moltes vegades també absent de l'agenda política. Parlem d'horaris i d'obertures de CAP, i no anem més enllà. Però sí que hem de tenir present que és als CAP i als ambulatoris on els professionals entomen el dia a dia i, gràcies a ells, el sistema sanitari té uns bons resultats en indicadors de salut, tot i que no són aliens ni a les retallades ni a les seves conseqüències i pateixen dia a dia l'allargament dels temps d'espera per a primera visita, en molts casos fins a quinze dies –i us ho dic per experiència pròpia. Els mecanismes de visita a través de les urgències moltes vegades han passat a ser ordinaris, quan eren excepcionals. I hem de dir-ho: els professionals, molts d'ells, fan més hores que un rellotge.

Així doncs, parlant de salut i de la salut dels catalans i de les mesures per millorar-la, hi ha alguns indicadors que ens preocupen i que apareixen a alguns informes recents. Així doncs, distribuiré aquesta intervenció en tres grans apartats, i plantejaré temes de caràcter assistencial, altres de finançament i, en darrer lloc, de gestió.

Permetin-me abans que contextualitzi i concreti què ha significat per a l'atenció primària la davallada pressupostària dels darrers anys. Ho hem dit reiteradament: la davallada de pressupost *per capita* de 1.291 a 1.095 euros en quatre anys. Hem parlat de l'indecent increment de temps d'espera per a tots els actes mèdics i sanitaris, de les llargues llistes d'espera, de la reducció de llits d'hospitals i dels col·lapses d'urgències. Aquí hi podríem afegir la descapitalització de tot el sistema públic, l'afebliment dels hospitals de l'ICS, la derivació d'activitat d'aquests centres ICS a d'altres no-ICS.

Però, bé, pel que fa referència a atenció primària, que és el que avui ens ocupa, s'ha produït aproximadament, segons dades del departament, una reducció de més de tres mil treballadors a atenció primària –uns mil metges i un miler llarg d'infermeres. Això vol dir al voltant d'un 20 per cent –xifres grosses– de treballadors menys. També s'ha produït –sobretot pel que fa referència a l'ICS, que és la informació que tenim– una important precarització i el que comporta de rotació de personal, que això vol dir que en els primers sis mesos de l'any 2014, a tall d'exemple, el 85 per cent de contractes realitzats per l'ICS eren d'un mes o menys, i que s'han realitzat 2.811 contractes de menys d'un mes de metges de família. A això hi hem de sumar, com he dit abans, la retallada pressupostària de recursos econòmics, al voltant d'un 28 per cent –uns 897 milions d'euros menys.

Però tornem als informes que esmentava abans: Informe de salut 2013, *Determinants socials i econòmics de la salut*, el darrer informe de l'Observatori de Salut Mental de Catalunya, Fedaia –conseqüències de la crisi sobre la salut mental dels nens–, *L'afectació de la crisi en la salut de les persones* de l'Observatori de la Vulnerabilitat de la Creu Roja. Molts informes que ens alerten d'anàlisis i diagnòstics que cal tenir presents, i que creiem que és la responsabilitat del Govern donar-hi respostes i solucions, i especialment a noves realitats i problemes de salut emergents, als quals em referiré ara a continuació –bàsicament, salut mental, el tema del dolor i l'aparell locomotor–, perquè creiem que l'atenció primària és clau per a la prevenció, la promoció i la protecció de la salut des d'una vessant comunitària. I aquí vull fer èmfasi en el rol de les infermeres, que és molt i molt important.

Xifres de problemes relacionats amb dolor, amb una clau de gènere, en parlàvem no fa gaire a la Comissió de Salut, i, per tant, no m'hi referiré.

Xifres de salut mental: també sap vostè clarament l'increment de consultes per problemes de salut mental i el tema dels suïcidis. Nosaltres li volem preguntar sobre temes que té damunt la taula, que el Govern ha estudiat diferents vegades i creiem que és urgent universalitzar-los: la consultoria a primària de salut mental, la presència de psicòlegs als ambulatoris i als CAP, la implantació de la recepta electrònica a l'assistència en salut mental, la història clínica compartida també en salut mental. Voldríem saber sobre aquests temes, que creiem que són importants, pel que fa referència a la salut mental.

I també pel tractament de les malalties de l'aparell locomotor: la consultoria també de l'aparell locomotor a primària, la presència de fisioterapeutes als centres. Què en pensa vostè, senyor conseller?

Altres preguntes que també voldria fer-li avinentes en aquesta intervenció sobre dades que ens donaven a l'informe de salut sobre mortalitat evitable o morts prematures, el tema del càncer i els tumors –i aquí..., va relacionat amb el cribratge del càncer de còlon–, el paper o el rol que hauria d'assumir el tema de la cronicitat a l'atenció primària; propostes –que n'hem fet– que fan referència a la prescripció des de primària

de proves diagnòstiques, i fins i tot la prescripció de derivació a centres especialitzats, sociosanitaris o fins i tot de salut mental. D'això n'hem parlat diferents vegades. Voldríem saber com ho tenim, quan ho podem tenir, quan podem posar les xifres i dates.

I, per últim, un tema nou, un tema que potser no n'hem parlat tant. I aquí faig meves unes paraules del doctor Vilardell de fa anys quan parlava de l'atenció primària com a centre del sistema i gestora dels processos assistencials, que ha de ser la porta d'accés, deia, del sistema sanitari, i que ha de ser el metge –ell feia servir la paraula...– el «tutor» dels seus pacients dintre de tot el sistema. Per tant, parlem de l'assumpció per part de primària dels fluxos o dels trànsits, i de la «responsabilitat», entre cometes, que tenen els metges de família o poden tenir els metges de família sobre aquesta qüestió.

I, per últim, un tema que també ens preocupa: el temps d'espera. Senyor conseller, podrem assumir alguns compromisos sobre temps d'espera per a primera visita a atenció primària –metge, infermera i pediatres–?

Una altra qüestió que també li volíem plantejar és el tema del finançament, senyor conseller. El percentatge del pressupost d'atenció primària ha perdut al voltant d'uns cinc punts, el pes dels recursos destinats a atenció primària al total del pes del pressupost de salut ha perdut al voltant de cinc punts: el 2010 estava al 32,23 per cent, i el 2014, al 27,65 per cent. Perquè també podem parlar de primària, però de vegades les paraules i els compromisos i les voluntats després s'han de veure amb concreció –i estem parlant de xifres percentuals i no d'import total. Per tant, creiem que aquest pes s'hauria d'haver mantingut.

Per altra banda, també voldríem parlar-li, a l'apartat de finançament, de com afectarà el nou sistema de compra, que diuen que ha d'entrar en vigor l'any 2015, a l'atenció primària. Vostè ens ha parlat, i se n'ha parlat en aquesta cambra, del cas de Lleida, de l'assignació *a priori* del pressupost de primària, diferenciat de l'especialitzada. Voldríem que ens expliqués això i també assumís compromisos.

I, per últim, sobre el tema de la gestió. N'hem parlat, en vam parlar al darrer Ple, sobre treure a concurs o no l'atenció primària. Nosaltres ja li vam avançar en el darrer Ple que nosaltres creiem que no s'han de treure a concursos els serveis d'atenció primària. Fent una comparació de traç gros, no traiem a concurs els serveis especialitzats que presten els hospitals, hauríem de trobar la fórmula per no treure a concurs l'atenció primària. Voldríem saber fins a quin punt vostè ha avançat en l'anàlisi d'aquesta qüestió. Primer, si comparteix la general, i, després, els avenços que ha pogut fer en aquesta línia, si s'han de fer modificacions legislatives o normatives.

S'ha explicat diferents vegades que això afecta al voltant d'un 20 per cent dels centres d'atenció primària, aquest està subjecte a un possible concurs públic, i, per tant, no es tracta tan sols de les quatre àrees bàsiques que avui estan en procés de concurs, sinó que afecta d'una manera molt més important. I afecta perquè avui ja sabem que tenim dues empreses privades

que s'han presentat a la gestió d'aquestes àrees bàsiques, Eulen i SARquavita, i nosaltres creiem que el pacte polític i el compromís que hauríem d'assumir aquí és vetar l'entrada de les empreses privades a la gestió de la primària sigui com sigui, senyor conseller. I el nostre grup està convençut que això es pot aconseguir. Hi ha mesures damunt la taula, estudis fets, i, en tot cas, tindrem oportunitat d'aprofundir-hi en la rèplica.

Moltes gràcies.

Ui, me queda mig minut, però bé. (*Rialles.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Segú, intentaré contestar-li en el context de les preocupacions assistencials que manifestava, la gestió, i una miqueta parlarem també del finançament i això que afegia al final dels concursos.

Bé, nosaltres l'any 2007 ens vam plantejar a Catalunya –jo hi era– que des del punt de vista de les necessitats de les persones, dels problemes de salut, els canvis de les tecnologies, els canvis dels mateixos mecanismes de comunicació, de les TIC i la innovació farmacèutica, afegint-hi que les persones estaven més informades i volien decidir amb relació a la seva salut, i que a més a més calia fomentar polítiques d'implicació de les persones amb aquesta mateixa salut, alhora que abordar els aspectes més comunitaris que hi influïen..., ens vam posar d'acord tot el sector sanitari professional, amb absoluta unanimitat, i vam fer el que vam dir..., i el vam anomenar el Pla d'innovació en atenció primària –2007.

Aquest Pla d'innovació en atenció primària, que comença a desenvolupar les seves estratègies, l'incorporem cent per cent al Pla de salut de Catalunya. Fruit d'aquesta incorporació i d'aquesta base que era el Pla d'innovació en atenció primària, abordem des del Pla de salut –del qual hem anat rendint comptes oportunament– augmentar la resolució a nivell de l'atenció primària –buscar aquesta atenció integral, això que fos el centre per a tot el procés, especialment en les malalties cròniques–, i, per altra banda, avancem en aquest espai que en diem d'intersecció entre la salut pública i l'atenció primària, que és el que anomenem la salut comunitària.

Dins de la resolució en els primers nivells, en què hem avançat en aquests moments? Hem avançat –a part del desplegament dins de l'atenció primària de tot el que és l'atenció a la vida sexual i reproductiva, l'atenció pediàtrica, el pla del nen sa– molt en l'àmbit de la consultoria, des del punt de vista de la resolució en l'àmbit del centre d'atenció primària de problemes que abans eren resoltos en l'àmbit de l'hospital –després em referiré en concret als aspectes de l'aparell locomotor i de la salut mental. Hem avançat enormement en aspectes plantejats en el Pla de salut i derivats d'aquell pla d'innovació, com l'aplicació de les noves tecnologies

—cas de la teledermatologia, la teleoftalmologia—, insisteixo que en la salut mental —que en parlarem més endavant—, la urologia per exemple, l'al·lèrgia. I sí que a més a més hem avançat en aquella línia de resol·dre a l'atenció primària allò que en diem les demandes urgents de baixa intensitat, a través d'un disseny de l'atenció continuada, a través de l'atenció urgent dins dels mateixos centres d'atenció primària, amb el desplegament progressiu dels CUAP i amb la potenciació —tal com es plantejava en el pla d'innovació i reforça el Pla de salut— de l'atenció telefònica a través del 061, CatSalut Respon. Aquestes línies, totes elles tenen resultats d'avenç molt importants. Aquests són els canvis que ens plantejàvem l'any 2007 des del punt de vista de resposta a les demandes noves que la societat ens plantejava i els pacients plantejaven amb noves tecnologies que teníem i que havíem d'utilitzar.

Per altra banda, amb relació a l'atenció comunitària, òbviament hem avançat amb programes de prevenció i promoció, i, a més a més, estem avançant a incloure un dispositiu que creiem que també s'ha d'integrar en aquesta visió comunitària, que és la farmàcia comunitària, l'oficina de farmàcia, que en molts llocs és l'establiment que està més hores obert amb relació a les hores que pot estar obert un consultori local. Per tant, determinats serveis podrien ser —i així ho estem treballant— amb una cartera de serveis des de les oficines de farmàcia, especialment en l'àmbit de les farmàcies rurals.

Per altra banda, una de les grans demandes, fruit de l'èxit del nostre sistema sanitari, és la cronicitat de moltes malalties que abans eren letals. Això ens ha fet posar en marxa l'any 2012 un pla de crònics a través del qual va pivotant tota aquesta atenció integral, que plantejàvem com a necessitat imperiosa aquesta adaptació integral i integrada —les dues coses alhora—, que es va desenvolupant i desplegant a través de rutes assistencials en malalties cròniques prevalents, com són la malaltia pulmonar obstructiva crònica, l'asma, la diabetis, la insuficiència cardíaca congestiva o la depressió —fent referència a l'àmbit salut mental. Això ens ha fet posar en marxa i generar una tutela directa i proactiva del que denominem els «pacients crònics complexos» —el que és el pla PCC— o aquells malalts avançats en patologies cròniques —el que en diem el projecte MACA. Tot això, a més a més, comprometent el malalt en la seva pròpia atenció desenvolupant i desplegant allò que l'any 2007 plantejaven que era el «malalt expert», a través de la col·laboració directa del malalt amb la seva pròpia malaltia i amb la malaltia d'altres que el succeeixen en les necessitats.

Per altra banda, des del punt de vista qualitatiu, i en aquest àmbit de primera resolució, hem avançat en allò que diem..., no matar mosques a canonades, sinó posar en marxa el pla Essencial, amb recomanacions fetes per les mateixes societats científiques respecte a la idoneïtat o no-idoneïtat d'utilitzar determinades proves o determinats medicaments, que van moltes vegades més en perjudici que no en benefici del pacient; i, per tant, aquestes mesures van incorporant-se progressivament.

Respecte a, vostè ho deia, la..., després em referiré en concret a totes i cada una de les actuacions aquestes

que he detallat en «plan» genèric derivades d'aquest pla d'innovació i del Pla de salut de Catalunya.

Vostè es referia a la davallada pressupostària, aquests mil cent euros, quan en gastàvem molts més. Miri, la diferència del que gastàvem amb el que gastem era deute, i aquesta diferència no ens la presta ningú —no solament en política sanitària, sinó en la resta de polítiques. Per tant, no és que hàgim abaixat i reduït el pressupost, sinó que estem gastant allò que hi ha al pressupost, i el que gastàvem de més era dèficit. Per tant, aquesta diferència..., al no tenir ni els diners, ni aquell que te'ls presti, no disposem més que d'allò que tenim en l'àmbit pressupostari i allò que podem endeutar-nos de més, que és el límit que saben vostès que tenim de dèficit públic. Per tant, no és una acció voluntària, ni molt menys, destinar-hi menys recursos, sinó que és disposar dels recursos de què disposem i de la capacitat d'endeutament que tenim. I aquesta és la realitat en la qual ens movem.

També matisem: quan parlem de tres mil treballadors no estem parlant de tres mil persones, estem parlant de sous, salaris, equivalents a jornades completes, eh? Això és una manera de mesurar, no són persones. Les reorganitzacions moltes vegades contempen una pèrdua d'activitat que no són persones físiques ni llocs de treball, eh?, sinó que..., bàsicament, aquests tres mil sous equivalents que vostè parla no són persones. Home, en alguns casos sí que són persones, eh?, són contractes d'interins no renovats, contractes eventuais no renovats, però majoritàriament obeeix a reorganitzacions per poder fer sostenible el sistema. Amb un sistema majoritàriament regulat per sistemes d'eventuals, interins i places en propietat..., que ens dificulten moltes vegades tenir una certa adaptació, com ja dèiem l'any 2007 que una de les limitacions que tenia l'atenció primària era el sistema de regulació del qual estava dotat i que calia reformar. Parlo del 2007: no ho diem ara, sinó que ho dèiem abans tots plegats, el conjunt del sistema.

És cert que aquesta disminució de la disponibilitat de recursos a atenció primària és la que és des del punt de vista plàstic, però ja sap vostè molt bé que l'estructura pressupostària entre atenció primària i atenció especialitzada no és l'estructura que es correspon al que gastem als centres d'atenció primària i al que gastem en els hospitals, sinó que és un concepte que neix encara del model seguretat social —que no hem aconseguit, diguem-ne, adaptar a la realitat d'un sistema sanitari—, i en què sap que hi han tres partides pressupostàries genèriques, que són «atenció especialitzada», «atenció primària» i «farmàcia». Per tant, mentre no construïm un pressupost que s'ajusti a la realitat, és molt difícil que aquestes coses puguin ser interpretades amb facilitat. A mi m'agradaria interpretar-les amb despesa real en els centres d'atenció primària i despesa real en centres d'atenció especialitzada, i no com tenim les coses configurades.

Dit això, salut mental..., m'hi hauré d'estendre en la segona part de la meua intervenció, en la qual farem una miqueta la declaració de compromisos. És cert que nosaltres en aquests moments, malgrat les dificultats, tenim un ampli ressò, inclús internacional, res-

pecte a com estem desplegant el pla de crònics des de l'atenció primària com a eix central. I sí que també agafarem uns compromisos, que crec que jo els vaig agafar en la Comissió de Salut, respecte a l'accessibilitat en termes de temps a les primeres visites programables en l'àmbit de la primària.

I, en tot cas, a la segona part també detallarem com el sistema de compra –que ja està regulat, ja tenim un nou decret de sistema de compra– contempla que a l'atenció primària, amb la seva dotació pressupostària, se li assignarà des de l'atenció especialitzada la partida pressupostària que està destinada a pagar les atencions especialitzades ambulatories o les consultes externes –per dir-ho d'una altra manera– en l'àmbit dels hospitals.

Dit això, després parlarem en concret de la fórmula de concurs i de com hem intentat adaptar les recomanacions que els experts van fer al grup de treball o a la comissió de treball pertinent, tenint present la dificultat que comporta la legislació vigent, sobre la qual no podem actuar perquè no és competència d'aquest Parlament. Però intentarem després explicar-ho amb detall.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor conseller. Bé, el 2007 també hi era, jo. Recordo, segurament amb no tant de coneixement i no tanta profunditat, el Pla d'innovació de primària i el que vostè ens ha exposat que estava ja recollit allí.

Del que ens ha dit..., m'interessa també molt el que no ens ha dit, i lamento que potser per qüestions de temps no hi hàgim pogut aprofundir, perquè la voluntat del nostre grup és poder parlar-ne en profunditat i defugir una mica el pim-pam-pum, explicar la nostra posició respecte a temes de gestió i de finançament, i el fet que d'això vostè en parli després, doncs, ens impedirà això. Però, bé, segurament en tindrem més oportunitats.

Dues consideracions respecte al que ens ha dit, que algunes coses d'aquestes compartim –com no podria ser d'altra manera, perquè ve d'un pla, eh?, impulsat per governs anteriors. El tema de la farmàcia comunitària i del rol que li volen donar, més presència; vostè ha parlat que moltes vegades estan més obertes que els CAP. Jo li demanaria en aquest sentit..., són temes molt concrets, eh?, però li demanaria en aquest sentit la voluntat de mediació del departament. Sap vostè també que, per normativa, si no hi ha un centre d'atenció primària obert, la farmàcia no té per què estar oberta. I l'últim tema que ha arribat aquí al Parlament és el tema de Molins de Rei, que vostè segurament deu conèixer: la voluntat i la demanda de l'ajuntament i dels ciutadans que s'obri la farmàcia, però que en principi no estan obligats a fer-ho. I, per tant, la mediació, li demanaria..., n'han sortit d'altres, eh?, altres temes, altres municipis on es produeix aquesta circumstància. I, per tant, o canviem la normativa, fem un esforç... Per tant, voldríem algun compromís del departament en això, perquè si parlem que la far-

màcia ha de tenir un paper important a les hores que els centres de salut estan tancats, doncs, és necessari que establim els mecanismes perquè estiguin obertes.

Coses més concretes. El pacient expert, eh?; vostè parlava de malalts experts, del pacient expert. Em sembla que li han fet algunes preguntes escrites sobre aquesta qüestió, sobre la voluntat d'ampliar i universalitzar aquesta qüestió. Nosaltres tenim constància a la regió sanitària de Tarragona –sí que és un cas, un cas particular, bé, alguns casos particulars– que els diuen que no hi ha més places, de la impossibilitat de poder accedir a la demanda que fan aquestes persones de participar en programes del pacient expert.

I jo volia ja, pel que fa referència a la seva darrera intervenció, reiterar-li la voluntat que ens pugui contestar la pregunta aquesta sobre la major, que en deien, eh? Vostè pensa que el sector privat ha de participar a l'atenció primària? A partir d'aquí, si la seva resposta és positiva, la nostra disposició a parlar-ne. Creiem que això és fonamental. També li agrairíem que pogués aprofundir sobre aquelles línies que plantegen..., que s'han plantejat, i que vostè coneix perfectament, per evitar aquesta qüestió: el tema de les xarxes i del decret de xarxes o de la utilització de la xarxa del Siscat per poder-ho impedir, el tema del mitjà propi –la declaració per part d'alguns proveïdors de mitjà propi, si això és possible o no–, i el tema de les acreditacions.

Creiem que són tres temes sobre els quals ens agradaria haver pogut conèixer d'antuvi la seva posició per poder-ne avui, en aquest moment, en aquest torn, parlar amb més profunditat, però creiem que és la via, més enllà que estudis jurídics parlin de la necessitat de reformar altres legislacions. De fet, l'informe fruit d'una resolució del Parlament que encarregava un mandat al Govern en aquesta línia parla també de reformar, de modificar la LOSC. Nosaltres voldríem saber sobre aquest informe concret i les recomanacions que fan; algunes sabem que han estat ateses, perquè la diferència del plec de clàusules –ho hem de reconèixer– del concurs que s'ha tret respecte a l'atenció primària existeix, però creiem que nosaltres..., no és suficient per blindar, com deia, aquesta consideració que li fèiem.

Alhora, també ens agradaria..., el compromís que va assumir el..., el mandat, millor dit, que va assumir el Govern, fruit d'un acord del Parlament, de, més enllà de realitzar aquest informe, que va ser presentat a la Comissió de Salut..., i que anava en la línia de crear un grup de treball format per representants de la Generalitat, dels ens locals implicats en la gestió de serveis d'atenció a les persones, i diversos experts del món acadèmic i de polítiques de contractació pública. Aquest grup de treball voldríem saber..., s'ha constituït?, tenim resultats? Vostè va parlar en la darrera Comissió de Salut..., eh? Perquè el que tenim presentat a la Comissió de Salut l'any 2012, fa dos anys, és un informe que presentava algunes mesures, coordinat per un catedràtic de la URV; però, alhora, també el mandat del Parlament parlava d'un grup de treball més plural. Voldríem saber això com s'ha dut a terme, les conclusions, per una banda.

I la tercera cosa, aquest informe que vostè esmentava que havia encarregat al millor consultor de Catalunya, que és el mateix Departament de Salut –recordo paraules seves a la comissió. Ens va dir que ens el faria arribar fa uns quinze dies, no ha estat així. Li agrairíem també poder-ne avançar els continguts.

Moltes gràcies, senyor conseller. Perquè creiem que la necessitat –i la voluntat per nosaltres– és aquesta: com blindem l'atenció primària. Aquesta és la pregunta i aquest és el nostre compromís també.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada –responent-li la major, eh?–, nosaltres volem una atenció primària en xarxa, arrelada en el territori. I aquesta és la realitat que hem plantejat sempre –sempre.

Vostès van haver de treure totes les àrees bàsiques a concurs l'any 2006 –totes, eh? Nosaltres el que hem fet en aquests moments és que només hi hem tret aquelles que exclusivament no estaven gestionades per cap entitat de dret públic dependent de la Generalitat o de les administracions locals. De moment, eh? Només han sortit aquestes. La resta d'àrees bàsiques que havien sortit a concurs no sortiran a concurs perquè ja les gestionaven entitats de dret públic, que entenem que se'ls pot adjudicar, d'acord amb la Llei de contractes. I ens en queden quatre que no ha quedat més remei que treure-les a concurs, perquè no hi ha manera humana ni tècnica de poder salvar el concurs. I aquesta és una llei de la qual no és competent el Parlament de Catalunya i que no podem reformar si no tenim la força política de reformar-la allà o tenim la capacitat d'autogovern de fer lleis pròpies. Per tant, aquesta és la realitat en la qual ens trobem.

Què hem fet amb relació a això? Amb relació a l'informe que va presentar el grup de treball d'experts, plural –on hi havia els municipis, on hi havia l'Administració pública, on hi havia molts agents–, hi han unes recomanacions que..., si miren els plecs de clàusules d'aquest concurs, hi estan incorporades totes elles, plenament, a diferència d'altres casos. En el que nosaltres creiem que també hi ha hagut una aportació positiva per part de tots aquells que han fet alegacions..., les hi hem incorporat, i per això hem retardat una miqueta més la sortida del concurs. Però jo tinc les mateixes garanties de poder fer el que vostè vol, que les que tenien vostès quan governaven. Les mateixes: ni una més, ni una menys. Amb una diferència: que nosaltres creiem i compartim exactament que qui ha de gestionar l'atenció primària són aquelles estructures properes al territori que ja hi són i que ho estan fent.

Per tant, m'han sentit dir mil vegades que la Llei de contractes de l'Estat no serveix per contractar serveis públics en general, i menys serveis sanitaris, perquè el valor que se li dona a través de la Llei de contractes –que va néixer, com vostès saben, per al que va néixer– no ens permet aquesta flexibilitat. Per tant, el

meu compromís és intentar, dins del marc de la Llei de contractes i sense saltar-me'l, que la finalitat que perseguim, que és tenir una xarxa territorial pròpia i articulada amb la resta de proveïdors, es pugui complir. Aquesta és la realitat, tant per a mi com per a qualsevol que governi.

Per tant, dit això, la voluntat política és la que és, eh? Ja sap molt bé que la voluntat política d'aquest país és una: hi han uns senyors que diuen que hi ha unes lleis, i aquestes lleis limiten les voluntats polítiques. En aquest cas, esperem que aquestes voluntats polítiques siguin capaces de superar l'esperit de la llei.

Dit això, miri, respecte a la integració de professionals de salut mental, que m'interessa molt explicar-li, nosaltres tenim en aquests moments una integració de la cartera de salut mental en el 50 per cent del territori –ha finalitzat el 2013. Tots tenen cartera de salut mental en atenció primària i, a més a més, amb alguns exemples, li puc dir, d'atenció a la psicosi incipient: n'hi ha cinc territoris pilot a tot Catalunya, i en aquests moments ens permet fer una intervenció precoç que ens permet detectar trenta-set casos per cada cent mil habitants a Catalunya i millorar-ne l'estàndard, que era entre deu i vint. Per tant, sobre tot això, que no tinc temps per explicar-li amb molt detall..., anem progressivament avançant en això.

Respecte a l'aparell locomotor, que vostè em citava, nosaltres tenim en aquests moments integrat aparell locomotor en pràcticament quatre regions sanitàries, amb programes concrets d'atenció a persones amb lumbàlgia, a persones amb patologia osteomuscular no traumàtica. Això significa reduccions d'entre el 8, el 12, el 14 per cent –depèn de les regions– de primeres visites a l'atenció especialitzada –que no vol dir que siguin atesos des d'una visió clínica especialitzada, sinó atenció en l'àmbit dels hospitals.

Respecte a aquestes consultories, sap molt bé que anem avançant molt en les consultes virtuals: Garraf, Terrassa, Centre Riudeperes n'és un exemple molt concret, i tots els equips d'atenció primària en l'Hospital de Lleida i en l'àmbit de l'Alt Pirineu. Garraf i Terrassa són resultats claríssims. A la primària resollem directament el 56 per cent de les consultes de dermatologia, el 57 per cent de «trauma» i el 58 per cent d'oftalmologia. Per tant, tot això està donant un resultat bastant notable, i, per tant, dona la raó a tots aquells plantejaments que fèiem de reformes en el pla del 2007, que un cop articulats al llarg del temps estan donant els fruits importants; sobretot, no tant en els aspectes dels números, que són satisfactoris, com pot veure, però que l'important és que darrere de cada un d'aquests números hi ha una persona que resol el seu problema amb molta menys dificultat i més rapidesa del que es feia uns anys enrere. I en això continuarem progressant. No és un tema pressupostari, aquest: és un tema de capacitat d'organització, de capacitat d'adaptació al canvi. I no és un tema de disponibilitat de més o menys recursos, sinó tot el contrari: els recursos que alliberem fent això són recursos que es queden al sistema per fer altres coses.

Per tant, tanco –i perdoni'm, presidenta, si m'he estès– amb el compromís que l'atenció primària sigui verita-

blement no la porta d'entrada, eh?, la porta d'entrada i sortida, he dit sempre: que es resolguin el màxim possible de coses a l'atenció primària i que l'atenció primària sigui la que tuteli realment tot allò que allà es genera, per tant, visites especialitzades, proves complementàries, i gestioni a més l'accessibilitat a aquestes proves i a aquestes visites.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer (tram. 300-00237/10)

Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, ser del Moianès ja dona la pàtina per parlar de tot. (*Rialles.*) Tot i que els llobarros ens queden lluny, això també és veritat, però bé. (*L'orador riu.*) Ens queden lluny, però, bé, com que tenim aquesta pàtina, podem parlar també una mica de pesca.

M'haureu de disculpar perquè, evidentment, l'exposició no serà molt tècnica, perquè tampoc és la voluntat d'aquest diputat, sinó que el que m'agradaria és posar en relleu una situació, posar en evidència una situació d'un món que en tenim una desconexió tots plegats crec que prou important –i el que els parla, doncs, també.

La pesca suposa moltes coses per a la societat a tots nivells, des del nivell econòmic, nivell de custòdia o de gestió d'uns espais, d'uns espais que a molts nòmés ens són familiars a les vacances per poder anar a la platja..., però que és un espai d'una gran biodiversitat i que té una importància cabdal per a tota la cadena tròfica i per a tota la gestió d'aquest planeta en el qual vivim, a part de tenir una importància també molt gran pel que fa a les qüestions culturals i a les qüestions, això, de la biodiversitat que representa, doncs, per exemple, la cuina mediterrània o la dieta mediterrània.

La pesca ha sigut des de sempre una font importantíssima de proteïnes per a la societat. A dia d'avui encara ho és molt, i molt important sobretot en aquells llocs del planeta on l'accés a la proteïna animal, que seria la base de la dieta de molts dels habitants d'aquest planeta, doncs, és molt difícil d'aconseguir; per tant, la pesca hi té una importància cabdal.

Per donar quatre dades, el consum de peix i marisc a l'Estat, l'Estat espanyol, és de prop de quaranta-cinc quilos persona i any. Això segons les dades de consum de la Unió Europea, però és que la mitjana de l'Estat

espanyol és un cent per cent més gran que la mitjana europea. Per tant, la riquesa d'aquesta varietat d'aliments que tenim capturats al mar és molt important.

Dir també que dos de cada tres peixos que consumim són capturats en aigües extracomunitàries. Això genera també molts desequilibris –que ara no en parlarem– també a altres parts del planeta: pensin en Somàlia, en l'Àfrica, en llocs on la gent no té accés a capturar peixos, i en canvi els del primer món sí que ens dediquem a anar allà a espoliar els recursos d'una manera, a vegades, fora de lloc. També s'estima que prop d'un 95 per cent de les varietats de poblacions de peixos i marisc del Mediterrani estan sobreexplotades, segons també dades de la Comissió Europea; per tant, preservar això és molt important.

Té una importància cultural i gastronòmica importantíssima en la nostra dieta mediterrània. Poder de pesca no en sabrem gens; ara, tots sabem quin gust té un llobarro, tots sabem la importància d'unes gambes. I això no ens ve donat del cel, sinó que hi ha algú que s'hi dedica i que en treu profit, i que intenta viure d'això. Jo a vegades intento fer-ne paral·lismes amb l'agricultura, perquè el model agrari i la transformació i el valor que li ha donat la societat al sector agrari ha estat més fàcil, perquè convivim amb pagesos, amb camps, amb animals, però en canvi no convivim amb peixos ni amb el mar, la gran majoria de la població. Per tant, hi té unes similituds molt importants, i crec, aquest diputat creu, i parlant-ho també amb el sector, que aquests paral·lismes que tenen el sector agrari i el sector pesquer, a l'hora de donar-li importància en la societat, doncs, poder fóra bo poder-los desenvolupar.

Quines coses tenen, per exemple, en comú? Doncs, que la política pesquera també es decideix a Brussel·les: igual que la política agrària, hi ha la política pesquera europea. I quina similitud també té amb l'agricultura? Doncs, que hi han dues visions, la del nord i la del sud, la pesca atlàntica i la pesca mediterrània. Són dos models absolutament antagònics que no haurien de ser oposats, haurien de ser complementaris, però, lamentablement, qui té més pes a l'hora de decidir la política pesquera són les societats del nord, la pesca atlàntica. Aquesta regulació i aquesta manera de gestionar les polítiques pesqueres europees amb aquesta visió del nord ens crea un handicap important als pesquers i als pescadors del sud –en aquest cas, als catalans–, també perquè qui ens ha de defensar no té al cap aquest model i, en canvi, en té un altre, que és el de la costa atlàntica –important, però que no és el nostre. Per tant, aquí tenim un handicap: aquesta no-representativitat del país, del model pesquer català, a Brussel·les, que és on es decideixen les coses.

Com podem canviar aquesta tendència que..., si els pagesos són els últims de la cua a l'hora de ser valorats per la societat i a l'hora de poder tenir reconeixement, com ho farem per posar en valor els pàries, que aquests sí que són els pàries –que són els pescadors–, de la societat? Doncs, aquí la importància del consumidor, la importància de saber què consumeix, d'on s'ha tret, què ha costat i quin valor té. Aquí tenen molta importància les qüestions de política d'etiquetatge, igual que en el sector agrari i el sector ramader;

però aquí encara en tenen més, d'importància. S'han fet coses, s'ha avançat, però molta gent va a comprar i no sap ni què compra, ni d'on ve. Per tant, cal que la societat es faci seva aquesta problemàtica i pugui donar suport i sortida a aquestes captures que es fan amb el nostre model, que és un model artesanal, tradicional, de captures reduïdes, de bona gestió, de gestió d'aquesta biodiversitat de varietats i de famílies de peixos, molluscs, etcètera.

En la segona part parlarem poder de les problemàtiques més socials pel que fa a la problemàtica que tenen armadors i mariners a l'hora de desenvolupar la seva tasca, no? Voldria, en aquesta primera part, insistir en la qüestió important per nosaltres, que és com posar en valor allò que es treu del mar. Perquè així com un pagès o un ramader té una finca, és casa seva o la té arrendada, en el cas de la pesca això no funciona així. Tenim un espai que no és de ningú, on al matí a primera hora s'engeguen els motors de les barques i a veure qui és l'últim a arribar a la zona de pesca. Això ha fet que la política pesquera hagi subvencionat, per exemple, noves embarcacions, sobretot nous motors molt més potents, que consumeixen molt més, i que al final, exhaurint els bancs de peixos, aquesta major capacitat de maquinària, aquest major consum de gasoil..., fa que al final sigui una inversió inútil, perquè al final en treus molt poc.

Una de les qüestions i una de les problemàtiques també més importants és que no coneixem els estocs reals dels peixos que tenim. Els científics tampoc es posen d'acord, perquè és molt complex saber si hi han o no hi han estocs i si el nivell de captures és sostenible o no. Per tant, cal una bona unió, una bona direcció, on administracions, sectors ambientalistes i científics, i sobretot el sector pesquer, però sobretot els consumidors, que són al final qui escull i qui decideix si consumeix un producte d'un lloc o d'un altre..., hi poden donar solució.

Aquesta visió que el mar, la mar és ampla i que l'últim que hi arribi és el que no pesca és el que hauríem també de canviar de mentalitat als mariners i als pescadors. Ells, que són els que hi viuen i són els que pateixen aquestes arts desfasades al segle XXI, són els primers que s'hi apunten i que tenen ganes de canviar els plans de gestió. El pla model del sonso i d'altres que es poden fer són els que ens han de permetre que aquesta sostenibilitat d'una activitat econòmica, d'una activitat social, d'una activitat cultural es pugui mantenir al llarg del temps. Qui es pot imaginar destinar milers de recursos a potenciar la gastronomia de Catalunya perquè vinguin turistes i coneguim no només la nostra cultura, sinó també el que mengem, el que vivim i el que representa, si després els pescadors a l'hora de sortir no hi poden pescar res, perquè les polítiques que s'han aplicat no han estat sostenibles?

Per tant, aquí la intenció del sector, la intenció del Govern, perquè així s'ha expressat, i crec que la intenció de tots els grups parlamentaris, és aconseguir que totes aquestes polítiques que s'hagin d'aplicar, primer, siguin sostenibles, puguin ser realment una sortida per a una activitat econòmica tan important, i a veure de quina manera trobem la fórmula perquè a l'hora de pren-

dre decisions allà on es prenen les decisions, que és a Brussel·les, el sector i la nostra manera de pescar i la nostra manera d'entendre el mar, doncs, puguin ser sostenibles.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, bé, vostè ha volgut posar sobre la taula quins són o quina és la realitat del món, si em permet l'expressió més ampla, del litoral del nostre país.

Ha començat amb una expressió que no la puc compartir. Diu: «Escolti, posar en evidència el món que potser el tenim desconegut o el tenim una mica abandonat», no? Jo crec que no, i, certament, allò, haver-nos posat d'acord a fer aquesta interpellació dona peu que puguem explicar una mica, des del nostre punt de vista de Govern, quina és aquesta situació, que nosaltres no veiem en absolut abandonada. Ho intentaré explicar contestant també tots els aspectes a què vostè ha fet referència i que ha anat desgranant en la seva intervenció, no?

És evident que tenim un espai marí, però que, si m'ho permet, jo l'identificaria amb un espai de litoral, un espai de litoral que toca el que és el continent o que toca a terra, no? Per tant, aquí hi ha una línia, que és una línia molt definida i que està molt clara, que comporta dos hàbitats, dos mons si vostè vol, dos realitats molt diverses, que crec que també –i després li'n parlaré– nosaltres el que hem intentat fer és intentar buscar quines són les sinergies per poder treballar. Vostè fa una cosa que és correcta i la comparteixo, no?, perquè vostè ha fet una comparativa; diu: «Jo, quan penso en el mar, penso en la PAC i penso en la política de pesca comuna, etcètera.» Jo li explicaré el que hem fet des del Govern en aquest sentit que deia vostè. Ho compartirà al cent per cent, no?

És evident..., vostè ha posat en valor la riquesa d'aquest espai marí, la biodiversitat, òbviament. Després veurà com jo també li desgrano aquesta necessitat de preservar la biodiversitat de l'espai marí, del que és el litoral en el seu conjunt.

Parlava del valor de l'alimentació. Òbviament, la mitjana de consum és baixa, la mitjana de consum de peix és baixa. S'hauria de consumir per les persones, des del punt de vista de l'alimentació i de les proteïnes, més peix. El que passa, que potser mengem derivats que no ens permeten anar..., però la mitjana de consum a l'Estat espanyol i a Catalunya és baixa. Per tant, des del punt de vista de nutrició i d'alimentació aquí tenim un problema o tenim un dèficit a corregir, que és una major alimentació en l'àmbit del peix, no?

Vostè diu també: «Escolti, hauríem de saber i de mirar el que significa l'explotació de recursos d'altres indrets.» Per exemple, parlava de països de l'Àfrica, etcètera, i aquí alguna diputada també feia alguna aportació d'indrets on també hi ha aquesta sobreexplotació, etcètera. Tot això ha d'estar també molt vinculat al que vostè ha dit després de l'etiqueta, i jo ho comparteixo absolutament i s'hi està treballant, perquè el consumidor, en tots els productes, no només en el peix, ha de saber què consumeix, i, per tant, el que és la traçabilitat i l'etiqueta, i per tant la relació de les propietats i a més a més l'origen d'aquest producte, han d'estar absolutament ben identificats.

És veritat que nosaltres tenim un greuge comparatiu en funció de la decisió de Brussel·les amb relació al que són la política mediterrània i la política atlàntica –és veritat. Brussel·les i Europa no volen entendre que hi ha una realitat diferent i que per tant hi ha d'haver tractaments diferents, perquè tractar-nos a tots igual és discriminar, i per tant estem patint..., i després li explicaré amb dades concretes per què patim aquesta situació.

Vostè fa una referència a com ho podem canviar. Nosaltres ho estem intentant canviar. Jo l'emplaço, per exemple..., i una de les maneres de canviar-ho és la pedagogia, i l'altra són les normatives, diguéssim, no? –la pedagogia en el seu sentit més ampli. Jo l'emplaço que vostè visiti l'espai del peix de Mercabarna. No sé si ho ha fet; jo, en tot cas, em comprometo a fer i a organitzar una visita de la Comissió d'Agricultura a Mercabarna, a l'espai del peix –els meus col·laboradors, que en prenguin nota–, per convidar-los a veure un espai de pedagogia i el que s'està fent des de les administracions públiques. Dic Mercabarna, vull dir Ajuntament de Barcelona en col·laboració amb el que és el mercat del peix de Mercabarna.

I, després, li deia que hi ha també normatives. Quan nosaltres fem la normativa de proximitat, què hem provocat, també? No gràcies a nosaltres, gràcies també al sentit col·lectiu i al fet que la gent evoluciona, no? Mercadona –que no és una empresa susceptible de ser pactadora amb la Generalitat en aquest cas, des del punt de vista del que li diré ara– ha fet una política, ha iniciat una política de venda de proximitat, i està comprant el peix a llotja a tota la costa catalana. Tots els centres de Mercadona de la costa catalana –disculpin que faça propaganda– ho estan fent així. Caprabo, també. Caprabo ho fa també amb els altres productes de proximitat, d'acord amb el Decret de proximitat que va fer el Govern de la Generalitat. Però Caprabo està utilitzant una política de proximitat, i hi ha altres cadenes –Plus, per exemple, una cadena de Lleida, però també compra peix a llotja, etcètera–, des d'un punt de vista de la proximitat. Per tant, també des del punt de vista de la comercialització estem fent feina des de l'Administració per fer possible que hi hagi aquesta pedagogia a què vostè feia referència. Obligació d'etiquetatge, però també, paral·lelament, pedagogia.

Vostè diu: «Hem de posar en valor allò que es treu del mar.» Completament d'acord. I en aquest sentit, deixi'm dir-li només..., després m'ha parlat vostè de la problemàtica armadors-mariners, i també li contestaré després.

Vostè ha fet una referència al tema dels motors. Per al tema dels motors ha de saber que hi ha una limitació de cubicatge. I, per tant..., després, una altra cosa és el que és, però hi ha una limitació de cubicatge. Per tant, aquí no hi pot haver ningú que posi un motor més gran que l'altre. Jo crec que la gent està fent la feina bé, i per tant tots tenen el mateix cubicatge. A veure qui arriba primer, és veritat, als caladors. I a partir d'aquí, doncs, veure com ho fem.

Nosaltres, des del Govern de la Generalitat, hem intentat buscar un element de sinergia entre el que és el litoral, com li plantejo, i el que és el continent, la terra ferma. I nosaltres hem fet, i aprovat pel Govern de la Generalitat l'última setmana del mes d'agost, el que és un projecte que es deriva d'un altre primer, que és el Pla de desenvolupament del litoral. Fixi's vostè en les paraules; vostè ha comparat agricultura amb pesca: nosaltres tenim un PDR, que és Pla de desenvolupament rural, i nosaltres hem construït un Pla de desenvolupament del litoral. Quin és l'objectiu d'aquest pla? Intentar buscar totes les sinergies del que pot haver-hi, del que pot ser en el mar, per intentar buscar la seva interrelació amb el que és el continent; d'aigües marines, d'espais marins, però també d'aigües continentals, perquè tot el que són rius i embassaments també estan inclosos dins d'aquest Pla del litoral.

Quins criteris hem utilitzat per a fer això? Primer, la participació. Aquí jo vull fer un agraïment públic al que és el Fòrum Marítim de Catalunya, les confraries de pescadors, el que són les associacions nàutiques. Totes elles han estat participades i participants del que és aquest Pla de desenvolupament del litoral. Ara desconec –però jo ho vaig dir, i si no ho hem fet, doncs, ja demano que ho facin–..., que he demanat una compareixença, també, per explicar el Pla de desenvolupament del litoral en aquest Parlament de Catalunya, perquè és a la imatge i semblança del Pla de desenvolupament rural. Quina és la diferència? Que en el PDR tenim diners d'Europa –de l'Estat no, eh?, però d'Europa sí–, i en el Pla de desenvolupament del litoral tots els diners els haurem de posar nosaltres, amb les sinergies que puguem tenir amb les entitats, les organitzacions, el territori en el seu conjunt.

Criteris que hem utilitzat per a fer aquest pla? Sostenibilitat –vostè ha parlat de sostenibilitat dels recursos, etcètera, però després li posaré un exemple de la tonyina, que em sembla que és molt significatiu. Hem utilitzat criteris de sostenibilitat, hem utilitzat criteris econòmics, hem utilitzat criteris territorials, hem utilitzat criteris socials. Tots aquells aspectes des del punt de vista del que significa l'espai marí i l'espai del litoral s'han tingut en compte per fer un pla que vol desenvolupar totes les capacitats i les possibilitats del territori en el seu conjunt. I això vol dir, que també ho he dit, que els pescadors en formen part, les confraries de pescadors han format part d'una manera molt directa d'aquest desenvolupament; que hi havia un projecte previ, que és el projecte Blaucat.

Blaucat sí que és el projecte que està bàsicament..., i a més és un projecte que està vinculat també al que és la normativa europea, la nomenclatura europea sobre com s'ha d'utilitzar l'espai marí, vinculat a activi-

tats a l'espai marí. Però aquest pla de Blaucat ens porta després a fer aquest Pla de desenvolupament del litoral. Per què? Per tenir en compte el sector, per tenir en compte el territori, per tenir en compte l'espai marí, per tenir en compte la sostenibilitat, per tenir en compte la biodiversitat marina, per tenir en compte les extraccions. Per què? Nosaltres tenim el Pla del sonso –que vostè l'ha anomenat–, estem també amb el Pla de la gamba a Palamós, estem intentant veure com podem fer plans de gestió en altres indrets també, i en altres sectors del peix. Estem impulsant l'aqüicultura, que és molt important. L'aqüicultura ens ha de donar molta capacitat d'intentar regenerar aquest espai, aquesta espècie o aquestes espècies, o aquest sector, i també donar alimentació, com deia abans, a la població, des del punt de vista del que signifiquen els elements de proteïnes i la nutrició que necessitem, no? Per tant, nosaltres, des del Govern, hem desenvolupat conjuntament amb el sector i amb el territori un Pla de desenvolupament del litoral que ens permetrà tenir aquestes sinergies per intentar buscar, igual que el Pla de desenvolupament rural, en l'àmbit del litoral..., fer un desenvolupament d'aquestes espècies i d'aquest sector.

Li deia..., vostè parlava de sobreexplotació. Jo també li vull dir que també nosaltres hem de buscar o intentar buscar les dades que siguin solvents, perquè és veritat que passa això. La tonyina ha estat una espècie amenaçada a la Mediterrània. Hi ha hagut una discussió ingent, arreu, sobre la tonyina vermella del Mediterrani. Hi ha hagut unes polítiques agressives i injustes, si em permet l'expressió, per part de la comissària Damanaki –que ja no hi és–, amb relació a la captura de la tonyina en el Mediterrani. Abans, els tonyinaires tardaven tres setmanes i un mes a aconseguir la quota de captura que ells tenen –vostès saben que hi ha l'ICCAT, que és un sistema de quotes, que és el sistema més atlàntic; el mediterrani és un altre tipus de sistema. Tres setmanes i un mes per a capturar les quotes de la tonyina. Sap quant temps van estar aquest any per a capturar les mateixes quotes que van capturar l'any passat o fa dos anys? Un dia –un dia. Van capturar 1.400 tones en un dia. On hi ha el dèficit de la tonyina al Mediterrani? I, en canvi, si sentim horitzons de la Unió Europea, ens diuen que hi ha una sobreexplotació de tonyina, que no hi ha tonyina, etcètera.

Per tant, jo crec que hem de fer un estudi. Tenim a Catalunya institucions científiques marines solvents i amb un rigor científic indiscutible que ens han de donar peu que tot aquest Pla de desenvolupament del litoral ens permeti també, òbviament, intentar fer aquesta gestió correcta del medi marí des del punt de vista de la sostenibilitat i des del punt de vista del desenvolupament, en aquest cas, del litoral, a imatge i semblança del desenvolupament rural.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Conseller, amb els temes de gestió de la pesca, igual que el tema d'agricultura, en aquest

Parlament hi poden haver matisos, hi poden haver més..., posar més èmfasi en una part o en una altra, però, com que són coses de sentit comú, sempre ens possem d'acord.

Perquè és evident que si pesques més del que pots, del que hi ha, doncs, no..., et quedes sense. Per tant, això, com que és tan lògic, no dóna espai a la discussió política, cosa que està bé, perquè així ens podem centrar en el que toca. Per tant, això ho compartim. I, a més a més, les experiències que ha explicat, doncs, amb el compromís i amb la visió del món pesquer, és evident que acaben triomfant. No hi ha més.

El que passa, que hi ha una altra part fosca que no només depèn de l'Administració, però sí que hi té un pes important, que és la part fosca de com s'articula el món pesquer, és a dir, els pescadors directament. La gent suposo que no ho sap, però és una manera una mica arcaica de funcionar. Que a veure com t'hi poses, també, perquè, clar, això també són activitats en què cadascú fa el que li sembla, però és una mica complex. I ara em mullaré una mica, perquè a vegades, aquestes coses, si no es diuen pel seu nom, doncs, costa molt que la gent les entengui.

Quan surten els mariners i els armadors a pescar, i els patrons, del que cullen, del que pesquen –m'ha sortit el «ramalasso» pagès–..., doncs, van a la llotja, descarreguen la barca, i allà reparteixen. Reparteixen, primer..., els primers diners són per cobrir despesa, i del que queda, dividim. Això, al segle XXI, costa una mica d'entendre. No ens hi podem posar molt, perquè això és una activitat privada, però, clar, després també entens que la marineria i els patrons, i els armadors, doncs, molt bona relació no tenen –hi deuen haver honroses excepcions.

Quan parlem de vedes, la cosa encara es complica molt més, perquè les vedes per poder regenerar la fauna algú les ha de pagar, i ja les paguen. El que passa és que, així com en altres comunitats autònomes els mariners també cobren subsidi, a Catalunya no, i això fa que molts dels mariners hagin de tibar de les seves cotitzacions a la seguretat social, de la seva bossa d'atur. I resulta que..., ja va passar l'any passat, que hi havien mariners que havien esgotat vint, vint-i-quatre, trenta mesos d'atur. Això a altres llocs no passa. I crec que aquí hauríem de plantejar-nos i segur que hem de buscar una solució. No sé si ha de ser en diners o ha de ser amb altres compensacions, però alguna cosa hauríem de fer. Per què? Perquè és molt injust que aquest col·lectiu no hi tingui dret.

Els armadors tenen moltes dificultats, també. Els costos de les inversions, no? És molt important arribar abans que l'altre a les pesqueries. Els costos, el combustible. El cost que suposa..., més que el cost, el fet que suposa que cada cop hi hagi, per exemple, més activitat esportiva i menys espai per als pescadors en els ports.

Bé, tot això, aquesta problemàtica més interna, amb tocs de relacions laborals del segle XIX i no del segle XXI, és una de les coses que hauríem d'intentar entre tot el col·lectiu –armadors, pescadors, confraries, Govern, aquest Parlament–, doncs, de trobar-hi una so-

lució. Perquè és absolutament injust que un mariner en una comunitat autònoma tingui dret a un subsidi per una veda, i un mariner català no hi tingui dret i no hi tingui accés, i esgoti així les seves cotitzacions a la seguretat social, i es deixi desamparat un col·lectiu tan important. De fet, tot això és complicat perquè no hi ha convenis laborals mínims. I, clar, als mariners fins i tot és difícil encaixar-los en l'Estatut dels treballadors, per aquesta manera de relació contractual d'això, de segle XIX.

Per tant, conseller, des d'aquí li oferim, doncs, tota la voluntat de buscar una solució amb el sector, amb els armadors, amb els mariners, i segur –segur– que podem trobar una solució que satisfaci i que doni sortida a aquesta situació tan complexa i tan difícil que tenen aquest col·lectiu, i abans no s'enverinin més les coses, doncs, intentar-hi trobar una solució.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè m'ha plantejat en aquesta segona intervenció tres temes.

Un tema és l'organització del món pesquer. Ho ha qualificat d'arcaic. Jo vull fer una defensa de les confraries i del sistema de confraries del nostre país, perquè aquest és un sistema que té uns components d'uns valors socials, econòmics, territorials, ambientals fins i tot també, i empresarials, no? I, per tant, crec que aquest és un sistema que ha funcionat, que dona valor al territori també, a més a més de al mateix sector, i, per tant, jo crec que les confraries han de ser un instrument que ha d'estar al servei del sector i del territori i de les persones, òbviament, però que són un bon instrument, òbviament adaptat..., o s'ha d'adaptar al que són els nous temps, no? I, per tant, aquí jo crec que ara hi ha una discussió, en tot el que és la Federació de Confraries de Pescadors, per intentar que aquests instruments que són les confraries evolucionin una mica, sense deixar de ser confraries, i s'integrin en aquesta estructura europea d'organitzacions de productors, que també ho han de ser. I això milloraria moltíssim la seva economia i la seva dinàmica, etcètera, que crec que hem d'anar per aquí, no?

Dos. Vostè ha posat en valor o ha posat damunt de la taula la relació armadors-mariners, i ha insistit molt, especialment al final, sobre el tema de l'aportació als mariners i el tema de les vedes. Vostè ho ha dit també en la seva primera intervenció, i ho dic perquè té transcendència: nosaltres la política de pesca la vinculem a la política europea, i per tant al que ens marca Brussel·les, igual que l'agrària; que després els estats són els que han de determinar les bases i els reglaments, i després ha d'haver-hi un pacte amb les comunitats autònomes.

En relació amb la política de pesca, en aquest sentit, no està aprovada la política de pesca, els reglaments, i no està aprovat l'instrument financer de la pesca, d'acord? Amb relació al període 2007-2013, que és el període a què vostè fa referència del pagament a armadors i no-armadors..., tot el que s'ha de fer o es pot fer en el període 2007-2013, o 2014-2020, es determina en l'instrument aprovat per la Unió Europea. Si en l'instrument aprovat per la Unió Europea no hi ha la possibilitat que hi hagi aquesta compensació al que són els mariners, no hi pot haver compensació als mariners.

Comissions Obreres ha fet reunions i cartes i peticions, i entenc que la seva interpellació va vinculada al que és Comissions Obreres. Ha demanat que hi hagi aquesta possibilitat que cobrin els mariners. I aquesta possibilitat, 2007-2013, quan es va negociar –jo no hi era..., no hi havia la possibilitat, i en el 2014-2020 nosaltres ho hem demanat a l'Estat, que sí que inclogui aquesta possibilitat. I, a més a més, nosaltres complementarem aquesta quantitat per als mariners. Per tant..., i Comissions Obreres ho sap, això. Jo entenc que vagi a veure els grups parlamentaris, els grups parlamentaris..., és legítim de fer el que calgui, no?, però això està contemplat, està acceptat, està demanat a Madrid, i nosaltres ja li dic ara que complementarem el que són, a través del departament, les ajudes el proper període 2014-2020.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que es pot quedar tranquil. Suposo que després hi haurà una moció; la moció la podem compartir perfectament, perquè és un tema que està plantejat en el moment oportú, que és ara el canvi d'orientació d'instrument econòmic, per a fer possible això. Se'ls ha traslladat a Comissions Obreres, també; però, en tot cas, no hi ha cap inconvenient que se'ls pugui plantejar en seu parlamentària.

I el tema de les vedes. Jo permeti'm que faci una crítica profunda a l'actitud de l'Estat en relació amb aquest nou instrument, perquè l'Estat ha retirat l'aportació que feia; igual que fa en agricultura –el desenvolupament rural–, que tampoc la fa, igualment en la pesca. I ens ha deixat sense aportació de l'Estat –ens ha deixat sense aportació de l'Estat. I, a més a més, ha iniciat un procés de recentralització cap a si mateix de competències que ens permeten..., o que haurien de ser de les comunitats autònomes –en aquest cas, de Catalunya. I sap vostè quina és la competència que ha recentralitzat i que la vol gestionar des de l'Estat? (Pausa.) Sap quina és? Les vedes. Casualment, eh? –vostè va presentar la sol·licitud de la interpellació..., com li deia, nosaltres, a la mateixa hora que vostè presentava la sol·licitud, el divendres passat, fèiem un consell extraordinari de pesca, en el qual, per unanimitat, es va acordar denunciar l'actitud de l'Estat i la proposta de l'Estat, que ja ha enviat a Brussel·les, sobre l'instrument financer de pesca de la Unió Europea, perquè no compartim en absolut ni la disminució de fons, perquè no n'aporta des del punt de vista de l'Estat, ni el que és la recentralització de competències, entre d'altres la veda. Des d'un punt de vista de sostenibilitat, de gestió, de proximitat, de moltes raons, nosaltres no ho compartim.

Per tant, nosaltres què hem fet com a Govern de la Generalitat? Analitzar la situació des del... Jo he fet diverses intervencions amb la ministra des del punt de vista..., però dos cartes, perquè en quedi constància, el 16 d'octubre i el 10 de novembre, després del Consell de Pesca, on manifesto la nostra disconformitat. En el cas del Consell de Pesca, el que vostè planteja aquí ho vam aprovar al Consell de Pesca el divendres passat, per unanimitat. Per tant, crec que podem compartir, com vostè deia, moltes coses.

Espero que aquest Parlament pugui tenir la voluntat d'intentar donar suport a aquelles polítiques del Govern que van orientades a defensar el sector, a defensar el que és el Pla de desenvolupament del litoral, en la línia del mateix que vostè deia de l'agricultura, i que puguem consensuar o en tot cas votar una reso-

lució de la moció corresponent que ens permeti seguir donant suport al sector comptant amb el sector, comptant amb els aspectes ambientals i sostenibles per fer possible que el nostre recurs no s'esgoti i no hi hagi una sobreexplotació, i per viabilitzar un sector transcendent i important del nostre país com és tot el litoral; no només l'espai marí –no només l'espai marí–, sinó també el litoral, que és prou important.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.